

Thầy Giáo Khó Tính ! Lại Làm Khó Tôi Nữa Sao

Contents

Thầy Giáo Khó Tính ! Lại Làm Khó Tôi Nữa Sao	2
1. Chương 1: Đi Thi	2
2. Chương 2:hoàn Thành Bài Thi	4
3. Chương 3: Nụ Hôn Hy Sinh	5
4. Chương 4:ám Ảnh	7
5. Chương 5: Gặp Gỡ Bất Ngờ	8
6. Chương 6:đi Về	9
7. Chương 7:đưa Về	10
8. Chương 8: Khi Nào Có Vợ Con Sẽ Hiểu?	11
9. Chương 9: Nghỉ Phép	13
10. Chương 10:chẳng Lêminh Sai Sao ?	14
11. Chương 11: Thật Không Bình Thường	15
12. Chương 12:không Lê...cô Thích Thầy	16
13. Chương 13: Đi Khám Bệnh	16
14. Chương 14:biết Yêu	17
15. Chương 15: Đâm Cột Điện	18
16. Chương 16: Ghệ Là Gì?	19
17. Chương 17: Anh Tên Gì?	20
18. Chương 18: Dreelan Victoria Khánh Liên	21
19. Chương 19: Về Việt Nam	22
20. Chương 20: Vì ...tôi Thích Quân	23
21. Chương 21: Cái Ôm Không Nên Thấy	24
22. Chương 22: Tình Bạn Mãi Không Phai	25
23. Chương 23: Khoảng Cách	26
24. Chương 24: Hiểu Lắm Thêm Hiểu Lắm	26
25. Chương 25:đau	27
26. Chương 26: Cô Giáo Mới	28
27. Chương 27: Ngăn Cản	29
28. Chương 28: Thầy Nguyên Là Của Em	29
29. Chương 29: Đêm Lãng Mạn	30
30. Chương 30: Biết Điểm	31
31. Chương 31: Chỉ Một Mình Em	31
32. Chương 32: Lâm Minh Huy	32
33. Chương 33:hạ Quân Rồi Tôi Sẽ Dành Được Em	33
34. Chương 34:nhận Ra	33
35. Chương 35:gặp Mặt Lần Hai	34
36. Chương 36:trình Độ Của Em Hôn Thật Kém!	35
37. Chương 37: Liệu Có Duyên Không?	36
38. Chương 38: Tổng Kết	37
39. Chương 39: Chơi Thật Là Vui	39
40. Chương 40: Đi Chơi	40
41. Chương 41	41

42. Chương 42	42
43. Chương 43	43
44. Chương 44	44
45. Chương 45	45
46. Chương 46: bí Mật	46
47. Chương 47: Quá Khứ Của Mẹ	48
48. Chương 48	49
49. Chương 49	50
50. Chương 50	51
51. Chương 51	52
52. Chương 52	53
53. Chương 53	54
54. Chương 54	55
55. Chương 55 :kết Thúc	56
56. Chương Ngoại Truyện	58
57. Chương Ngoại Truyện 1	59

Thầy Giáo Khó Tính ! Lại Làm Khó Tôi Nữa Sao

Giới thiệu

TÊN TRUYỆN: THẦY GIÁO KHÓ TÍNH! LẠI LÀM KHÓ TÔI NỮA SAO? TÁC GIẢ : ÍCH ÂN ĐỘ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-giao-kho-tinh-lai-lam-kho-toi-nua-sao>

1. Chương 1: Đi Thi

Trường Green

Vào buổi sáng trong lành, từng chú chim ca ríu rít trên những tán lá xanh từng tia nắng chiếu xuyên xuống một hình bóng mảnh mai của một cô gái đang mặc đồ đầm phục cấp 3, hai tay xách bao nilong thật to nặng trĩu bước đi đầy nặng nề bước vào ngôi trường phía trước...nơi các học sinh đang vui vẻ cười nói với nhau- Một chiếc mô tô chạy thẳng vào đường cô đang đi lướt ngang qua khuôn mặt rạng ngời của cô gái ấy ... cô gái có đôi mắt to tròn long lanh sớm mai, đôi môi mỏng cùng làn da trắng như sứ, mồ hôi cô đang chạy xuống đôi má ửng hồng do tác động ánh nắng của cô,-Vâng cô ấy chính là Lê Hạ Quân năm nay 17 tuổi, luôn vui vẻ hòa đồng với mọi người nhưng có điều tính tình rất nóng nảy hay giận dỗi vô cớ. Chợt người đi mô tô quay đầu lại nhìn cô cất tiếng hỏi.

- Em có cần tôi giúp đỡ không? - người đàn ông cất tiếng nói trên môi nở nụ cười rất tươi tán hót hồn bao nhiêu nữ sinh ở phía sau đang lao nhao chen lẫn nhau.

- Không ... em chả cần, em tự làm lấy - cô nói nhưng trong lòng rất cần sự giúp đỡ ... nếu như người khác

thì cô đã dang rộng cánh tay nhận sự giúp đỡ còn đành này cô có chết cũng không cần người trước mặt :“**NGƯỜI THẦY KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG VỚI CÔ**“ cô cứ tiếp tục kéo cái bao nilong lăn dưới đất để cố gắng bước vào . Nhà cô không xa trường GREEN lắm chỉ bước từ 4 5 căn nhà là tới nơi nhưng sao cô kéo mãi mà đường đi học hôm nay lại xa thế , xa tận thế kỉ , Thường ngày cô “phóng” 5 10 phút là tới cơ mà ? trừ khi ngủ nướng cô mới trễ thôi ...

- Nếu không cần tôi đi trước - người ấy phá tan suy nghĩ của cô rồi nồ ga chạy thẳng vào trường để lại thân hình mảnh mai ấy kéo mãi mới tới .Phù ! cuối cùng cũng tới nơi cô thở dốc ... mồ hôi ướt đầm cả chiếc áo . Cô nhìn chiếc đồng hồ xinh xinh trên tay màu xanh lá của mình rồi nhanh chóng kéo bao “Quý” nặng nề ấy vào trước phòng thi

- Quân ! cậu mới đến hả ? sao mồ hôi nhễ nhãi thế?- một cậu con trai tiến về phía cô, gương mặt cũng rất điển trai , với đôi kính cận tri thức

- Cậu không thấy à , tớ rất mệt đây này cậu cứ đừng nhìn không giúp tớ xách cái bao “Quý” này vào gì hết - mặt mày cô nhăn nhó .Lúc này trước mặt cô đang có một chai nước suối do cậu ta đưa ra

- Cậu uống đỡ nha ! tại mình không thấy cậu đến nên mình xin lỗi - cậu ta cúi đầu hối tội với cô

- Được rồi không sao ... cậu thi tốt - cô nói rồi vẫy tay chào cậu ta -Anh ta chính là cậu ấm của công ty Thế Minh - Tên Thế Mạnh , đẹp trai học giỏi được nhiều cô gái trong trường theo có cả Tuyết Nhung cũng rất hâm mộ nhưng cậu ta lại rất thích Hạ Quân. Sau khi cậu ta đi đến phòng thi vì tính , cô cất bước vào phòng thi “ Nấu ăn” cô thấp thoáng lo sợ ...

-AIZZ Liệu mày có thi được không đây Hạ Quân ! aizz chết thật chứ ,sao mình lại làm món khó nhất trong các món? - cô gãi đầu bức tóc lấm bầm đứng cứ run run

- Nè ! Mày sao vậy có phải sợ làm không được không ?-Tuyết Nhung từ đằng phòng 8 chạy đến phòng xa lác xai phòng 11 của cô

- Không phải , tao sợ giám khảo gác khó nếu làm không được tao có thể kêu con Mỹ Quyên làm phụ mà sợ gì , chỉ sợ mấy ông bà cứ lườm mắt về tao thôi - cô buông câu nói trong lòng luôn suy nghĩ ai sẽ là giám khảo gác thi cho cô .

- Ai cũng được , đừng phải ông thầy Khôi...Ng....

- Các em chú ý nghe thầy đọc giám khảo gác thi - tiếng thầy hiệu trưởng phát loa ra hiệu tập trung .Tuyết Nhung bye cô rồi chạy về phòng con nhỏ để xếp hàng ...còn một mình cô đang chú ý nín thở nghe thầy hiệu trưởng đọc tên giám khảo gác thi

- Thầy xin phép đọc :phòng 1 :cô Lam, Thầy Tuấn ,cô Hoa

:phòng 2:.....

:.....

:.....

: phòng 11 : Cô Mai , Thầy Nguyên , cô Tiên

:.....

Khi nghe đến phòng 11 của cô có hai chữ ” Thầy Nguyên ” cô nín thở tim đập thình thịch

- aaaaaaaaaa gặp tai họa rồi - cô thầm hét lên trong lòng , người thầy mà cô ghét nhất tại sao lúc nào cũng gặp cô , thi học kì lần nào cũng vậy suốt 2 năm cấp 3 cô học đến giờ, bây giờ.... đến thi “NGHỀ” cô cũng gặp người đó ...TỪNG TỪNG ...TỪNG TỪNG....- Tiếng trống trường báo hiệu đến giờ thi cô bước vào phòng thi chân cứ khựng lại không muốn bước vào . Các thí sinh ai cũng bước vào ... chỉ còn cônhắm mắt lại

- Cậu không vào hả ?- Mỹ Quyên lớp trưởng lớp kế bên cũng là bạn của cô đứng lại hỏi

- À... cậu vào đi nhé ! tớ sẽ vào - nói xong cô nhắm mắt nín thở bước vàobầu không khí lúc này sao mà trầm lặng thế ? Ánh mắt sát khí đang nhìn cô trên bàn giáo viên - giám thị 2 của phòng đang canh gác.Cô

chỉ mỉm cười rồi mạnh mẽ bước vào ... Các thí sinh nữ đang say mê khuôn mặt đẹp trai của thầy ấy , ai cũng rất vui và reo to “ DẠ CỐ ” khi nghe thầy điểm danh tên của mình cả ... nhìn đến nỗi mà muốn chảy nước miếng ra

- Lê Hạ Quân - Tiếng thầy cất tiếng , nhưng cô đâu nghe cứ nghĩ đến những thí sinh nữ chảy nước miếng với thầy ta là cả người ghê “rợn” lên

- Hạ Quân - thầy gọi lại một tiếng nữa

-.....- cô vẫn không nghe cứ chống cằm nhìn ra cửa sổ . Cả phòng thi im lặng , các thí sinh nín thở ...thầy Nguyên bước xuống chỗ nó đang ngồi ghé sát tai cô

- Hạ Quân - lúc này khi tai mình nhột nhột cô mới ngỡ ngàng quay mặt lạiTHÌNH THỊCH THÌNH THỊCH tìm cô đập mạnh lúc này hai khuôn mặt rất gần gần đến khi chỉ có cách 2cm mà thôi cô ửng đỏ cả mặt , còn các cô gái khác lao nhao lên tỏ vẻ không hài lòng

- Thầy ...thầy đến bàn em làm gì - cô hoảng hồn lắp bắp hỏi , mặt đỏ như quả cà chua

- Tôi gọi điểm danh , em không nghe , tôi bước đến cho em nghe rõ , ngoài cửa đẹp lắm sao ? - anh nói rất bình tĩnh rồi nhìn về phía cửa sổ không một bóng người rồi quay về phía bàn của giáo viên

- Tiếp tục điểm danh nhé - anh cất tiếng . Các thí sinh reo vui , không khí trở lại như cũ , chỉ có cô là “NGUỖNG” không thể nói nổi chỉ có thể cúi gầm mặt xuống đất . TỪNG TỪNG TỪNGĐiểm danh xong hồi trống thứ 2 vang lên các thí sinh về nơi thi thực hành của mình cô lê bước nặng nề

- Có cần giúp không?

2. Chương 2:hoàn Thành Bài Thi

-Không-cô khựng lại rồi trả lời dứt khoát ,lê bước đầy tự tin .Anh ta chính là Cao Khánh Nguyên ,thầy giáo giám thị trong trường chuyên về môn anh văn -môn cô ghét nhất và cũng là khắc tinh với cô . Thầy rất đẹp trai ,phong độ nha , ăm ắp với mọi người nên các giáo viên và học sinh trong trường rất mến và bị thầy ấy cuốn hút .-Mỹ Quyền xách đồ của mình xong thấy cô còn đứng đó nên đã chạy lại giúp đỡ cô ,anh thấy vậy cũng yên lòng khẽ khép ánh mắt về phía cô rồi dứt tay vào túi quần bước đi .

-Nè ! Tôi xách phụ cho ,bà đựng gì mà nặng thế ,có đầy đủ dụng cụ không đấy?-Mỹ Quyền hơi nhăn mặt

-Đủ , rau củ quả nè , thịt ,bếp gaz, gia vị ..v..v mọi thứ đủ -cô mỉm cười xách phụ bạn về số báo danh của mình .Đến nơi cô sắp xếp tất cả đồ dùng ra chỗ thi của mình , trường cho các học sinh thi ở dưới sân trường ,mỗi thí sinh một bàn gỗ dài để nấu nướng và thoải mái .Có tiếng bắt đầu hiệu lệnh của giám khảo 2 - thầy Nguyên ,các thí sinh tăng tốc độ làm ,bắt bếp phi hành,tôi băm... các thí sinh phi lên có mùi lẫn lộn .Có người thì thơm phức ,có người thì không nghe gì ,còn cô thì đang bực bội bởi cái bếp không biết bật làm sao a~ .Anh đi qua đi lại quan sát ,những thí sinh thấy anh lại luôn ngẩng mặt lên nhìn ,nói to tiếng chào “thầy Nguyên” anh gật đầu mỉm cười ăm ắp khiến các nữ sinh ngất ngây .Xa xa đằng kia có một thí sinh đã bị anh làm khét luôn cả chảo hành phi của mình .

-Aizzz khét rồi - cô ta nhanh chóng chữa cháy không dám nhìn thầy nữa.Đúng là thầy có tầm độ nữ sinh đây mà . Anh dạo thêm vòng thứ 2 ,đến nơi của cô anh dừng lại quan sát cô , thấy cô không biết bật bếp thì khẽ cười ,che miệng lại ,cứ chăm chăm vào nhìn cô không cho cô có cơ hội nhờ sự giúp đỡ từ người khác

-“aizz thầy đáng ghét ,không đi ra chỗ khác thế là sao ? Làm sao đây? Lúc nãy giám khảo 1 ,giờ là Thầy mà còn là *Thầy Nguyên*nữa chứ” cô bắt gặp ánh mắt của anh càng trở nên bực mình .Cô cố gắng suy nghĩ tìm cách.

-thầy có thể ra chỗ khác xíu không ? Em ngại khi có người nhìn lúc làm bếp-cô cười khi kiểm soát cho anh đi chỗ khác để nhờ sự giúp đỡ

-Được chứ ... cô thầm cười gian trong lòng -em có thể ngại nhưng tôi có quyền đứng ở đây với tư cách giám khảo ? - nụ cười dập tắt trên môi cô nhanh chóng .Anh buông cho cô một câu khiến cô chóp nhoáng. Cô biết không thể dùng phương pháp này nên đã cố lục trí nhớ mà mẹ đã dạy hồi tối ...

“Con kiểm tra bình gaz ,sau đó kéo cái thanh dọc xuống gần cái nắm vặn rồi nhấn nắm vặn kéo nửa vòng tròn bên trái là được ,khi xong kéo nắm vặn lên ,đồng thời cùng thanh dài kia ” những lời mẹ cô dặn cô từ từ nhớ lại rồi thử .

BÙM ... một tiếng của bếp vang lên ,cô mở mắt

“Aaa được rồi” cô thích thú rồi bắt đầu phi hành tối bữa .Một mùi kì lạ thoảng qua mũi cô .

-Khét - cô la lên rồi nhanh chóng tắt bếp . Tuy đã 17 tuổi nhưng dưới sự cưng chiều của ba mẹ nên cô không am hiểu nữ” công gia chánh ”lắm ...lên lớp cô cũng không chú ý ,toàn là bạn bè cô làm giùm cho ,cô lười nhác chỉ thích nằm chường trên bàn . Tác hại đã cho cô thấy ngày hôm nay . Cô bắt đầu làm cái mới phi hành ,rồi bỏ thịt vào xào ,thịt săn chín ,cô bắt đầu nấu nước dừa để làm món sườn heo nấu đậu - nước dừa chính là điểm mạnh của món này . Cô mở bao nylon ra tìm bịch nước dừa ,lục bên trái ,lục bên phải ,lục trong ,lục ngoài đều không có , cô nhớ xem nó ở đâu .Haizz cô đã để nó ở tủ lạnh rồi mà sáng ngủ nướng nên quên mang nó đi ,giờ làm sao ? Cô đang phân vân

-a! Cô sẽ bỏ thật nhiều đường vào và nhiều nước tinh khiết -đó là ý tưởng của cô mới nảy .Anh nảy giờ vẫn hướng mắt về phía cô ,theo dõi mọi tung hoành của cô . Trải qua 90phút cô đã làm xong món giống mọi người ,cô bắt đầu trưng bày ở phòng thi theo số thứ tự , cô cũng trưng bày đầy đủ khăn trải bàn ,ly ,chén ,hoa .Và ...Phòng của cô sẽ do thầy ...Nguyên chấm .Tai họa sụp xuống cô một lần nữa .

-Aa sao mấy bạn đó sướng thế được thầy Nguyên chấm còn mình ...haizz-giọng than thở của 1 số cô nữ sinh .Cô chỉ thầm ngược lại sao mà người ta may mắn thế . Căn phòng bắt đầu trống vắng ai được đọc tên sẽ vào nghe thầy ném và phỏng vấn cách làm . Ai bước ra cũng tươi cười vì được thân mật với thầy trong không gian chỉ 2 người . Cô là người cuối cùng nên mọi người được chấm và nhận xét xong nở nụ cười hạnh phúc thì đi uống nước ăn vặt tại canteen .

- Lê Hạ Quân -tiếng thầy vọng ra ,cô bước vào thật chậm , thật chậm giống như cực hình .

-Em chào thầy -cô cố gắng nở nụ cười thật tươi mong sao ình thoát nạn .Anh mỉm cười ,gật đầu rồi bước lại ném món ăn của cô.Cô nhắm mắt lại cầu mong ình được thoát nạn.

-Tôi thấy...

3. Chương 3: Nụ Hôn Hy Sinh

- Ngon , NgọtNhưng em không cho nước dừa vì sao lại có mùi vị này - anh nói , ánh mắt hướng về cô khiến cô lúng túng .Thật chất là cô quên nước dừa và anh cứ theo dõi cô nên cô không thể nào xin bạn bè được nên cô bỏ rất nhiều đường ...nhưng nói bỏ đường vậy mọi người sẽ nghĩ cô hại ‘độc’ giám khảo bị tiểu đường sao ? A~ ca này khó quá cô phải làm sao đây ?... Trong dòng suy nghĩ của cô, cô buộc miệng thốt lên

- Là nước bọt em đấy , thì sao?- vốn cái tính không sợ trời đất của cô nên cô buộc miệng nói ra như vậy , sự tinh nghịch của cô đã dẫn đến cho cô tai họa gì đây ?

- Nước Bọt ?- Anh hỏi lại anh mắt ngạc nhiên , khóe môi hơi nhếch lên muốn khẳng định lại sự thật

- Vâng - cô gật đầu chắc nịch , không chút nào là sai lầm , cô thầm nghĩ ...‘nếu đã chơi rồi phải chơi hết mình , có dịp trêu trờ người thầy này thật thích”

- Em có thể chứng minh không ? Nếu chứng minh được tôi sẽ cho em trọn vẹn 10 điểm kì thi nấu ăn này ? nhé! Liệu ...em có dám không ?- giọng trầm ấm của anh vang lên , khẽ nhẹ nhàng

-‘ giờ làm sao để chứng minh? thầy giáo khó tính ! lại làm khó tôi nữa sao ? , được xem như thầy may mắn , một nụ hôn thôi mà chỉ là nụ hôn hy sinh thôi , sẽ không sao ”

- Tôi không có nhiều thời gian - anh cắt ngang mạch suy nghĩ của cô , ánh mắt lóe lên vẻ nguy hiểm

- Được, nếu em làm được thầy nhớ giữ lời - cô nói , rồi nhướn người lên hôn anh một cái vào môi , anh giật mình bờ môi mịn màng và bờ môi mỏng cháy bỏng của anh đã hòa nguyện vào nhau , anh thừa cơ này hai tay ghì chặt bờ vai cô hôn thật mạnh vào môi cô , đầu lưỡi anh lúc này đã tham lam tách nhẹ hàm răng trắng muốt của cô ra để tìm kiếm lưỡi của cô , cô tròn mắt nhìn anh ,tay chân cứng đờ không phản ứng ,

cứ để cho anh hôn mãi hôn mãi nụ hôn, cô cũng chẳng biết sao cô như chìm đắm vào sự ngọt ngào này, hai mắt cô nhắm tịt lại cảm nhận sự ngọt ngào đó mặc cho anh cứ quẩn quýt và trêu chọctrêu chọc .

- Ngưng...được không ?- lúc này cô thở hổn hển như sắp thở không nói vội rên lên . Anh lập tức hoảng hồn buông bỏ vai nhỏ của cô ra .

-Xin ..lỗi - Thật sự anh cũng không biết tại sao bản thân mình lại như thế ? Khi bắt chợt cô hôn anh , anh có phản ứng ngạc nhiên ,nhưng giây phút cô định rời khỏi thật nhanh thì anh lại bắt lấy mà mặc kệ phản ứng của cô mà hôn .Từ lúc gặp cô đến giờ đã là 2 năm , anh luôn bắt gặp sự đáng yêu và bướng bỉnh của cô mà thích thú ...nhưng chẳng lẽ.....

- Không sao , thầy nhớ giữ lời nhé - cô vẫn vậy , dù cô rất ngưỡng mộ nhưng lại rất mạnh mẽ cứng rắn đáp để che đi sự ngại ngùng của cô .

- Rất ngọt - anh buông câu , ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô .A! vậy là nụ hôn đầu của cô đã bị tên lang nhân này lấy mất rồi , tức thật ..nhưng đây là nụ hôn hy sinh mà ~nhưng chưa phối hợp lắm - cô xuyết chút nữa ngã sập xuống đất , làm gì mà biết rõ vậy ? cô còn chưa có người yêu mà , làm sao có thể biết cái đó . Nhận ra sự trêu chọc đó cô lập tức chạy ra ngoài mặc cho người bên trong có kêu hay không . Ra ngoài cô vẫn ám ảnh nụ hôn đấy , nó rất ngọt ,ngọt đến chết ngườiNhưng mà đó chỉ là nụ hôn hy sinh thôi - cô tự trấn an mình cứ nghĩ không có gì rồi chạy nhanh đi tìm Tuyết Nhung - người bạn thân của cô cũng là thiên kim tiểu thư một nhà danh giá

- Hạ Quân , đây này - Tuyết Nhung vẫy tay phía tán bàng xanh thẫm

- Ủ - cô gạt đầu rồi nhanh chân chạy về phía đó

- Sao ? Tốt không ? mà.....nhìn mày cứ hai má đỏ như quả cà chua thế ?- Tuyết Nhung cứ nhìn chăm chăm vào cô khiến cô “có tật gặt mình”

- Không có , Không có gì- Cô nhớ đến nụ hôn lúc nãy thì xua tay

- Có thật không ?- Tuyết Nhung thấy phản ứng cô rất lạ ,liền lo lắng cho bạn

- Thật không có gì ...không có thật mà- cô lắp bắp . Thấy bạn mình như vậy cô không hỏi nữa mà bắt chuyện khác

- Tốt không ? Tao rất tốt đấy Cô Minh chấm cô bảo rất hài lòng món tao nấu - Tuyết Nhung nói với vẻ sung sướng . Còn cô thì sao ? cô thì phải dùng nụ hôn hy sinh để đổi lấy 10 điểm .A~ lúc này cô mới nhớ ra , tại sao cô phải làm vậy ? Nếu cô nói cho nhiều đường dù có cho là hại “độc” tiểu đường vẫn tốt hơn đánh tráo nụ hôn cơ mà ...cô thật ngốc biết bao ,ngốc đến đáng thương cơ đấy . Về mặt thất thần của cô làm Tuyết Nhung hơi lo .

-Nè , mày sao thế ?- cô xua tay trước mặt cô

-....-không phản ứng

- NÈ - cô hét to hơn xú nữa

-...

- hừLÊ HẠ QUÂN - Tuyết Nhung bực hết sức hét to lên , có vài người đi ngang qua cứ nhìn chằm chằm vào Tuyết Nhung nhưng cô ta vẫn mặc kệ sĩ diện hét to kêu “hôn” Hạ Quân lại trần gian

- Hả...? kêu tao gì ?- Cô nãy giờ trong suy nghĩ nụ hôn kia mà thất thần ,nhận ra sự khác biệt lúc này của cô nên cô trở lại trạng thái bình thường gạt đi suy nghĩ vớ vẩn đấy

- Mày lạc lên thiên đường gặp mấy anh đẹp trai rồi ? - Tuyết Nhung nói

- Đẹp trai nào ? tao thấy ai đâu ? Nói bừa à ?- cô nói giọng trách móc Tuyết Nhung

- Tao hỏi gì mày cũng không nghe hết , không lạc mới lạ - Tuyết Nhung nói

-Mày hỏi gì ? Hỏi lại đi - cô giọng thản nhiên hết sức

- Haizzz....Tao nói cô Minh rất hài lòng về món tao nấu ? còn mày ai chấm tốt không ?- Tuyết Nhung nhắc lại, giọng bức bối hai má phồng lên
- Vậy tốt ày rồi ...tao là thầy ...NGUYỄN - cô nói giọng khê thờ dài
- Hả ???? thầy Nguyễn ?sướng thế ?- Tuyết Nhung hai mắt sáng lên khi nghe tên người ấy
- Thứ mê trai , thôi tao hơi mệt hôm nay về sớm đi - Cô nói rồi kéo tay Tuyết Nhung đi . Hai bóng lưng mảnh mai đang bước dưới sân trường , chiếc váy khê tung bay trong gió.....

4. Chương 4:ám Ảnh

Ở bên trong phòng thi , do cửa kính được trường làm rất kín nên bên ngoài không thể nhìn thấy được bên trong nên chuyện hôn nhau giữa cô và anh vẫn là một bí mật. Anh lấy hai ngón tay mình đặt lên đôi môi mỏng của anh còn vẫn lưu lại hơi ấm của đôi môi cô .Bất giác anh mỉm cười ,một nụ cười hiếm có nụ cười chỉ có với những người anh yêu thương . Anh khẽ nói :

_Thật thú vị ,tôi sẽ theo đuổi em,Hạ Quân .Trong suốt 2năm công tác ở trường Green ,anh luôn đánh võ mồm với cô ,luôn bị cô lách léo nhưng anh vẫn luôn thắng vì cô rất lễ phép với anh .Còn về phía cô ,sau khi cùng Trần Tuyết Nhung về nhà thì rất hớn hởi vì bao nylon lúc sáng đã nhẹ hẫng đồ dùng lúc sáng bây giờ chỉ còn một nỗi sườn heo thôi . Cô vui vẻ bước vào nhà .

_Mẹ ơi! Quân Quân về rồi _cô lãnh lót kêu

_Thì tốt không con ? _Bà Hạ ,mẹ của cô hỏi

_Dạ được ,mẹ sắp đồ ra giúp con nha ,Quân Quân buồn ngủ ,muốn ngủ _cô nũng nịu với bà Hạ .

_Con ngủ đi,mẹ sắp đồ giùm Quân Quân _Bà Hạ cầm bao nylon rồi từ sắp các thứ trong đó ra . Còn cô thì nhanh chóng chạy lên lầu ,thay bộ pijama ra rồi chìm trong giấc ngủ.

_Aaaa ,trễ rồi trễ rồi _một cô gái chạy hối hả vào trường .

_Phù !Không ai bắt gặp hết may quá _cô thở dốc rồi rón rén bước vào lớp

_Lê Hạ Quân , em đứng lại cho tôi _Một giọng trầm ấm vang lên khá lớn .Cô giật thốt mình ,rồi từ từ quay đầu lại .

_Dạ,em chào thầy _cô cúi gằm mặt xuống ,lại bị bắt vì tội đi trễ nữa rồi..

_Đây là lần thứ 35 lần đi trễ rồi ,lần này em có cớ gì nữa đây ? _thầy ấy nói

_Dạ hôm nay em....Em đi trễ là vì....Vì em bị sốt ,hôm qua sốt dữ dội tận 39°C luôn ấy _cô suy nghĩ rồi nói ra .Anh ta từ từ tiến lại cô tay áp vào 2má cô để kiểm tra nhiệt độ của cô khiến cô ngại ngùng .

_Thôi được rồi ,em vào lớp đi _anh ta nói rồi nhanh chóng vào lớp .Đúng là hôm qua cô có sốt nhưng chỉ là sốt nhẹ ... và cũng vì vậy mà cô không bị viết kiểm điểm lần thứ 35 . Kết thúc cảnh đó thì tới cảnh hôn nhau nóng bỏng của một người con trai và một cô gái ...

_Aaaaaaa _cô hét lên bừng tỉnh giấc mơ khi thấy cảnh tượng đó .

_sao trong giấc mơ vẫn bị ám ảnh vậy ? _cô nói rồi bật dậy ,lấy laptop lên online facebook , mở ra danh sách online cô tìm kiếm Tuyết Nhung để nói chuyện nhưng không thấy đâu chỉ thấy danh sách có một số người lạ vàThầy nguyên .

_Đáng ghét mà !_cô nhăng nhó rồi tắt máy . Tại sao cứ là thầy Nguyễn .Nhìn đồng hồ chỉ mới 3h30 ,vẫn còn sớm ,cô muốn đi hóng gió một chút ,thay một chiếc váy xanh nhẹ ,tóc xả ra ,mái tóc đen mượt mà , không quên đội nón vành và kính râm che nửa khuôn mặt do trời còn nắng chỉ chừa lại cái mũi nhỏ và đôi môi mỏng cô bước xuống nha chào hỏi mẹ rồi đi ra ngoài ... Dưới tán cây dọc đường ,cô gái xinh xắn ấy đang bước đi nhẹ nhàng ... so với bộ đồng phục lúc sáng thì trong chiếc váy này tôn lên vẻ trưởng thành của cô hơn, cái tuổi 17 thơ mộng,tuổi 17 với những hoài bão ước mơ .Cô đi ra ngoài hóng gió để quên đi cảnh

nên thơ lúc sáng ,vì từ sáng giờ cô vẫn chưa quên được nụ hôn ấy ,đặt ngón tay lên môi cô vẫn lưu lại cảm giác ấy ... Hèn gì cô cứ bị Ám.....ảnh

5. Chương 5: Gặp Gỡ Bất Ngờ

Cô đi dạo vòng vòng rồi dừng chân tại hồ Huê Cúc... nơi có tán lá của cây cổ thụ mát mẻ . Hằng đêm cây cổ thụ này sẽ tỏa ánh sáng do đèn treo trên cây , cả hồ nước cũng vậy ánh lên những vệt nước sắc màu . Đây là nơi vui chơi qua lại của các đôi tình nhân , theo người dân kể lại chỉ cần lại cây cổ thụ viết điều ước của mình vào những chiếc lọ mà mọi người dân bán treo lên cây cổ thụ và đi đến mức nước tưới gốc cây cổ thụ ấy , chắc hẳn ước gì được đó - là nơi lí tưởng cho các người độc thân đến tìm nửa trái tim của mình , và các đôi tình nhân cầu mong hạnh phúc ấm êm. Cô đi lẩn quẩn khu vực đó nhìn mọi thứ , rồi bắt đầu chán , ngồi xuống cạnh hồ nước bàn tay lướt qua từng giọt nước làm bắn lên cả mặt cô . Trong lúc này nhìn cô rất thuần khiết , thuần khiết như một thiên thần . Một bóng hình cao lớn đang tiến về phía cô , cô ngưng động tác , tháo kính râm rồi ngược lên nhìn , người ấy mỉm cười ngồi xuống cạnh cô , không ai khác chính là Cao Khánh Nguyên - Thầy Nguyên

-Trùng hợp thật - anh cất tiếng bắt chuyện với cô .

- Thầy cũng đến đây sao ?- cô hỏi anh , khá ngạc nhiên vì có sự trùng hợp này ,lại còn thêm ngại vì chuyện ban sáng

- Ủ ... Em có người yêu rồi còn muốn cầu phúc thêm sao ?- anh hỏi đôi môi tạo thành đường cong bí hiểm

- Thầy cứ đùa , em làm sao có người yêu cơ - cô trả lời hồn nhiên , gió khẽ bay bay làm hơi rối mái tóc của cô , cô vẫn không để ý tay cứ vui đùa cùng dòng nước dưới hồ

- Sao không ? em xinh ... xắn thế này mà - anh nói , bàn tay rắn chắc của anh đã vội vén mái tóc vào mép tay giúp cô tránh để mái tóc rơi vào miệng

- Cảm ơn thầy . Em xấu chết đi được ấy ,ai thèm thích em , có heo nó mới thích - cô nói nửa thật nửa đùa , cái mũi hinh lên rất giống một con heo con đang yêu

- Nếu ..tôi muốn làm heo thích em thì sao ?- anh nói có chút ngập ngừng

- Nói vậy thôi , chứ em không thèm yêu heo đâu haha- cô nói rồi chạy khắp cây cổ thụ , anh bắt đầu chạy theo ... anh lại giống con nít rượt đuổi theo cô gái nhỏ này ...trên môi cả hai luôn nở nụ cười thoải mái ..

- AAAAAAAAAAAAA thầy bắt được em đi liu liu- cô chạy rất nhanh , chạy khắp cả khu vực

- Được thầy sẽ bắt được em - anh cố sức tăng tốc - Mọi người nhìn theo đôi trai tài gái sắc đó ai cũng cười

- Xứng đôi bà nhĩ - một ông lão nói tay chống gậy tay đang đỡ một bà lão

- Ủ ,giống chúng ta hồi trẻ - bà lão nói rồi hai ông bà cười đùa nhau về phía ghế đá bên kia đường

- Haha thầy bắt được em rồi nhé ! - anh đang ôm cô từ phía sau như một cặp tình nhân thực sự

- Không chịu , thầy ăn gian - cô làm nũng mà quên mất đi sự ngại ngùng ,nhìn xuống eo của mình đang được một cánh tay ôm lấy thì đẩy anh ra

- Tôi xin lỗi - nhận ra sự quá lỗi của mình nên anh rút tay lại , thật sự cơ thể nhỏ này rất mềm mại khiến anh cứ muốn ôm mãi thế này còn cô thì cảm thấy cánh tay này rất ấm áp và đang nường tựa .

- Thôi em đói rồi , thầy khao em ăn nhé ! - cô phá tan bầu không khí ngại ngùng này

-Được , tôi khao nhưng em trả tiền - anh nói rồi nắm lấy tay cô kéo đi thật nhanh

- NỀ ! thầy buông tay em ra , ngại lắm mọi người đang nhìn - cô hét toát lên , anh nhận thức lại rồi buông tay cô ra , anh đi trước cô đi sau lưng anh ...khoảng cách tuy xa nhưng hai trái tim hình như rấtgần . Đến quán ăn bên đường , cô và anh cùng nhau ăn

-Em ăn gì ?- anh hỏi nhẹ . Xung quanh có rất nhiều cô gái đang nhìn anh với vẻ ngưỡng mộ

- Em muốn ăn bánh xèo , cô ơi cho con 10 cái nhé - cô không khách khí mà nói
- Nhiều thế ?- Anh ngạc nhiên về khả năng ăn uống của cô
- Món khoái khẩu , Quân muốn ăn -cô nói rồi mỉm cười nhìn những con chim bồ câu đang đập cánh nhặt những hạt thóc do người dân cho .Từ đằng xa , có một chị gái đến gần cô và anh , ăn mặc khá quyến rũ cuốn hút , đôi môi đỏ , cùng mái tóc xoăn đỏ hạt dẻ .
- Anh đẹp trai , anh tên gì ?- cô ta kéo ghế ra ngồi cạnh anh
- À chào cô , tôi tên Nguyên , có chi không ?-anh nói giọng cũng khá thân thiện . Cô lúc này không nhìn chim bồ câu nữa mà nhìn lấy anh và chị gái kia
- Em là Yến , Anh có người yêu chưa , mà anh gọi là em nha , em còn trẻ cơ mà - chị gái đó bắt đầu cựa người , ngả đầu về phía anh
- Chưa - anh trả lời và tiện tay hơi đẩy đầu cô ta ra
- Ai đây ? em gái anh hả?- lúc này cô ta mới nhìn thấy cô liền nháy mắt với anh hỏi
- Ừ , em gái - anh nói rồi nhìn qua vẻ mặt của cô , lúc này cô không nhận được nữa rồi người gì đâu mà kì cục cựa người vào một người xa lạ , rồi còn tự xưng này nọ thật là mất mặt con gái , nét mặt lúc này của cô càng thêm căng không thể nhận thêm nữa nhưng vẫn cố nhận
- Chào em , em có biết anh trai em thích người như thế nào không ? chỉ chị với chị hứa sẽ trả công cho em thật là tuyệt nha ... giúp chị nhé baby- chị ta nói giọng rất ẻo lả . Cuối cùng đầu cô bốc khói không chịu được nữa .
- Chào chị nhé , xin lỗi chị anh ấy không phải anh trai tôi nên tôi cũng không biết phải làm sao nữa ... chị cũng xinh đẹp mà phải đi TÁN TRAI thật là ! - cô chắc lưỡi nói làm cho chị gái kia rất là quê quê hết sức đi được . Chị gái kia đứng lên
- Cô ...cô
- Tôi sao ? Chị không có cô hay sao mà kêu tôi là cô ? hay là chị nghĩ mình trẻ nên tự nhận mình trẻ để quyến rũ trai ? Trình độ còn thấp nhé chị gái - cô không vừa , vốn tính thích trêu chọc người khác nên cô mới nói vậy . Chị gái kia tức giận bỏ chạy . Cô ngồi cười ha hả vì mình chiến thắng . Cùng lúc đó cô bán bánh xèo bưng đồ ăn đến cô bắt đầu ăn
- Trình độ còn thấp ? em có trình độ tán ghê lắm à?- anh hỏi ánh mắt kèm theo sự thú vị
- Em....em lúc nãy chỉ nói vậy thôi - Trình độ à ? cô còn chưa có người yêu sao có trình độ được chứ ?
- Nếu có thể em "tán tỉnh" tôi thử đi - anh nói , giọng hết sức nham nhở

6. Chương 6:đi Về

_Thầy nói bừa gì vậy ? Xung quanh thầy biết bao nhiêu người xinh đẹp cơ mà.Như chị lúc nãy đấy ,ba vòng cực chuẩn môi đỏ mọng ,mắt quyến rũ thích thế còn gì?_Tuy nói vậy nhưng tim cô vẫn đập mạnh và hồi hộp .Cô làm sao vậy? Có phải bị về tim mạch rồi không? Không được cô phải đi khám trong một ngày không xa thôi.

_Tôi không thích phụ nữ như vậy _anh trầm tĩnh nói ,tay khuấy ly cà phê đá trong tay rồi uống một ngụm .

_Ồ thầy không thích người như vậy ? Hay thầy thích người khác? Cô Minh dịu dàng hay cô Tiên đẹp gái ? _cô ngồi cắn chiếc muỗng của ly nước mà nói.

_Tất cả đều không phải ,người tôi thích rất đáng yêu nhưng rất ghen và hung dữ như một con cạp con vảy ,bướng bỉnh và đặc biệt rất thích trêu chọc người khác _anh kể cho cô nghe về người ấy của mình trên mặt có chút mỉm cười.

_Woa cô ấy em đã gặp chưa_cô hỏi

_Rồi _anh nói rồi uống nước ngồi nhìn cô ăn bánh xèo .

Hả??ai vậy nhĩ _cô đang cố lục trí nhớ tìm người giống anh miêu tả nhưng nghĩ mãi vẫn không ra ...

_Tối rồi ăn lẹ rồi về _Anh nhìn đồng hồ trên tay rồi nói

_Ừm... .Ăn xong thành toán tiền anh xuống hầm của công viên lấy chiếc BMW đắt tiền .Cô thật không ngờ anh giàu đến thế có cả xe hơi đấy.

_Em không đi xe hơi ,em ghét mùi Kính Khủng ấy _cô đứng nhìn chiếc xe mà không lên

_Vậy em đi mô tô hay xe ôm,xe đạp hay xe hơi ? Xe mô tô sẽ phóng nhanh nguy hiểm đến tính mạng ,còn xe ôm Sẽ bị người ta chở đem bán đấy ,xe đạp rất lâu ,xe hơi tối có sáp hương rất dễ chịu đấy đi không ? Hay em muốn đi bộ như lúc trưa ? Trưa không sao nhưng giờ đã 7h rồi....

_Không em đi xe hơi _cô cắt ngang anh lập tức leo lên xe.Đúng như anh nói mùi hương rất dễ chịu mùi của bạc hà thơm ngát.

_Thầy già mồm thật _cô nói rồi cười ha hả

_ Tôi còn trẻ lắm chỉ mới 25tuổi thôi_anh nói mắt tập trung vào lái xe . Hai người ngồi rất gần ,nhưng vẫn không nhìn nhau , anh tập trung lái xe còn cô thì thiếp đi trong mơ cô thấy lại những cuộc đấu khẩu với anh thì khẽ chau mày...

7. Chương 7:đưa Về

Chạy một lúc anh gần như nhớ ra không biết nhà cô ,định quay qua hỏi thì thấy khuôn mặt đáng yêu đang co người lại ngủ.Cái mũi hinh lên và đôi mày lá liễu đang chau lại như bị ai bắt nạt .Anh nhìn khuôn mặt đó ,rồi nhẹ nhàng dùng ngón tay của mình vén những loạn tóc dài vươn trên trán của cô . Đặt một nụ hôn lên trán cô thật nhẹ thật nhẹ dường như sợ cô tỉnh giấc . Chợt một giọng hát nữ vang lên :

Đêm lại về, đêm tối tắm đêm lạnh căm

Nhìn mưa hắt lên ô cửa sổ, cuốn theo bao nhiêu tiếng lòng

Anh lại về, giảng kín bao nhiêu niềm tin

Ngày anh mang theo tất cả ngọt ngào đến ai

Rồi từng chiều con tim yếu đuối bước qua những nỗi buồn

Tập quen đi qua lối cũ hằng ngày, tập quen khi không có anh nữa

Em không trông, thật lòng không mong cho dù thấp thoáng thấy dáng ai

Mùi hương thân quen khi xưa hu hù hu hú hu

Người đâu có biết rằng, lúc giờ em yêu riêng anh mà thôi

Người yêu hơi bờ môi hơi cơ sao hững hờ hu hu hù hu

Rằng bên em còn bao tiếng nói ngọt ngào bao vòng tay khát khao

Nên thôi đã lỡ anh ơi đừng chờ.

Âm thanh ấy phát ra từ cái túi xách nhỏ của cô , anh lấy ra cuộc gọi hiện thị : Mẹ yêu .Anh không nghe máy ,chờ cuộc gọi chấm dứt ,anh mới nhắn tin lại:“Con đi ăn, sắp về rồi ,gần đây có tiệc ồn lắm nên con không nghe máy ” bàn tay anh lướt nhanh trên màn hình cảm ứng rồi bấm nút gửi . Đúng lúc cô cũng bị tiếng ồn của điện thoại làm cho tỉnh giấc ,cô cự người ,mở mắt .

_Nhà em ở đâu ? Hai tay anh vẫn đặt trên vô lăng lái xe .

_À , số nhà 38 ,đường x _ cô nói rồi quay qua anh .

_Thầy à ,thầy có thể cởi áo ra không ? _cô chớp chớp mắt ,vẻ mặt dường như rất đáng thương , hai chân co lại , bàn tay lạnh .Ánh mắt anh chuyển sang cô.

_Cởi áo? Liệu có sớm lắm không ? _anh mỉm cười nham nhở ,khuôn mặt áp gần cô, dường như không phát hiện ra điều khác biệt

_Cởi nhanh lên Em lạnh chết đi rồi nè _cô nói rồi nhanh chóng kéo kéo chiếc áo khoác ngoài của anh . Còn anh thì ngã ngửa với cô .Thật không ngờ cô lại ngốc đến thế. Ngốc đáng yêu cơ đây mà. Lạnh lại không bảo bật điều hòa thấp xuống mà làm hành động khiến hiểu lầm đến thế . Anh cởi áo khoác ngoài ra đắp cho cô , rồi điều chỉnh lại nhiệt độ .

_Ấm hơn chưa ? _Anh thấy cô còn co người

_Rồi ạ _cô trả lời rồi lướt facebook trên điện thoại ,còn anh thì im lặng . Đường đi về cũng khá gần nên anh và cô đã đến nhà ...

_Tối rồi ,thầy cũng về đi ạ _cô nói rồi vẫy vẫy tay.

_Ừm... Cảm ơn em hôm nay tôi rất vui _Anh nói,cô mỉm cười rồi vô nhà ... Nhưng cô đã quên một thứ trên xe của anh . Vào nhà , cô tươi cười nhìn mẹ

- Mẹ ơi , Quân Quân về rồi - Cô tươi cười trên vai vẫn còn khoác chiếc áo của anh , và túi xách biến đi mất , cả điện thoại cũng mất tiêu luôn ,nhưng cô vẫn không hề hay biết

- Sao con về trễ thế Quân Quân ? cả áo nữa này, của ai thế - mẹ cô quay qua hỏi , ánh mắt đầy nghi ngờ. Cô nhìn chiếc áo trên người mặt ửng hồng lên lúng túng.

- À áo của bạn con , con mượn đây mà- cô nói ánh mắt không nhìn thẳng vào mẹ mình

- Thật không đấy ? sao má con ửng hồng vậy ? con có bạn trai rồi à ?- bà Hạ nói khẽ cười

- Thật đấy ...con làm gì có bạn trai , thôi con lên lầu đây , ba với mẹ ăn cơm đi ạ- nói xong cô chạy lên lầu tránh hỏi câu thăm vấn của mẹ... Aizzz, sao cô lại lú lẫn lấy áo của anh mà quên cả túi xách cùng điện thoại cơ chứ , ngộ nhờ ai gọi thì sao ? nhất là Tuyết Nhung , gọi mà thấy như vậy là sẽ nghi ngờ thăm vấn đây... Aizzz cô phải làm sao ? cô cứ đau đầu rồi thay đồ rồi lên giường lo lắng.

8. Chương 8: Khi Nào Có Vợ Con Sẽ Hiểu?

Anh mở cửa xe, bước vào nhà thì nhìn thấy chiếc ghế bên cạnh có một vật gì đó . Vớ tay lấy anh thấy thì ra là túi xách và điện thoại của cô .Nhìn đồng hồ , đã điểm 9h , anh cười khi lắc đầu rồi cầm nó đi vào nhà . Đặt trên bàn làm việc , anh vào phòng tắm . Nước chảy xoối xuống sàn nhà vang lên những tiếng ‘tách tách’ , khi bước ra lúc này anh chỉ còn lại tấm khăn trắng quấn ở nửa người lộ ra body 6 múi rắn chắc , mái tóc có những giọt nước rơi xuống trông rất quyến rũ. Lại một lần nữa tiếng nhạc của lần lúc nãy trên xe vang lên . Anh bước lại gần bàn làm việc , tay vẫn cầm khăn lau tóc , tay còn lại cầm điện thoại của cô lên .Lúc này màn hình hiện lên dãy số có tên : Tuyết Nhung .Anh không do dự bấm nút “Trả Lời”

_Alô sao chiều gọi mày ,tìm mày không được vậy Quân Quân_Tuyết Nhung đầu đây bên kia đây lạnh lốt và giọng trách móc.Dứt lời cô nghe bên kia im lặng liền cảm thấy kì lạ.

_Alô Quân,mày có nghe máy không? _Tuyết Nhung lo lắng muốn khẳng định có phải cô đang nghe máy không.

_Không,Hạ Quân để quên điện thoại trên xe tôi_giọng nói trầm ấm của anh vang dội khắp căn phòng của đêm tĩnh mịch.

_Dạ??? _Tuyết Nhung hết sức ngạc nhiên .Giọng nói này ? Có quen quen Tuyết Nhung cố gắng hết sức để nhớ ra . Giọng nàylà thầy ..N.G.U.Y.Ê.N cơ mà ???? Hạ Quân không đội trời chung với thầy làm sao có thể giữ điện thoại cô được?

_Thầy Nguyên phải không ạ?- Tuyết Nhung hỏi lại giọng hơi run run , muốn khẳng định ý nghĩ của mình là đúng - có cơ sở

-Ừm...thầy đây - anh hết sức bình tĩnh , bình tĩnh đến đáng sợ trong khi đó cô đang lo lắng, lo lắng Tuyết Nhung và mọi người sẽ hiểu nhầm mối quan hệ này.

-Cho em hỏi ? sao Quân nó để điện thoại trên xe thầy được vậy ạ?- Tuyết Nhung thật sự rất nghi ngờ à nha .Nghĩ ngờ đến đáng sợ .

-Ăn .Đi xe chung . Đưa về - chỉ 3 hoạt động đó thôi ,cũng khiến Tuyết Nhung té ghế .Hai người này rất ghét nhau mà? Sao có thể ,chẳng lẽ..... Bên kia anh không thấy ai trả lời ,chỉ nghe tiếng va chạm mạnh ,chắc là Tuyết Nhung đã làm rơi điện thoại nhẹ xuống sàn và đang bật ngửa ở nhà đây mà . A~ dường như anh có ma thuật trong lời nói à nha , nói ra là khiến người ta bật ngửa nhưng mình lại hết sức thản nhiên. Không có tiếng trả lời anh nhấn nút kết thúc rồi cầm khăn lau tóc bước đến chiếc giường của mình. Chuông điện thoại quen thuộc lại vang lên:

Em vẫn ngồi đây,mặc cho tháng năm kia vẫn cứ đi qua

Vẫn không là người anh yêu,nhưng em vẫn là người yêu anh rất nhiều

Anh có mệt không,khi cứ mãi chơi trò cuộc bắt để em đi tìm???

Đến khi tìm thấy được anh thì ra anh đang trốn em cùng với ai

Em vẫn là em chỉ khác mỗi vết thương kia chưa lành

Vẫn không thể nào quên anh,dù cho em đã tìm không thiếu một cách

Dẫu biết tình yêu là liều thuốc tiêm vào trái tim làm anh khó hiểu

Bàn tay đang nắm tay em nhưng vẫn cố tìm kiếm tay ai

Thiên đường hạnh phúc,gồm có bao nhiêu bậc thang,vì sao anh nỡ dối gian???để cho e cứ phải bước đi tìm hoài...

Anh lại bước tới bàn làm việc , thì ra điện thoại của anh, anh cầm máy lên nghe

- Alô - giọng anh trầm bổng , có phần lễ phép

- Con yêu à , sắp tới mama muốn giới thiệu con cho các bà bạn , con bay qua đây được không ?- giọng nói của một người phụ nữ bên đầu dây rất chừng mực có phần trẻ con

- Nhưng đây là Việt Nam ? Đâu phải bay qua Anh là đến liền đâu? Con không biết , con không về - Anh nói về mặt hơi chau lại , giọng hết sức kiên định

- HIX.... ba nó ơi con nó nuôi cho lớn rồi giờ hắt hủi mẹ nó rồi kìa huhu... em không biết em có hẹn với các bà bạn cuối tuần rồi , anh bắt nó về đi - Bà Kim lại trẻ con như thường ngày , tuy đã chừng chạc tuổi trung niên nhưng bà rất trẻ con và sành điệu với bạn bè và có cả anh cùng ba của anh.

- Được rồi , bà để cho tôi - Ông Khánh Nguy nói rồi giữ máy

- Nguyên , sao con không đồng ý ? Mẹ con đang khóc suốt suốt như coi phim tình Hàn Quốc rồi đây - Tiếng trầm bổng y như anh cất lên .

-Nhưng ..con

-Không nhưng gì hết , con sắp xếp đi , ba cho con một ngày sắp xếp , đừng để mẹ buồn , hiểu không ?- Ông Khánh Nguy nói , giọng rất quan tâm bà Kim

-“ Đừng để mẹ buồn , hiểu không ?” Nghe ông Khánh Nguy nói vậy anh mỉm cười chân mày dần ra một chút

- Được , con sẽ qua Anh trong thời gian sớm nhất , ba thật chiều chuộng mẹ à nha - anh cười giọng cười hạnh phúc trên chốc ông Nguy

- Nguyên lại chọc ba ? Khi nào có vợ con sẽ hiểu - Ông nói rồi cười ha hả trong điện thoại

-“ Khi nào có vợ con sẽ hiểu ?” Đúng vậy khi nào có vợ anh cũng sẽ tốt như ba , sẽ không để vợ mình buồn luôn yêu thương người vợ hết mực , mãi chung thủy ... không xa lìa ...

9. Chương 9: Nghỉ Phép

Khi anh đã đồng ý , ông Nguy chuyển máy cho bà Kim

- Con đồng ý quay về ?- Hai mắt bà sáng lên , giọng nói hết sức ngạc nhiên

-Vâng- một chữ “vâng” thôi cũng đủ khiến bà Kim rất vui mừng

-AAA anh thật là hay nha , ngày mai em sẽ làm món ngon để thưởng anh, được chứ - Bà Kim vẫn giữ máy , nói vọng ra với ông Nguy

-Thôi được rồi , em không cần thưởng , nếu em mà thưởng e là....- ông nói hơi lớn cổ ý để cho anh nghe .Rồi anh và ông Nguy cùng bật cười một tràng sảng khoái , lúc này chỉ có một gương mặt sáng chói đang rất căng thẳng , lửa đã bốc khói cả đầu .

-Anh và con dám!!- Bà Kim tức giận hét toáng lên . Thì ra cách đây 2 năm trước , do sinh nhật của ba anh nên bà Kim đã tự tay xuống bếp nấu nướng không cho cô giúp việc làm và cho tiền cô giúp việc phải đi chơi với gia đình không được làm việc ngày hôm nay, lúc đầu nhìn rất bình thường ... anh và ba nhìn nhau không muốn ăn ..nhưng vì mẹ vì vợ nên hai người nếm thử một miếng sườn xào chua ngọt của bà Kim ...và kết quảanh và ba ngậm ngùi nuốt những miếng sườn “SỎNG” .Thấy vẻ mặt kì lạ của cả hai , bà nếm thử ...AIZZ chính bà cũng không thể tin nổi mình lại làm ra cái thứ gì tồi tệ thế này - vì vốn dĩ trước đây bà cũng là thiên kim danh giá mà, khi kết hôn lại được ông Nguy cưng chiều hết mực . Cuối cùng cả nhà cũng đã ra nhà hàng ăn tiệc . Kết thúc sinh nhật của ông Nguy tràn đầy hạnh phúc.

-Thôi vợ anh là số 1 được chưa ?- Ông Nguy dỗ dành bà

- Tốt ! - bà nói với ông Nguy rồi quay sang anh

-Con nhớ về nhé ! Con ngủ ngon - bà Kim nói

-Ba mẹ ngủ ngon - anh nói xong rồi chờ mẹ đập máy rồi anh cũng ngồi trên bàn làm việc soạn giáo án.

Bên nhà cô

- Mẹ ơi , Quân Quân lạnh - Cô đang nóng thế này mà vẫn không ngừng kêu lạnh .

-Quân Quân ngoan , có ba mẹ ở đây - Bà Hạ nói trong lòng như lửa đốt . Ông Quý - ba cô đang đứng bên cạnh đắp khăn cho cô

-Sao con bé lại bị sốt vậy ?- Ba cô quay sang hỏi mẹ cô , chân mày chau lại

-Chắc mấy hôm nay trời vào hè nắng nóng con bé uống nước lạnh nhiều nên bị viêm phế quản nữa rồi , uống thuốc rồi chắc sẽ không sao - Tuy nói vậy nhưng bà Hạ cảm thấy rất lo

- Ngày mai sẽ cho con gái nghỉ một bữa - ông Quý nói rồi nhìn con gái . Ba mẹ của cô thức trực mãi ở phòng cô mà không đi ngủ ... Gần đến sáng ba mẹ cô mới dần thiếp đi gục bên cạnh giường của cô . Sáng sớm từng ánh nắng mạnh mẽ chiếu vào những tán cây phía trước xuyên qua cửa sổ tại căn phòng của cô . Ba cô muốn nghỉ ở nhà lo cho cô ,nhưng bên nhà xuất bản khá bận rộn , nên mẹ cô đã kêu ba cô đi làm . Bà Hạ bước đến áp tay vào má và trán cô .

-Đã hạ sốt rồi- Bà nói rồi thay khăn đắp trên trán cô ,xuống bếp nấu cháo. Cô tỉnh dậy mở mắt, nhìn đồng hồ đã 7h45. Cô vội thay áo đầm phục .

-Mẹ ơi, mẹ ơi - cô cất tiếng gọi

-Aizz mình lại ngủ dậy trễ rồi. Sao mẹ không kêu mình dậy ?thế nào cũng bị viết kiểm điểm nữa đây ,thật mệt mà- cô nói rồi hối hả chạy xuống lầu .

_Quân Quân hôm nay không cần đi học mẹ xin cho con nghỉ phép rồi _Bà Hạ nói rồi kéo cô lên phòng nằm .

_Hôm nay được nghỉ học ? _Hai mắt cô sáng rực lên .

_Ủm ,con bị sốt nên không cần đi học _Bà Hạ nói rồi tiếp tục nấu nướng ,còn cô thì chạy tót lên lầu .5phút sau ,mẹ cô bước lên với một tô cháo thịt bò băm thơm phức .

_Con ăn đi nhé ,rồi nghỉ ngơi cho khỏe _Bà Hạ nói rồi đi xuống nhà . Cô ăn xong rồi đọc tiểu thuyết ,chán thì lướt facebook nhưng đâu có ai ,người ta đi học hết rồi cơ mà ..chán chán hết sức . Cô nói rồi đi ngủ .Ngủ sẽ tốt nhất .

Trường Green. Tại lớp học của cô

_Sắp tới thầy sẽ nghỉ phép vài ngày , các em theo sự chỉ dẫn của Cô Tiên học tốt môn Anh nhé !_anh nói, ánh mắt tìm kiếm vật gì đó .

_Sao thầy nghỉ vậy ạ?

_Lớp làm gì sai sao ạ?

.....

Cả lớp nháo nhào lên .Anh ra dấu hiệu im lặng ,cả lớp im bật

_Các em rất ngoan nhưng do một số việc thầy mới nghỉ vài ngày thôi _anh nói rồi cười ấm áp với học sinh .Tiết của anh là tiết cuối nên hôm nay anh cho học sinh nghỉ .

TỪNG TỪNG TỪNG học sinh chào anh rồi nhanh chóng chạy ra về . Tuyết Nhung lặng bước đi một mình vì hôm nay cô nghỉ học .

TUYẾT Nhung _có tiếng gọi Tuyết Nhung từ phía sau cô quay đầu lại nhìn...

~Chào các độc giả thân yêu

Cho Ích Ân hỏi một câu nhé . Các bạn thấy Ích Ân viết được không ạ !!! . Có ai muốn kết bạn với Ích Ân không ? Bình luận cho Ích Ân biết nhé! Ích Ân cảm ơn các bạn độc giả .

THÂN

ÍCH ÂN

10. Chương 10:chẳng Lẽmình Sai Sao ?

_Sao ạ ? _Tuyết Nhung quay lại thì thấy anh liền cúi chào .

_Em trả cho Quân Quân này giúp thầy nhé !_anh nói giọng trầm ấm thu hút. Quân Quân ? Sao gọi thân thiết vậy? Chẳng phải chỉ có gia đình ,bạn bè thân mới gọi như vậy sao ? A~thật kì lạ à nha . Phải lưu ý về người thầy này .

_Nhưng ,sao Quân Quân không đi học _Anh luôn thắc mắc sao cô gái nhỏ này lại không đi học chứ ? Thường ngày có trễ cũng sẽ đi học mà? .

.....

_Nhưng _anh quơ quơ tay trước mặt cô khi thấy cô không trả lời ,ánh mắt cô chau lại .

.....

_Nhưng ,sao vậy? _giọng anh bắt đầu khàn hơn

_Dạ? _Tuyết Nhung lúc này mới quay trở về trần gian ,thoát khỏi vòng suy nghĩ . Anh chỉ tay về hướng cậu học sinh kia .

_Em đang nhìn cậu đẹp trai kia à ?_anh khẽ cười ,Tuyết Nhung nhìn theo hướng anh chỉ ,mặt ửng hồng ,thu ánh mắt về phía khác.

_Không phải em nhìn Thế Mạnh đâu _Tuyết Nhung xua tay

Biết cả tên luôn anh trêu chọc khi thấy Tuyết Nhung ngại . Đây là điểm yếu của Tuyết Nhung vì người Tuyết Nhung thích chính là Thế Mạnh . Tuyết Nhung cúi đầu không dám nhìn .

“Ra là cậu nhóc bên lớp kế đây mà” anh thầm nhớ ra

_Lúc này thầy hỏi em gì vậy ạ _Tuyết Nhung hỏi phá tan bầu không khí này

_Quân Quân sao không đi học _ Anh nhắc lại

_Quân bị sốt tới giờ nên nghỉ thầy ạ _cô nói ,ánh mắt quan sát anh .

_Cảm ơn em ,thầy đi trước nhé _anh nói rồi bước đi rất nhanh . A~ sao không có biểu hiện gì ? Chẳng lẽ ...mình sai sao ?

11. Chương 11: Thật Không Bình Thường

Tuyết Nhung ngẩng người một lúc rồi nhanh chóng chạy đến nhà cô .Do nhà cô rất gần trường nên Tuyết Nhung đi rất nhanh là đến . Cô bấm chuông .Một người phụ nữ bước ra ánh mắt hiền hòa như biết cười vậy .

_Con chào cô _Tuyết Nhung nói mỉm cười

_Con vào đi Quân nó ở bên trong _Bà Hạ nói rồi mở cửa cho Tuyết Nhung vào .Tuyết Nhung vào lập tức chạy thẳng vào phòng cô .Thì thấy cô đang ngủ rất ngon . Đối môi còn mỉm cười nữa .

_Dậy dậy nhanh _Tuyết Nhung kéo chăn của cô ra miệng kêu gấp gấp

_Oáp , sao vậy Nhung tao bệnh mà lại không cho ngủ mà bắt dậy vậy hả _cô dụi mắt ,mắt nhắm mắt mở.

_ Đây là sao ?_ Tuyết Nhung quơ quơ điện thoại của cô trước mặt .

_Sao ...sao mà có nó_cô dụi mắt ,tỉnh ngủ,hốt hoảng

_Khai mau,Quân hệ giữa mày và thầy Nguyên là sao ? _Tuyết Nhung áp sát mặt vào cô

_Không...không có gì _cô trợn mắt chữ A ,miệng há hốc chữ O .

_Sao mà có nó? _cô hỏi thêm

_Không cần biết ,sao thầy giữ điện thoại của mày ? _Tuyết Nhung hỏi

_Không nói _cô cuộn tròn trong chăn trốn tránh.

_Nói Tao trả_Tuyết Nhung dụ ngọt cô nhưng cô vẫn không nói .Trong chăn không nhúc nhích

_Một chầu bánh xèo nhá _Tuyết Nhung nói thêm.Cô tung chăn ,hai mắt sáng rỡ

_Đi ăn đưa về bỏ quên điện thoại chấm hết _Cô nói nhanh như gió

_Còn không? Hai người ghét nhau lắm mà_Tuyết Nhung tra thêm

Không cô nói vậy nhưng nhớ đến cảnh nắm tay ,đuổi nhau cô gượng đỏ mặt

_Sao mặt đỏ thế _Tuyết Nhung phát giác nhìn qua .Còn cô đưa tay sờ mặt

_Tao sốt mà_cô ngụy biện , cười khanh khách khiến Tuyết Nhung chịu thua .

_Thật không bình thường mà _Nhung nói

_Không bình thường ? _cô đẩy đầu chấm hỏi trên đầu . không bình thường ? Thật ra đúng là không bình thường thật ,khi anh hôn cô cô thấy rất ngọt ngào ,nắm tay rất ấm áp và ...rượt đuổi rất sáng khoái.Cảm giác đó là gì?

12. Chương 12: không Lẽ...cô Thích Thầy

Không lẽ mình thích thầy ? Không thể ,không thể và không thể .

_Mày thích thầy đúng không ? _ Tuyết Nhung hỏi miệng nhếch lên.

_Làm gì có _Cô xua tay mặt ửng đỏ lên

_Thôi thích hay không cũng tùy ,nhưng tao thấy thầy rất ân cần với mày à nha ,thầy sẽ ngưng dạy Anh lớp mình một thời gian đó _Tuyết Nhung nói vẻ mặt rất bình thường .

_Haaaaaaa? Sao lại nghĩ ? _Cô ngạc nhiên hét toáng lên.Sao trái tim cô lại nhói nhói buồn buồn thế này? Hay cô bệnh tim thật rồi ? Sock nên mới làm một ?.Hai tay cô kéo chặt chiếc chăn lại bầu vú vào nó.

_Làm gì ngạc nhiên vậy ? Rõ là không bình thường mà . _Tuyết Nhung lắc đầu , bây giờ thì khẳng định có vấn đề rồi đây

_À...hi hi không có gì ..chỉ là hơi ngạc nhiên thôi ,mai mày rảnh không ? _Hai mắt cô sáng rực lên.

_Chi vậy ? _Tuyết Nhung thấy hơi bất an .Cô hỏi vậy và mắt sáng lên à chỉ cónhờ vả mà thôi!

_Hi!Dẫn tao khám bệnh đó mà ..._Ừ cũng được _Tuyết Nhung nói nhưng chưa gì hết là cô lại nói _Còn bao bánh xèo nữa _Cô nói xong không cần để ý nét mặt bạn mình thế nào mà tổng thẳng Tuyết Nhung ra ngoài cửa .

_Nhớ mai đi học về là đi á _Cô chốt cửa ,rồi nói vọng ra .Tuyết Nhung nửa khóc nửa cười với cô bạn này mà .Ai biểu cô với Tuyết Nhung cơ chứ ?Đúng vậy,là do Tuyết Nhung ngu ngơ mà bị Hạ Quân này lừa làm bạn thân từ nhỏ đến giờ mà ! Cô đuổi được Tuyết Nhung rồi lập tức lấy Laptop online facebook nhưng kết quả cô nhận được chỉ là con số không _Thầy Nguyên đã không online như mọi ngày ! Cô ngao ngán bực mình ,chả biết sao mà cô có cảm giác như vậy nữa !, aizz thật là đau tim mà !

.....

Sáng ngày mai ,cô thức dậy để đi học ,con bệnh sốt của cô cũng đã hết cô.Nhưng....Cô lại trễ học , vô thức cô chạy cấp tốc đến trường .

_Nhanh lên Quân Quân ơi ,trễ nữa là viết kiểm điểm thứ 36 đó ,sẽ không được danh hiệu học sinh giỏi đâu _Cô dùng” căng hải ” (1) đập nhanh thật nhanh.Sau khi vượt qua 5căn nhà cách trường cô thở hổn hển.

_Phù!Tối rồi _Cô đến cổng thì lại gặp bác bảo vệ đẹp trai ngày nào .

_Quân lại đi trễ à _Bác ấy đã ngoài 40 ,nên rất hiền hậu và đặc biệt rất thương cô à nha.

_Bác mở cửa cho con nha hihi con sốt mà cô gắng đi học nè _Tội cho bác đã bị cô đánh lừa đây mà .Cô hết bệnh rồi !

_ Ôi bệnh hả ,con mau vào đi kéo nắng không tốt _Bác lập tức mở cửa .Cô cười “gian” chạy vụt vào rồi rón rén ở hành lang như mọi ngày vì sợ gặp thầy “Nguyên” bắt đây mà .Nhưng hôm nay cô đi thẳng thẳng mãi cũng chả Ai bắt cả cô mới sực nhớ ra thầy Nguyên này đâu có dạy ?Cô lú lẫn quá cơ mà !Cần đi khám và kiểm tra cả tim lẫn não luôn đây ! Không có thầy Nguyên cô lại thấy thiếu vắng vậy nhỉ? Cảm thấy nhớ quá ,nhớ cái bắt nạt ,mắng yêu của thầy quá !Sao thế này ? Không lẽCô thích thầy?

(1) căng hải là hai căng là đi bộ nha ,nhưng do mọi người đọc láy lại để gây sự mới lạ !!!

13. Chương 13: Đi Khám Bệnh

Cô xua đi dòng suy nghĩ ,bước vào vòi nước bên cạnh rửa mặt rồi vỗ má cho tươi tỉnh .Tự tin bước vào lớp . Nhưng sao hôm nay hành lang vắng thế? Cô thấy trống rỗng quá . Bóng dáng ai đó đâu? Cô nhìn xung quanh ,chợt nhớ thầy đã nghỉ phép mà ... Hừ ...Cô cứ sai sao vậy nè bực bội thật! Cô lập tức bước vào cửa lớp xin phép giáo viên rồi bước vào .May sao hôm nay cô được gặp cô Huyền công nghệ dạy tiết đầu cơ nè. Sướng thế ! cô này hiền nhất trường nên cô được giáo viên nhanh chóng cho vào chỗ ngồi .Hôm nay cô cực

may mắn à nha ! Nhưng sao ...cô cứ buồn thế này ? Cô ngồi trong lớp mà giáo viên giảng cứ lời nói gió bay , tai này bay sang tai kia , không có chú ý gì hết ..cũng may là công nghệ chứ nếu môn chính ‘’ toán , văn , anh ” thì chắc cô “tiêu” vì không hiểu bài rồi .Cô ngồi vào chỗ tay phải chống cằm ... ngó ra ngoài cửa sổ.Mùa hè sắp đến rồi cây phượng đã ra lá trở hoa đỏ rực -Mặc cho cây phượng đẹp thế nào , chứ cô cũng có nhìn nó đâu? Trong ánh mắt của cô hết sức mơ màng à nha ...cứ lơ lẩn trên mây ấy chứ.

-Hạ Quân , đọc giúp cô ghi nhớ bài mới nhé -Cô Huyền quay lưng viết bảng

-....

-Quân- Không thấy tiếng trả lời , Cô Huyền quay xuống nhắc

-....-Vẫn im lặng .Tuyệt Nhung nhận ra sắc mặt cô Huyền đang nhăn lại , Nhung lập tức khều khều tay của cô .Còn cô Huyền cứ tưởng cô đang say mê cây phượng nhưng...đâu phải

-Dạ ?- Cô lập tức đứng dậy , hết sức nghiêm chỉnh à nha

-Đọc ghi nhớ bài mới nhé - Cô Huyền giãn chân mày ra , cười tươi

-Dạ- cô lập tức mở sách lật thật nhanh ...nhưng cô chả biết ở đâu .Cô gãi đầu ...

-Trang 136 - Nhung nhắc nhở , cô đọc ghi nhớ rồi ngồi xuống .

.....

Tan học , cô lập tức đi về nhưng người cứ thần thờ ra .Nhưng chạy đến nắm tay cô

-Sao hôm nay không chú ý vậy , công nghệ mày thích nhất mà - Nhung bắt an nên hỏi cô

-Không có gì hihi đi khám bệnh thôi -Cô nói rồi đi về nhà thay đồ . Cô và Nhung cất bước đi ...

-Hạ Quân !!!!! - Có tiếng người nào đó gọi cô , cô lập tức quay lại - À ! ra là Thế Mạnh lớp kế đây mà .

-Sao ?- Cô hỏi , còn Nhung thì cứ y như là gặp phải ai làm gì đó ấy , cứ mặt ửng lên không nói một lời .

-Chủ nhật này rảnh không Quân ? Chúng ta đi đến cầu Huê Cúc ?- Mạnh gãi đầu then thùng

-À rảnh , Nhung đi cùng nhé !- Cô nói , mặc cho Mạnh đang nhăn nhó

-Không được , chủ nhật tao mắc đi ...đám cưới bạn của mẹ rồi - Nhung tiếc nuối ,nhưng Mạnh lại hết sức vui vẻ

-Vậy thôi chủ nhật 7h gặp lại nhé!- Mạnh nói rồi bỏ chạy ,Cô không quan tâm cứ tiếp tục đi tiếp.Về nhà cô thay đồ thật nhanh rồi nói mẹ đã cùng đi với Nhung nên mẹ cũng gặt đầu vui vẻ cho đi chơi .Cô và Nhung đến bệnh viện Cao Lâm - bệnh viện tim mạch lớn của thành phố .

-Sao vào đây ?-Nhung thắc mắc

-Tao hơi “đau tim” sợ bị bệnh hê hê - cô nói rồi thấp thỏm bước vào....

14. Chương 14:biết Yêu

Ngồi ở ngoài chờ bắt số tới lượt mình.Ồi! sao hôm nay bệnh viện đông thế nhỉ? Càng ngày càng có nhiều người bị bệnh về tim mạch sao? Cô đang nhìn xung quanh, ai bước ra khỏi cánh cổng đó cũng đã lớn tuổi, sao mình mới 17 tuổi đã vào đây? Chẳng lẽ bị bẩm sinh? Cô đang suy nghĩ lẩn quẩn.

-Mời Lê Hạ Quân vào-cô y tá bước ra gọi tên , cô giật thót cả người rồi bước vào trong.Mùi sát trùng của bệnh viện rất đặc mùi nên cô cảm thấy sống mũi hơi khó chịu .Cô tiến lại gần chỗ ghế của bệnh nhân, ngồi đối diện với bác sĩ nữ trẻ tuổi.

-Em cảm thấy thế nào?-Người bác sĩ hỏi

-Dạ, em thấy hơi “đau tim” khi gặp thầy của em, và cảm thấy hơi nhói nhói khi thầy ấy nghỉ dạy một thời gian - Cô thành thật kể cho bác sĩ nghe, mong sao bác sĩ có thể chữa khỏi bệnh ình.

-Học sinh...mà lại như vậy? - bác sĩ nhìn cô một hồi lâu rồi nói- Có phải đi nhầm bệnh viện không?- Bác sĩ nữ nói,làm cô giật mình. Sao lại nhầm? Bệnh viện này là bệnh viện tim mạch đúng rồi mà? Sao bác sĩ nói vậy chứ!Thật bực mình.

_Sao ạ, em vào đúng rồi mà?_cô hỏi lại

_Chị nghĩ em đến bệnh viện tâm lý ấy chứ?_Lại thêm một câu nói khó hiểu nữa.Hừ... Cô nương đây đâu bị điên hay áp lực đâu? Cần gì tới bệnh viện tâm lý kia chứ!Xí.

_Thôi!Chị nói luôn, em hiện tại đang yêu và biết yêu lần đầu đấy nên em mới có cái bệnh như vậy!Em đến bệnh viện tâm lý thì sẽ được tâm lý nhiều hơn,chị thì không có rành à nha_Bác sĩ ấy mỉm cười.

_Yêu? Không được! Chị khám cho em đi mà _cô lay tay bác sĩ.Bác sĩ gạt đầu rồi khám tổng quát cho cô.Nhưng kết quả cô đâu bị gì về tim mạch, chẳng lẽ đúng như bác sĩ cô Y.Ê.U _Mà còn là thầy Nguyên cơ đấy.Người không đội trời chung với cô.

_Chị khám thêm lần nữa được không chị?_Không tin vào kết quả này .Cô này nỉ bác sĩ.

_Không!Chị đã khám cho em tận 3lần rồi cơ đấy_Chị bác sĩ ấy nói, đội này liễu chau lại.Cô gạt đầu thành toán, rồi ra về.

_Nè!Làm gì lâu thế_Nhung ngồi bên ngoài chờ đợi.

_Không có gì đi thôi_Cô nói rồi kéo tay Nhung đi ăn bánh xèo.Chiều đã ngã bóng,hai bóng dáng mảnh mai bước đi trong hoàng hôn_Khi mặt trời sắp lặn

15. Chương 15: Đâm Cột Điện

_Có bị gì không?_Nhưng quay qua hỏi,còn cô thì cứ lẩn lẩn lơ lơ như không nghe thấy gì, cứ đi mãi cảm thấy đi mà không biết gì.

BỐP...

_Trời ơi! Quân mày có sao không?_Nhưng hoảng hốt chạy lại, cô hiện tại đang bị đâm trúng cây cột điện.

_Á! Đau quá_Cô xoa trán.

_Không sao ầu! Đi thôi_Cô cười thản nhiên như không có chuyện gì.

_Quân...Quân máu máu kìa_Nhung hoảng hốt. Trời ơi! Thứ dung dịch màu đỏ đỏ ấy đang chảy xuống trán cô, cô đưa tay sờ vào trán. Ôi! Cô chảy máu, đúng rồi chắc do trúng cái cây kẽm gần cột điện rồi. Còn Nhung đang bấm dây số trên điện thoại để gọi taxi.

_Tao....tao sợ máu mày ơi_Cô nói xong rồi ngất xỉu.

_Quân Quân_Cô khép mắt lại trong tâm trí chỉ còn nghe ù ù tiếng Nhung gọi tên mà thôi.

Cô từ từ hé mắt, trên đầu hơi nặng do tấm vải trắng được băng trên đầu, hơi che khuất tầm nhìn của cô, mở mắt ra cô, trước mặt cô hiện giờ là ba mẹ ...kể bên còn có cả Nhung nữa. Ủi! Nhưng mà kia...là Thế Mạnh nữa kìa! Cô bị hoang tưởng sao? Mạnh sao lại ở đây nhỉ? Mọi thứ trước mắt cô mờ ảo, không thể nhìn ra rõ.

_Con tỉnh rồi à _Mẹ cô lên tiếng.

_Sao con lại ở nhà? Còn có cả ...Mạnh?_cô nói nhỏ.

_Con đó, đi không chịu nhìn gì hết tông vào cột điện luôn, may có Mạnh đi ngang qua đưa con và Nhung về ...không ấy chờ taxi không biết vết thương con sao nữa, cũng may là nhẹ chỉ do kẽm lâu ngày của các bảng hiệu dán thôi, bác sĩ đã băng lại cho con rồi đấy, lần sau phải cẩn thận mẹ con và mọi người lo lắng_ba cô nói

Thôi trễ rồi tội mình về, Quân nghỉ ngơi nha Mạnh nhìn đồng hồ rồi nói, trong lòng thấy lo cho cô lắm.
Tao về nha,mày nghỉ ngơi đi Nhưng nói rồi nhanh chóng đi theo Mạnh. Hôm nay được Mạnh đưa về nên
Nhưng rất vui và thẹn thùng.

Ông bà Lê đi xuống nhà dưới, trong phòng lúc này chỉ còn về cô thì cứ suy nghĩ và đánh mạnh vào con gấu bông. Miệng lẩm bầm.

_ Tất cả tại nhà người đó Khôi Nguyên, người làm ta suy nghĩ mãi mà đâm cột ấy, thật là đáng chết mà_Cô tự kỷ đánh con gấu cô yêu quý nhất. Sao mình lại thế chứ? Tất cả tại thầy đấy, Cao Khôi Nguyên à! Đánh đến nổi tay đau, cô ngưng lại lập tức lấy laptop online facebook để hạ hỏa. Facebook chính là cuộc sống của cô, khi buồn vui gì cô cũng bên nó.

16. Chương 16: Ghê Là Gì?

9h, nước Anh.

Sau khi xuống máy bay, anh đã đến được nơi ba mẹ anh định cư. Nhà anh định cư bên đây khi anh mới 17 tuổi. Ba anh hiện đang làm CEO của một công ty xuất khẩu thực phẩm nổi tiếng bên Anh. Còn bà Kim thì lại là một diễn viên điện ảnh. Nhưng khi cưới ông bà đã từ bỏ ước mơ một lòng một dạ yêu chồng con, không tham gia ngành giải trí nữa. Ông luôn muốn anh làm việc ở công ty nhưng anh lại không hề yêu thích việc đó cho lắm. Ước mơ của anh vốn dĩ là một giáo viên đứng trên bục giảng truyền đạt cho học sinh, để làm được việc đó anh đã học xong đại học bên Anh và về Việt Nam thân yêu, nơi đã sinh ra anh nhưng có lẽ đã ít gần bó với mình nên anh càng muốn sống ở nơi đó, căn nhà hiện tại là do ba mẹ đã xây sẵn tặng anh. Nhưng không hẳn thế vì anh cũng đã học xong đại học ngành quản trị kinh doanh theo ý ba của mình.

Dưới cái ánh nắng rực rỡ, một chàng trai tay xách vali, bước đi đầy tự tin, chiếc áo sơ mi sọc caro đen chỉnh tề, chiếc quần jean với cái thắt lưng rất hợp thời trang, và không ai khác chính là anh_ Cao Khôi Nguyên anh ngược cao lên nhìn những ngôi nhà cổ kính ở nước Anh_Nó thật đẹp và không khác mấy so với những năm anh vắng bóng ở đây. Anh đi tới một ngôi nhà phía trước mặt, ngôi nhà cao tầng và kiến trúc Anh kia rất đẹp.

Cốc... cốc Anh gõ cửa.Người phụ nữ bên trong bước ra, mặc một chiếc đầm dài màu tím, nhìn bà rất sang trọng.

Con...yêu Bà mở cửa khuôn mặt tươi hân,cười khanh khách, không ngờ người đứng đây lại là con trai mình. Bà còn nghĩ sẽ vài hôm nữa anh mới tới.

_Ừ! Là con _chỉ một câu đơn giản vậy thôi, bà choàng tay ôm cao trai của mình, bao năm nay bà đã thấy anh trưởng thành hơn nhiều. Đã gầy hơn, Cao hơn.

Mẹ, không đến nỗi khóc ấy chứ? Anh trừu bà

_Thằng quý, vào nhanh ba con ở trong đó_bà sụt sướt. Anh bước vào nhà.

Ba Anh gọi người phía ghế đối diện.

_Về sớm thế cơ à, ta tưởng con sẽ mai chứ, sao thế nào? _ Ba anh nói

_Con khỏe , ba mẹ thế nào? _anh mỉm cười.

Mẹ con cứ đòi qua con miết ấy chứ, mới năm qua đã về thăm con vậy mà bà cứ trông đòi con hoài ba anh liếc nhìn .

_Anh nói thế mà nghe được à? Con ở bên đó một mình không ai chăm sóc, anh thật....

_Được rồi mẹ con là nhất_anh ôm mẹ, mẹ lại trẻ con nữa rồi! Ba lại chiều mẹ nữa đây mà.

_Con đã 25 rồi, cổ ghê chưa?_Bà Kim nói.

_Hả???? Ghê là cái gì_Ông và anh kinh ngạc.

Hai cha con thật là... haizzz ghê là người yêu ấy! Hai người thật là không cập nhật thông tin teen gì hết Bà Kim lắc đầu trách móc. A! Ra mẹ biết luôn về tuổi teen luôn ấy nhá? Vậy chắc mẹ biết facebook không nhĩ? Anh đang suy nghĩ...

Ích Ân chào mọi người ạ!

Theo như yêu cầu Ích Ân đã viết nhiều hơn trong 1 chương rồi nhé! Nếu Ích Ân viết ít thì sẽ ra nhiều chương 1 ngày nha. Chỉ cần mọi người ủng hộ và động viên Ích Ân sẽ cố gắng viết và hoàn thành sớm nhất, để có thể tạo ra nhiều truyện hơn nữa^^. Mọi người bình luận góp ý cho Ích Ân nha! Ích Ân cảm ơn ạ! LOVE ALL

17. Chương 17: Anh Tên Gì?

-Mẹ à.. mẹ có chơi facebook không? Sao mẹ còn teen hơn cả học trò con vậy? - Anh hỏi, trong lòng khá nghi ngờ về mẹ của mình

-Tất nhiên là có -Bà Kim cười khanh khách

-À nick con là Khôi Nguyên đúng không haha- Bà Kim nói làm anh hết sức ngạc nhiên, mẹ có chơi...và biết cả nickname của anh luôn cơ đấy. Mẹ thật lợi hại và dường như rất rất là "Nguy Hiểm".

-Ừa vậy....mẹ là nick tên gì? - Anh trở nên lấp bắp..

-Không cần biết, chỉ cần biết là con luôn luôn được người mẹ này theo dõi là được rồi, hiểu chưa con trai? - Bà nói, trong lòng rất vui vẻ vì đã chọc được con trai của mình.

-Thôi hai mẹ con nói nhiều quá, xuống ăn cơm đi nào.

Thứ 5, ngày 12 tháng 2 , Tại nước Anh

-Mẹ à, xong chưa ba với con chờ dài cổ rồi nè? - Anh than vãn vì mẹ thay đồ nãy giờ ,cứ ở đó thay cả chục bộ chưa xong

-Chờ chút- Chỉ hai từ như vậy thôi, hai ba con phải đợi mãi. Ba anh nhìn anh ngao ngán, đôi mắt vẫn mỉm cười.

10 phút sau....Bà Kim bước ra với chiếc váy dạ hội màu đen rất quý phái, bà đặt chiếc áo này do một người bạn cùng nước Anh may cho bà, hai đường viền của nó được đính đầy kim cương rất thích hợp, cổ áo kín đáo, kèm theo chiếc áo lông thú rất bắt mắt lộng lẫy. Tóc thì được búi lên cao sang trọng, chiếc giày cao gót màu đen đá quý. Mặc dù rất teen nhưng vẫn giữ chuẩn mực, tôn nghiêm của mình.

-Đẹp không? - Bà Kim quay một vòng, chiếc váy dạ hội dài tới chấm chân cùng cái đôi cao gót khiến bà ngã xuống vòng tay của ba anh.

-HAHAHAHAHA- anh cười đến chảy nước mắt cũng chưa hết cười

-Immmmmmm ẹ ngay, con thật là hư- Bà Kim liếc xéo con trai đứng đầy tự tin, ngượng ngùng nhìn chồng của mình

-Đi thôi trễ rồi- để tránh gặp sự tức giận, ba anh kêu tất cả cùng đi.

Đến một nhà hàng sang trọng ở Anh Quốc. Phố phường ngập đèn, nhạc du dương, à còn có các cặp chạc tuổi đang khiêu vũ...

-Anh chị Lê rất vui khi anh chị đến dự lễ sinh nhật của con gái tôi, Khánh Liên- Bà Mỹ bạn làm anh của ba mẹ anh bước ra vui vẻ đón khách. Anh khẽ gật đầu chào hỏi bà ta

-Thôi mình vào đi anh chị- bà ta kéo mẹ của anh vào. Trong đây toàn người có tiếng nói, nên mọi người rất lịch sự và tao nhã.

-Hi, my name Ana and what your name?- Một cô gái tóc vàng, đến bên anh tay cầm hai ly rượu vang đỏ. Mái tóc vàng xoăn bay vào mặt anh.

-Helo, my name Nguyen- Anh trả lời cộc lốc, thật là ở đây chả có gì làm hết chán chết mà, anh mở điện thoại lên. Từ lúc qua đây anh quên hẳn cái điện thoại đi, mở nguồn xong anh phát hiện là có rất nhiều cuộc gọi điện thoại và tin nhắn cùng facebook của anh. Tin nhắn điện thoại thì mang tên "Xanh Lá" còn các cuộc gọi từ bạn đồng nghiệp cùng học sinh. A! chắc đòi quà đây mà! Haizz để facebook anh báo hiệu gì đây, toàn là lời gửi nói về Valentine .

. Kun :Thầy về nước nhanh ăn lễ valentine nha

.Du Du: Valentine vui vẻ thầy nhé

.Moon : Thầy ơi sắp valentine rồi

.....

Anh mỉm cười, đám học sinh này thật là học trò không lo học cứ nhắc thầy giáo lễ này nữa. Mém tí là anh quên bưng lễ đó mà đi ăn tiệc cùng gia đình. Để xem... 14/2 là chủ nhật. Ủi vậy còn 2 ngày anh phải mong nhanh chóng. Mở tin nhắn điện thoại.

-“Thầy...!!!!!! tại sao không nói em là thầy đi nước ngoài sao không nói hả? Bực mình”- Xanh lá(1) nào đó gửi anh mỉm cười nhìn mãi vào điện thoại. Quên mất có cô nàng xinh đẹp nào đó đang làm quen chàng nha ta.

-Nguyen, Nguyen, Nguyen- Cô ta gọi mãi .

-Sao? cô có việc gì sao?- Anh không thèm nhìn cô ta dù chỉ một cái cứ nhăm vào điện thoại, gửi một tin nhắn nào đó. Cô gái kia khẽ nhăn mặt, chắc cô ta không biết tiếng việt rồi đây. Cô ta tức giận bỏ đi, anh cũng chẳng quan tâm đứng một mình ở đó mặc cho ba mẹ kêu giao tiếp thế nào...

Ánh đèn sáng lên chiếu vào một cô gái nào đó

- Chào tất cả mọi người, hôm nay sinh nhật của Victoria cảm ơn mọi người đã đến dự- một cô gái mặc chiếc váy ngắn màu đỏ trẻ vai đứng trên sân khấu, khiến mọi người càng tập chung sức quyến rũ của cô ấy. Do người việt là bạn của cô ta nhiều hơn nên cô dùng tiếng việt. Tiếng vỗ tay reo lên

-Mời tất cả mọi người dùng tiệc- Cô nói rồi môi nhếch lên, trong cực quyến rũ. Cô ta bước xuống anh, nhưng anh chẳng chú ý cứ nghĩ cô ta đang tìm người khác mà bỏ đi, khiến mọi người chăm chú nhìn.

-Khoan đã, Anh tên gì?

(1) tên thân mật anh gọi cô- Lê Hạ Quân chính là “xanh lá” của chúng ta, do cô thích nhất màu ấy nên anh rất thích gọi cô như vậy để trêu đùa.!

18. Chương 18: Dreelan Victoria Khánh Liên

-Tôi?- Anh quay đầu lại hỏi. Cô gật đầu, anh mỉm cười sai bước tiếp.

-Nè... anh không nghe tôi hỏi à?- cô hỏi lại

- Tôi? à tôi là Nguyên - Anh nói

-Em là Victoria, tên việt là Khánh Liên, họ đầy đủ là Dreelan Victoria Khánh Liên__Cô giới thiệu cho anh biết.

_À, thật ra cô không cần giới thiệu nhiều như thế đâu, không có gì nữa tôi xin phép__Anh nói xong định cất bước đi, thì cái giọng chanh chua ấy mang tính chất giả tạo ngoan hiền vang lên.

_Khoan, có thể nhảy cùng tôi một bài không? _Cô ta yếu điệu hỏi, chiếc áo trễ vai lộ hẳn vòng 1bốc lửa kia.

_Xin lỗi, tôi không rảnh _Anh nói xong rồi cất bước đến chỗ ba mẹ của mình. Cô ta tức giận dậm chân, đôi môi nhếch lên.

_“Được lắm, anh sẽ phải là của tôi” _Cô nói thầm trong miệng . Bạn bè đang nhìn cô chằm chằm, cô cố gắng gượng cười rồi hòa nhập với mọi người.

_Ba, con về trước _Anh nói nhỏ, do tiếng nhạc lấn át vào tai.

_Mẹ, không cho con về con chưa giới thiệu về mình cho bạn mẹ nghe mà _Tuy nói nhỏ nhưng bà Kim rất thính tai và đã nghe được. Anh đành ở lại nghe mẹ và ba nói chuyện. Anh chán ngán nhìn xung quanh. Khánh Liên đi ngang qua người anh, lướt nhẹ vào anh đôi vai lả lướt. Anh thật là bức mình mà! Cô ta cứ bám vào anh mãi.

_Bác Kim con có thể mời anh Nguyên khiêu vũ không? _Cô ta bước đến mẹ anh nịnh hót..

_Ừ, nhân vật chính con cứ tự nhiên _ Bà Kim nhìn sắc mặt con trai biến sắc rồi mà vẫn cứ hí hửng bán con mình ột cô gái lả lơi như thế, thật là....

Vì không muốn mẹ buồn và mất mặt anh nhảy cùng Khánh Liên. Cô ta được voi đòi tiên cứ ưỡn người về phía anh mãi mà không chút gì ngại ngùng. Mặc dù biết người nước ngoài rất phóng khoáng nhưngCô ta thật _chả biết liêm sỉ mà!

Anh cứ nhảy mà không nhìn gì đến Khánh Liên, cô ta tức giận lắm. Khi tiếng nhạc du dương chấm dứt cô nhướng người hôn vào môi anh. Anh giật mình, định đẩy cô ta ra nhưng....những ánh mắt của người khác cứ vậy anh mãi. Chết thật! Họ còn lấy máy chụp, camera ra chụp. Ánh đèn Flash khiến anh bức bối đẩy hất người cô ta ra.

_Anh...thật quá đáng! _ cô ta tức giận gầm lên từng tiếng

19. Chương 19: Về Việt Nam

Anh bỏ đi, mắc kệ người ta nói. mình thế nào. Khánh Liên bặm môi tức giận, cô như vậy mà anh không có chút cảm giác gì sao? CHẳng nhẽ... có vấn đề sinh lí? Không được, không được tôi phải giành được trái tim anh!

Anh bước ra ngoài nơi có hồ bơi xanh, hít thở một chút. Lúc này Khánh Liên hôn anh, sao anh lại không có cảm giác như hôn Hạ Quân? Bây giờ anh nhớ cục kẹo bông xanh lá ấy quá, muốn ôm thật chặt, hôn thật sâu vào cái môi đỏ mọng cứ chu lên mà đầu võ mồm với anh. Anh lấy điện thoại định gọi cho cô. Nhưng cô không bật máy, có lẽ cô đã ngủ. Nhìn đồng hồ đã điểm 9h tối anh lặng lẽ vào trong đưa ba mẹ về.

_Sao lúc này con cộc thế? _ Bà Kim hỏi.

_Con không thích loại đó _Anh cầm vô lăng lái xe

_Ừ, con bé ấy thật....._Bà cũng công nhận con bé Liên ấy hơi quá đáng, người gì chả thực nữ dù gì cũng là con người Việt Nam mà chả giữ được cái gọi là “ thuần phong mỹ tục” đây mà. Haizzz bà muốn có con dâu ngoan ngoãn cơ, à còn phải teen cơ đấy. Như thế mới thích hợp với bà chứ!

về đến nhà

_Mẹ tối nay con đi về Việt Nam nha _Anh nói nhìn thẳng vào mẹ.

_Sao về sớm vậy, con muốn mẹ buồn cơ à _Bà Kim buồn buồn.

__Mẹ...muốn con trẻ hẹn với con dâu mẹ à?__Anh chọc bà, bà lắc mạnh ba anh.

__Ông ơi con mình....nói gì thế?__Bà Kim nghe không rõ, nửa khóc nửa cười.

__Nó nói sắp đem con dâu về cho bà__Ông nói trong lòng cũng rất vui.

__Đi nhanh nhanh lên, vào soạn đồ mau __Bà Kim hồi thúc mỉm cười. Anh gọi điện thoại đặt chuyến bay nhanh nhất.

10h tối máy bay cất cánh. Anh ôm ba mẹ rồi đi về Việt Nam

“Chờ anh nhé, kẹo bông xanh lá, thầy rất nhớ em,Hạ Quân”

20. Chương 20: Vì ...tôi Thích Quân

Còn ở cô thì đang cứ “đau tim” mình yêu ông thầy đó hồi nào? hừ... bác sĩ này thật xạo, có mà ta yêu thầy ấy ư? Không ta yêu ta thôi! Nhưng sao..mới chưa đầy 1 tuần mà cảm thấy nhớ hoài à! Là sao là sao? Thầy Nguyên chết tiệt! Cô cứ nằm bồn chồn mà không biết có nên gọi thầy không? Xuống giường bật đèn, có một cuộc gọi? Ai? Cô mở ra xem thì thấy ba chữ :“ Thầy đáng ghét”. Thầy gọi mình? Có ý gì đây?. Haizzz... khó hiểu thật! Có gọi không ta? Lí trí và con tim đang đối phó với nhau bên trong cơ thể cô. Cuối cùng cô bấm vào số ấy gọi nhưng hoàng toàn nhận được kết quả...

- Thuê báo quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau hoặc để lại lời nhắn
- Tiếng một cô phụ nữ truyền cảm nói.

-Hừ, tắt máy à- Cô tức giận ném điện thoại xuống giường, nhắm tịt mắt lại để ngủ không nhớ đến “người ấy” nữa.

Chủ Nhật, ngày 14 tháng 2.

Sáng sớm, cô bắt đầu đi học, trong trạng thái mơ ngủ. Hôm nay thứ mấy? Chủ nhật! Bingo hôm nay không phải đi, cô chạy cái vèo lên giường ngủ!

Đêm lại về, đêm tối tắm đêm lạnh cảm

Nhìn mưa hắt lên ô cửa sổ, cuốn theo bao nhiêu tiếng lòng

Anh lại về, giảng kín bao nhiêu niềm tin

Ngày anh mang theo tất cả ngọt ngào đến ai

Rồi từng chiều con tim yếu đuối bước qua những nỗi buồn

Tập quen đi qua lối cũ hằng ngày, tập quen khi không có anh nữa

Em không trông, thật lòng không mong cho dù thấp thoáng thấy dáng ai

Mùi hương thân quen khi xưa hu hù hu hú hu

Người đâu có biết rằng, lúc giờ em yêu riêng anh mà thôi

Người yêu hơi bờ môi hơi có sao hững hờ hu hu hù hu

Rằng bên em còn bao tiếng nói ngọt ngào bao vòng tay khát khao

Nên thôi đã lỡ anh ơi đừng chờ.

Điện thoại cô reo lên, cô lập tức bật máy, mắt cô lóe sáng lên!

-Alô, Th....

-Quân hả? Hôm nay 7h nha, mình hứa sẽ tặng Quân một bất ngờ- Đó là Thế Mạnh- người dập tắt tia hi vọng của cô. Cô chán ngán gật đầu

-Ừ, tớ biết

Tút...tút..tút cô đập máy trở về trạng thái bực tức!

7h tối, tại hồ Huê Cúc- nơi lãng mạng của các đôi tình nhân, cô diện ình một chiếc váy voan mỏng xanh nhẹ... đứng kế bờ hồ, ánh đèn led làm cô thêm nổi bật-như một thiên thần bóng đêm! Cô nhìn các cặp tình nhân trao quà...rồi hôn nhau. Trời ơi! Hôm nay là ngày gì vậy? Sao nhiều cặp vậy nè, 1 2 3 4 5...xa xa nữa trời ơi nhiều vô số kể à nha! Cô lấy điện thoại xem ngày gì?

Bốp!

Cô tự đánh vào trán mình. Trời! Ngày 14 tháng 2 là...Valentine vậy mà cô chả biết giờ giấc! Hừ...cô bị ngốc ghêch rồi! Đang suy nghĩ thì cô đã nghe ai đó đánh vào lưng mình, cô quay lại bắt gặp....Mạnh.

-Quân, tặng cậu- Mạnh đưa ra cái hộp màu hồng nhạt có cái nơ đỏ.

-Sao... tặng Quân?- Cô mở xoe mắt, sao tặng cô? Đâu phải sinh nhật đâu?

-Vãi... tôi thích Quân!

21. Chương 21: Cái Ôm Không Nên Thấy

Mạnh nói ra lời này làm cô hơi ngạc nhiên. Mạnh thích cô? Đúng vậy! Nhưng dường như cô không thích Mạnh... Cô luôn xem Mạnh là một người bạn một người anh trai mà thôi! Cái cảm giác cô với Mạnh là một cảm giác bình thường, không có chút nào là yêu đương cả, và tất nhiên, tuyệt đối cô “Không” yêu Mạnh_Người dành tình cảm cho cô.

_Xin lỗi...Quân không yêu Mạnh_Cô cảm thấy có lỗi với người trước mặt mình quá, thực sự là rất có lỗi.

_Cho Mạnh một cơ hội được không Quân? Dù chỉ một lần, một cơ hội mà thôi.Xin Quân_Mạnh nhìn sâu vào ánh mắt của cô như trông đợi tua hy vọng nho nhoi nào đó.....

Anh ngồi máy bay suốt 48 tiếng, cả người ê nhức ngủ cũng không ngon giấc, à còn chẳng có gì làm gì chơi cả. Vừa bước xuống máy bay, anh xua tan đi cơn mệt mỏi mà trở nên rất là phấn khích. Anh chạy đến tiệm bánh gần đó, cũng là chi nhánh của một tiệm bánh nổi tiếng. Vào đó mua một hộp chocolate trắng. Loại mà cô thích ăn nhất. Rồi đến tiệm hoa mua một bó hoa hồng đỏ rực. Mở điện thoại lên, vì suốt ngày qua anh để điện thoại chế độ máy bay.

Alô Nhưng bật máy xen lẫn những tiếng ồn dồn dập, hình như Nhung đang đi tiệc à.

_Có thể nói cho thầy biết Quân đang ở đâu không? _anh nói, giọng hỗn hển vì mệt.

_Thầy Nguyên, thầy về nước rồi sao? _Nhung vui mừng.

Ừ! Thầy về rồi Quân có ở chỗ em không? anh hỏi

_Quân đang ở hồ Huê cúc với....

Tút...tút...tút

Anh cúp máy, bắt taxi vui vẻ đến đó. Anh nhìn xung quanh bắt gặp Hai bóng dáng quen thuộc, tiến lại gần hai người thì thấy hai người họ ôm nhau thắm thiết, ôm rất lâu... Người đó là...Cô và Thế Mạnh! Anh thực sự không thể tin, anh bốp mạnh dòn xé vào bó hoa hân sâu sự tức giận, đứng trân trân ở đó... Tuyệt Nhung nghe anh tắt máy cũng tới đó, đi lên lỏ qua các vị khách rồi bắt taxi đến đó thì thấy anh vứt hoa và hộp chocolate xuống đất rồi bỏ đi .

Thầy Nguyên Nhung gọi, chưa biết vì sao thầy ấy lại tức giận như vậy. Tuyệt Nhung quay qua thì nhìn thấy 2người....đang ôm nhau, Nhung sững sờ.

_“Thầy...Nguyên” Theo quán tính cô hất người Thế Mạnh ra.

_Quân....Mạnh ...h.a.i n.g.ư.ờ .i? _ Nhưng bỏ chạy, dòng lệ tuôn rơi xuống hai gò má.

_Nhưng, Nhưng _Cô nói rồi bỏ chạy theo Nhưng

22. Chương 22: Tình Bạn Mãi Không Phai

Cô hát Mạnh ra rồi đuổi theo Nhưng, nhưng Nhưng thì cứ chạy hai tay bịt miệng nhĩ lại không muốn nghe tiếng nói, tiếng giải thích của cô.

-Á!

-Nhưng, mày có sao không?-Cô nhanh chóng chạy lại đỡ cô, do chiếc váy tím dài và cái đôi giày cao gót của Nhưng làm Nhưng vấp ngã xuống đường.

-Tránh xa tao ra- Nhưng gần lên, nước mắt rơi trên mi, quệt nước mắt Nhưng lấy lại bình tĩnh đối mặt với cô.

-Mày nghe này, nghe tao nói, tao và Mạnh không có gì hết! Mày tin tao- Mặc cho Nhưng tránh xa cô cỡ nào, cô cũng ôm lấy Nhưng. Một tình bạn hiện ra trước mắt mọi người. Nhưng và cô thân nhau tình nhỏ có gì cũng cho nhau. Một tình bạn đáng ngưỡng mộ! Mà giờ chỉ vì "cái ôm không nên nhìn" mà tình bạn lại bị rạn nứt...Nhưng hiện tại cũng đang ôm cô đang khóc nức nở trên vai.

-Ngoan nào!- Cô thấy Nhưng khóc cũng rất buồn, người bạn như chị em ruột của mình phải rơi lệ, thật là...haizz. Cô biết Nhưng có tình cảm với Mạnh từ đầu năm lớp 10. Đơn phương người ta lâu như vậy mà không dám nói, dù gì cũng được gần 2 năm rồi! Nhiều lần cô muốn giúp mà Nhưng không có chịu, cứ giấu trong lòng! Nếu biết Mạnh thích cô nữa có lẽ sẽ là cú soock lớn cho Nhưng. Thật tội cô bạn nhỏ này của cô quá...

-Mày giải thích đi- Nhưng lau nước mắt rồi ngược mắt lên nhìn cô. Cô và Nhưng ngồi xuống vệ đường.

-Ừ, tao và Mạnh chả là gì cả? mày hiểu không? cái ôm...

-Ôm như vậy mà không có gì? Mày nghĩ tao là đứa trẻ lên ba?- Nhưng bức xúc nói

-Khoan đã, tao bức nha! Mày có nghe tao kể hết không?- Cô trợn mắt thực sự là bây giờ rất nhức đầu, một phần vì Nhưng một phần vì....

-Được, mày nói đi- Nhưng im lặng lắng nghe cô nói.

-Cái ôm đó là tình anh em- Cô nói

-Anh em? -Nhưng một lần nữa ngạc nhiên nhìn cô.

-Ừm... anh em nhé!- Cô gật đầu

-Vậy sao....

-Đúng là Mạnh thích tao, nhưng tao đã từ chối vì tao biết mày thích hắn và tao cũng chẳng yêu Mạnh, lúc này là do cái ôm anh em thôi_cô cốc đầu Nhưng.

_Thiệt? _Nhưng nghi ngờ.

100000% à nha Cô cười.

_Được, tao tin mày_Nhưng mỉm cười chúng ta lại làm bạn nữa rồi! Tình Bạn mãi không phai.

Tao sẽ giúp mày chinh phục Mạnh, lần này không được từ chối nhé! cô cười tin ranh

_Nhưng..hình như thầy Nguyễn cũng thấy_Nhưng nói hơi e ngại.

_Hả????

~~Lâu quá Ích Ân không trò chuyện với mọi người, vậy mọi người có chuyện gì nói với Ích Ân không nè? Mọi người thích nhân vật nào nhất? Bình luận trả lời nhé! Cảm ơn mọi người nhé ^^

23. Chương 23: Khoảng Cách

-ừ, lúc ấy dường như thầy ấy rất tức giận á -Nhưng nói, Cộng thêm cái mặt thảm thương

-Sao...thầy ấy biết tao ở đó- Cô thầm nghĩ.

-Tao nói! - Bingo tác hại là đây, chính người bạn thân này.

-Mày...

-Tại thầy gọi hỏi chứ bộ, sự cố ngoài ý muốn- Nhưng khẳng định

-Haizz chẳng thầy ấy cũng nghĩ như mày, nghĩ tao đang yêu Mạnh- Cô nói rồi ngược nhìn lên bầu trời đêm tĩnh mịch.

Sáng hôm sau, cô lại đi học trễ! Cô chạy tăng tốc hơn vì hôm nay thầy về nước thì sẽ đi làm lại mà làm lại sẽ bắt viết kiểm điểm nên chạy nhanh lên thôi 123 tăng tốc nào !!!!!

-Phù! Mệt thật!- Cô tỉnh ngủ, bắt đầu rón rén vào lớp. Uả thầy kìa? Cô định núp thì thấy anh lướt qua người cô, tay cầm sấp tài liệu bước đi không nói gì. Nếu là thường ngày là cô bắt viết bảng kiểm điểm rồi cơ mà? Hụt hẫng quá, cô chán ngán bắt đầu vào lớp, ngày đầu mà đã ... haizz vậy thôi! Vào lớp cô bắt gặp hình dáng của ai đó quen thuộc, lục tung trí nhớ thì cô mới nhớ hôm nay cô có tiếng Anh của anh. Cô bước vào lớp nhưng khác với hằng ngày anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh tanh, gớm máu.

-Ra ngoài, lên phòng hiệu trưởng xin giấy vào lớp cho tôi. Không có, khỏi vào-Những lời nói như con dao nhọn đâm vào tim cô, cô có làm gì đâu chứ! Sao anh lại...đối xử với cô như vậy thật là bất công mà, cô lặng lẽ bước đi, anh quay lại mỉm cười với mọi người giảng bài cho học sinh. Tuyệt Nhưng thấy vậy hơi lo cho cô vì hôm nay thầy hiệu trưởng đâu có làm việc, thầy lên phòng giáo dục họp hội rồi. ca này cô khó sống !~ Cô đi lên thì thấy phòng đóng cửa, gõ cửa chẳng ai mở, hỏi các cô thu ngân thì các cô nói thầy đã đi họp. Hừ...lại trêu cô! Cô đi về lớp....

-Thầy ơi, không có thầy hiệu trưởng- Cô nói mong chờ sự hy vọng.

-Không, vậy ở ngoài đó đi, hôm nay có bài quan trọng...em cứ ở ngoài nghe giảng hoặc đi về- Anh nói, khiến đầu cô nổ tung. Cô làm gì? Mà anh có hành động như vậy! Cô đành đi về vậy...Nhưng cô cảm thấy khoảng cách giữa anh và cô thật là xa quá không như lúc trước. Có phải là do chuyện hôm qua? Hay là do... Anh có người khác? Tất cả đều không thể biết được...

*** Ích Ân sẽ viết tiếp chương 24 nhanh nhất để mọi người đọc^^ Cảm ơn mọi người đã ủng hộ Thầy giáo khó tính! Lại làm khó tôi nữa sao? Nhé !!!

24. Chương 24: Hiểu Lắm Thêm Hiểu Lắm

Cô đi qua quán nước đối diện để chờ Nhưng, nhưng sao càng nghĩ cô càng tức, anh chưa bao giờ giận dữ với cô như vậy, lúc nào cũng trêu chọc nhưng không vì thế mà đánh giá được phẩm giá của anh. Vì ngoài sự trêu chọc ấy thì anh cực kỳ ăm áp với cô. Lúc nào cũng tận tình giúp đỡ.

11h, đồng hồ vừa điểm cô đang ngồi chán ngán khuấy động ly trà sữa hương dưa lưới thì bật dậy khi nghe tiếng chuông reo, báo hiệu đã tới giờ ra về, cuối cùng buổi học sáng đã đến Nhưng ôm cặp tap bước ra trong tà áo dài do hôm nay là thứ hai phải mặc trang phục truyền thống để chào cờ.

Nhưng Cô vẫy tay trong đám đông học sinh đang vỡ tổ.

_Quân, sao mày chưa về? _Nhưng ngạc nhiên, sao cô lại không về mà ngồi ở đây nhỉ?

Tao chán, không muốn về muốn đợi mày đây, cuối cùng cũng ra về hừ... đợi mày như là đợi “Tây ăn trâu” vậy Cô nói

Thôi, về nào Nhưng nói rồi bước đi, tà áo dài khẽ tung bay trong gió....

Quân, quân Mạnh reo lên chạy theo cô và Nhung. Cô quay đầu lại, thấy Mạnh, thì mặt xụ xuống,.

_Sao đây ông anh trai kết nghĩa? _Cô nói giọng uể oải... Còn Nhung thì cứ núp đằng sau cô không dám ngược mắt lên nhìn cúi gầm xuống đất.

_Anh với em đi ăn trưa? _Mạnh nói, tuy đã chấp nhận cô không thích mình nhưng anh vẫn thích Quân trong lòng, cố lẽ khó có ai mà mở ra lòng cho anh quên Quân. Không làm người yêu, vậy làm anh trai vậy! Chỉ có cách đó mới giúp cho Quân không xa cách anh và càng không giận anh còn có thể gần gũi hơn nữa...

Em về ăn với mẹ, anh với Nhung đi ăn hen Cô nói, muốn gắn kết giúp Nhung. Một cơn gió thổi qua....

Em gái này thật là, vậy anh đi với Nhung Mạnh nói rồi đưa tay lấy vài chiếc lá phượng rút trên mái tóc đen bóng của cô. Một chiếc mô tô chạy ngang qua, người con trai đang lái chiếc xe ấy không ai khác chính là _Cao Khánh Nguyên. Dù đã mặc chiếc áo khoác da bò đen cùng cái kính râm che gần nửa khuôn mặt nhưng ai cũng nhận ra đó chính là _anh. Anh liếc nhìn qua cô rồi nhếch môi cười lạnh, nồ ga rồi tăng tốc nhanh như gió....

25. Chương 25:đau

Anh đi rồi, cô thấy tim mình đau thắt, những hành động qua của anh là gì? Là ghen, là giận hay là khác. Thật là khó quá, cô bước đi lang thang suy nghĩ, còn Nhung với Mạnh thì đi ăn trưa rồi. Cô bước đi, đi đi mãi mà không biết sao lại đi đến nhà thầy. Chiếc mô tô vừa dừng lại trước cửa, bóng dáng người đàn ông khiến cô suy nghĩ một hồi đang đứng trước mặt cô. Nếu là lúc trước thì anh đã mời cô vào nhà uống nước ép, còn bây giờ anh nhìn cô rồi mở cửa đi vào.... Cô đứng nhìn hành động đó, muốn bước lại tát vào khuôn mặt lạnh như tiền ấy của anh nhưng không thể vì cô biết hiện tại mình đang là học sinh và người trước mặt cô là thầy giáo của mình và còn là môn khó nhất đối với cô. Cô quay về đi mãi... chẳng hiểu vì sao cô lại mặt dày đi nhăm nhăm nhà mình thành nhà thầy đến hai lần. Cô đang thăm quyền rửa con Mỹ, đã là người bày trò đến nhà thầy ăn liên hoan năm ngoái để giờ cô biết nhà thầy. Trong bụng từ sáng giờ chưa có một hạt cơm, ngũ dầy trẻ bị thầy đuổi ra ngoài, chưa ăn sáng uống toàn trà sữa. Và ăn trái cây. Cơn dạ dày dâng lên trong bụng cô, bụng co thắt lại, cái balo in hình kitty của cô đang ôm trên người rớt xuống, cô ngã quỵ vì đau.

Quân, Quân em sao vậy anh từ nhà nẩy giờ quan sát cô trên sân thượng, đi xuống cuống cuống ôm cô rồi chạy vào nhà. Đặt cô trên chiếc giường, thấy mắt cô ướt nước. Nước mắt? Cô không vì anh? Không biết nên vui hay buồn.

12h cô mở mắt nhìn xung quanh, căn phòng hơi lạ...đường như không phải nhà mình, vậy là ở đâu? Cô đảo mắt xung quanh thì nhìn thấy người đàn ông ấy trong cái áo sơ mi đang đọc báo trên sofa rất đằm đằm, vẻ mặt hút hồn ấy đã hút của bao nhiêu nữ sinh ngày thơ và giờ trong đó có cả cô nữa!

Tỉnh rồi à? Cô vui mừng vì anh đã đưa cô vào nhà nhưng đối lại là sự lạnh tanh như ban đầu. Cô chẳng biết nói gì chỉ khẽ gật đầu.

_Tôi nấu cháo cho em đây ăn đi rồi về, hôm nay xin nghỉ giúp em rồi còn mẹ em tôi cũng đã nói giúp _ Anh quả nhiên chu đáo thật. Cô bước xuống giường bước đến ăn cháo mà không gian im lặng

_Sao không nói gì thế? _Mạnh hỏi, còn Nhung đang ăn thức ăn cúi gầm xuống vì mắt cở.

_Không có gì Mạnh ăn đi_Nhung nói

_ăn này, ăn này nè cho bổ _Mạnh nói rồi gấp vào chén Nhung một cộng rau.....

_Mạnh..._Nhung hơi tức giận vì Mạnh, mặt đỏ ửng lên.

_Hi, giờ thôi ăn cá nè_Mạnh mỉm cười, bây giờ Mạnh đã thấy được sự đáng yêu của Nhung, rất ngoan và hiền như một con mèo con vậy, quả là thứ vị!. Nhưng hiện tại Mạnh chỉ biết đến Quân, Quân mà thôi.

Ai muốn cặp đôi Quân và Nguyên hòa thuận không nào? Và Mạnh tiến tới với Nhung không? ^^

26. Chương 26: Cô Giáo Mới

kể từ ngày bị anh “tống” ra khỏi nhà, suốt một tuần qua cô cảm thấy trống rỗng quá, muốn cảm máy gọi nhưng lại không dám. Muốn nói chuyện với anh, cô cũng sợ làm phiền và cái tính sĩ diện trong cô lại nổi lên khiến cô cứ chùng bước.

Vài ngày sau...

_Ê, mày nghe gì chưa Hoa? _Con Trang bên lớp kể vào trong la oái oái cả làng nói chuyện với lớp trưởng.

_Tao vừa nghe tin,...tin...

_Mau mà qua đừng cà lăm giúp tao _Cả đám nhón nháo lên. Chỉ có cô là ngồi bên phía cửa sổ uể oải không có một chút sắc mặt trắng bệch.

_Thầy... thầy Nguyên...

_Thầy sao? _cả đám đồng thanh, nét mặt đứa nào cũng hiện lên hai chữ “mê trai”. Cô bật dậy lắng nghe mọi người nói.

_Hình như thầy thích cô giáo mới về trường á, hồi nãy thấy hai người đó nói chuyện thân lắm à nha, lại còn....

_Còn sao? _ lại đồng thanh tập hai, cô nghe thế thì tức giận, cố nén trong lòng...

“QUÂN,MÀY KHÔNG ĐƯỢC TỨC GIẬN KHÔNG ĐƯỢC” _cô thầm nói

_Còn chạm mặt như gần hôn nhau ấy _ cả đám nín thở, khi nghe tin động trời ấy.

_ KHÔNG ĐƯỢC!!! _cô bịt lỗ tai lại rồi chạy ra khỏi lớp.

_Ủa Nhung, Quân bị sao vậy _Trang hỏi. Cả đám ngu ngơ không biết gì.

_Nhung không biết, thấy lo cho nó quá _Nhung nói xong rồi bước đi tìm Quân.

Tại sân trường, nơi hơi khuất bóng...

_Thầy, thầy có thể gặp em chút không? _cô lấy hết can đảm nói, anh đang đi với cô giáo mới hình như cô ta tên Kim, dạy môn Sử à.

_Sắp vào giờ học rồi có gì thì nói vào giờ học nhé! _ Tuy nói vậy, nhưng cô biết anh sẽ không gặp cô. Còn cô Kim gì đó thì cứ đứng đó tay còn đặt trên vai thầy nữa chứ.

_“Hừ... tức chết mà, đồ kì đà” _ Cô thầm nghĩ.

_Em trao đổi với cô cũng được, cô cũng là giáo viên Sử kiêm môn Anh khi thiếu giáo viên _ Cô Kim mỉm cười.

_À... Không có gì đâu cô _Quân cố gắng gượng cười, trong túi vấy lấy ra một tờ giấy dúi vào tay anh rồi nói.

_Em xin phép không làm phiền không gian riêng tư của hai người _ nói rồi cô buột đi cảm thấy khóe mắt cay cay, từng giọt nước mắt rơi nhẹ trên mi mắt. Bây giờ cô chợt nhận ra, mình đã yêu anh, yêu anh thật rồi. Yêu chính thầy giáo của mình _Cao Khánh Nguyên. Sự thật là vậy, không thể không dối được bản thân nữa. Nếu cô không nói ra, liệu mình sẽ mất anh....

27. Chương 27: Ngăn Cản

Quân, mày sao vậy? Nhưng đi kiểm cô mãi, thầy những giọt nước mắt công ước ướt trên mi cô.

Không sao, bụi bay thôi Cô nói rảnh kìm nén cảm xúc.

Đừng dối tao, mày yêu thầy đúng không? Nhưng nói, khi nhìn thấy thái độ của cô thì Nhung đã phát hiện ra, còn phim trước thì coi đã nghi ngờ thái độ của anh, việc này thật sự là rất dễ để nhận ra.

Không...không có Nước mắt trên mi cô tuôn xuống má, không thể kìm nén cảm xúc thêm được nữa, Nhung cúi xuống sân sau của trường. Cô òa khóc như một đứa trẻ. Trước đây, cô rất bướng và mạnh mẽ, hôm nay lại rơi nước mắt vì một người đàn ông như thế thật là Cô yêu thầy thật rồi!

Ngoan, khóc đi đừng giấu kín trong lòng Nhung lau nước mắt cho cô, như một người mẹ thứ hai của cô. Khóc xong cô lau nước mắt rồi đứng dậy mạnh mẽ.

Tao sẽ thay đổi, sẽ theo đuổi thầy Cô tuyên bố đồng ý. Nhung mỉm cười, cô thật mạnh mẽ, mạnh mẽ hết mình. Còn Nhung yêu Mạnh từ lâu lại không dám nói, quả thật là vô trách nhiệm mà.

Được, tao sẽ luôn ủng hộ mày! Nhung nói xong rồi bước lại cái tường rào.

Này, làm gì vậy? Cô đi theo Nhung thắc mắc.

Cúp! Cúp ư?, Hừ... Nhung lại nghịch ngợm nữa rồi. Cúp ngay tiếng của thầy Nguyên luôn đấy.

Nhưng còn cặp sách? Cô hỏi

Yên tâm, lát Mỹ Quyên sẽ qua lấy giùm Thật là quá mưu mô mà, còn chuẩn bị tất cả trước nữa chứ! Quả nhiên, thân hình khảnh mảnh của hai người đã nhanh chóng leo được cái tường rào cái gần một mét rưỡi. Trốn được ra ngoài cô và Nhung đi shopping để giải tỏa nỗi buồn.

7h tối, cô diện ình một cái đầm đơn giản, mái tóc búi nhẹ lên, mang đôi giày búp bê xinh xắn. Đi đến hồ Huê Cúc, nơi cô đã dúi giấy vào hẹn gặp thầy. Quả nhiên, cô thật to gan mà giám yêu cả thầy giáo của mình à nha. Cô đứng gần lại phía bờ hồ, thấy hai người một nam một nữ đang...ôm hôn nhau! Là....thầy và cô Kim mà! Không được, bờ môi lạnh lùng kia đang tiến gần cô Kim. Cô tức giận mặt mày đỏ lên. Chạy thật nhanh đến.

NGỪNG LẠI Cô hét toáng lên

28. Chương 28: Thầy Nguyên Là Của Em

Anh nheo mắt nhìn về phía cô...

-Chuyện gì đây Quân, hết giờ dạy rồi em phải cho tôi có tình yêu chứ?- Anh nói khích cô.

- KHÔNG ĐƯỢC- cô hét lớn lên, muốn thủng màng nhĩ đối phương, sự tức giận, máu ghen của cô lên đến đỉnh đầu rồi...

-Em có ý kiến?- Lần này là giọng của cô Kim lên tiếng, vẻ mặt nhếch lên

-CÔ NGHE RÕ ĐÂY, KHÔNG AI ĐƯỢC DÀNH THẦY NGUYÊN VỚI EM!!! THẦY NGUYÊN LÀ CỦA EM- cô nói bằng hết sức có thể, nước mắt cô sắp tuông rơi...

-Nín nào, ngoan thầy thương- Một luồng khí ấm áp truyền đến cơ thể của cô, cô ngược mặt lên...thầy đang ôm cô.. cái ôm thật sự, chứ không phải là sự vô tình. Còn cô Kimtại sao lại im lặng đứng nhìn như thế? Anh buông cô ra rồi quay lại mỉm cười với Cô Kim.

Cảm ơn em nhé Kim, thật không hổ danh là diễn viên giỏi nhất trường Anh nói, rồi cười với Quân

Nhớ xin nghỉ việc giúp em ... nhé anh trai Cô Kim nói rồi vẫy tay, tạm biệt cô và anh.

_Chuyện này ...l.à s.a.o? _ , Cô mở tròn xoe mắt, không biết gì.

_ Chẳng phải em nói yêu tôi? _Anh nhìn vào mắt cô.

Không có Cô ngượng ngừng nói

_ Có_ Anh nói, vịn chặt vào vai cô.

Không thiệt mà cô lấy hai tay che mặt.

_Vậy tôi đi yêu người khác nhé? _Anh buông cô ra rồi bước đi.

Ấy, Em yêu thầy Cô đứng đó hét lên thật to. Anh quay lại, cô ôm anh thật chặt. Nhón chân lên hôn vào môi anh. Anh cũng vậy, cùng ghì chặt cô vào góc tường hôn thật mạnh. Nụ hôn ngọt ngào lướt trên môi cô, bờ môi lạnh mà ấm áp của anh đặt trên bờ môi mỏng của cô. Lưỡi cả hai hòa quyện vào nhau, trêu đùa nhau. Anh buông cô ra rồi kéo tay cô đi, đôi môi mọng nước của cô bị ăn làm sưng lên. Cô mỉm cười hạnh phúc chạy theo anh, chạy theo bến bờ hạnh phúc của hai người...

Ai muốn có cuộc tình đẹp giống Quân không nè? ^^

29. Chương 29: Đêm Lãng Mạn

Cô và anh đi lại chỗ ghế đá của Huê Cúc ngồi, cô thấy cặp tình nhân kia đang tay trong tay ôm nhau ăn kem. Cô thấy “thèm trường” liền làm nũng với anh, quay sang anh mắt chớp chớp.

Thầy à... à không anh mua kem cho em đi Cô mỉm cười.

Em có bài giờ thích anh kem đâu? Anh nhìn chăm chú cô.

Em... hừ em thích ăn kem ấy chứ nhanh mua cho em NHANH cô lớn tiếng, hừ... mới tổ tình ngây ngô với người ta mà bây giờ cô từ cừu trở thành cáo rồi. Cô nũng nịu mãi... Anh cốc nhẹ lên trán cô, rồi đi mua kem cho cô. Cô nhe răng cười, đứng đưa chân thích thú.

Năm phút sau, anh đem về cho cô và anh hai cây kem ốc quế xoắn.

Woa, kem dễ thương quá. Một cây kem hương socola, Và một cây kem hương dâu. Vốn tính cô là con gái thích ăn dâu còn anh là con trai thì sẽ ăn hương socola, anh đưa que kem dâu cho cô, cô lắc đầu nhăn mặt.

Sao nữa đây?, cô chủ nhỏ Anh nhìn cô

Em muốn ăn socola của anh cơ Cô nói xong dứt lấy que kem trên tay anh, ăn ngấu nghiến. Còn anh thì anh kem dâu, những người đi đường nhìn anh, vẻ mặt hết sức ngưỡng mộ vì anh nhường bạn gái như thế.

Anh à Cô khê kêu anh.

Sao vậy? Anh cầm que kem giúp cô.

Em muốn ăn hương của anh Cô đưa chiếc môi nhỏ của mình lại gần kem của anh để liếm kem.

Woa, ngon nhỉ Cô ăn vào miệng cảm nhận vị hương thơm của hương dâu, sự ngọt ngào của tình yêu. Anh vén tóc giúp cô tránh kem dính vào, hành động này của anh thật đáng ngưỡng mộ khiến các cô gái khác mong muốn.

_Không ăn nữa em muốn ăn bánh của kem thôi, anh phải ăn hết kem chứa bánh cho em _cô dõ dỏi ra lên cho anh, trước đây đi ăn kem với ba, ba cô toàn ăn kem và chừa cho cô lại phần bánh.

Em phải ăn hết Anh tỏ vẻ không hài lòng.

Kem dở, Em không ăn Cô cãi bướng với anh. Anh khóa chặt môi cô lại bằng một nụ hôn ngọt ngào, va lẫn hai vị kem. Nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua bờ môi mỏng của cô. Cô trợn mắt thật to, nhìn anh chăm chú. Rồi bắt đầu phối hợp liếm môi anh. Anh thả môi cô ra, cô không hài lòng nhào vào hôn vào môi của anh như một “sắc nữ” đang cuồng soái ca vậy!.

Ngon quá! cô buông ra liếm mép rồi nói

30. Chương 30: Biết Điểm

Anh không phải đồ ăn, Hạ Quân Anh chau mày tỏ vẻ không hài lòng.

Nhưng quả thật môi anh rất ngon mà Cô cũng chau mặt lại đánh đá.

_Em nói ngon? _Anh từ từ tiến lại sát mặt cô, cô nhắm tịt hai mắt lại_ Là nước bọt đấy_ cô bật ngửa, anh lại dùng chiều cũ của cô rồi. Nhớ đến chuyện “nước bọt” làm cho cô dẫn đến kết cục này thì cô lại e thẹn, mặt đỏ như trái cà chua. Hừ...

Anh thiệt ...Là!!! Cô đứng dậy giẫm chân anh, chạy đi xa tít...

Hai tuần sau, hôm nay là ngày cô biết được điểm nghề của mình, cô vui vẻ chạy chân sáo đến bảng điểm của trường để xem. Cô nắm tay Nhung chen lấn vào nơi nhỏ chật hẹp. Cô đưa ngón tay trở vào tờ giấy để dò tên.

_Cao Lâm Anh 8

_Trần Tuyết Nhung 9

_Lê Hạ Quân 9

Cô nhìn vào thấy Tên Nhung thì réo lên.

Ê, mà 9 điểm Cô nói xong lập tức nhìn xuống phía dưới.

Trời ơi! LÀ 9 điểm, Khánh Nguyên anh lừa em sao? Nói xong cô kéo tay Nhung đi gặp anh. Ở phòng giáo viên chỉ có anh và một cô học sinh nào đó. Hình như, anh đang giảng bài cho cô học sinh ấy thi học sinh giỏi cấp thành phố. Cô học sinh mặt cười tươi như hoa lộ ra cái vẻ “mê trai”. Đầu cô ta lúc nào cũng để vài loạn tóc bay bay vào mặt anh như đang mê hoặc anh vậy. Đúng là tạo ra một không cảnh lãng mạn đáng ghét mà! Cô nghiêng răng ken két. Bước vào, Nhung đi theo sau.

_A! Chào thầy Nguyên có lẽ... Em đang làm phiền khung cảnh đẹp dễ này nhỉ? _Cô trừng mắt nhìn anh, rồi liếc sang cô gái ấy. Hừ mới lớp 10 mà đã dụ dỗ người của tôi à, thật là đáng ghét, còn anh nữa Khánh Nguyên anh thật là...Hừ!

31. Chương 31: Chỉ Một Mình Em

Anh suýt nữa bật cười khi nhìn thấy vẻ mặt của cô ghen tuông, những câu nói của cô tuy rất giận dữ nhưng lại mang một sự đáng yêu vô cùng! Chính vì thế mà anh yêu cô, yêu sự đáng yêu, ngọt ngào ấy. Điều đã chinh phục anh khi gặp cô...

Như vậy đó, Em về lớp làm thêm bài tập nhé! anh nhìn cô rồi quay qua nói với cô học trò kia, cô ta gật đầu rồi cất tập sách bước đi.

Em chào thầy, chào...chị ạ Cô bé lễ phép nói. Cô gật đầu nhưng vẫn giữ phong thái lạnh lùng ấy.

Sao đây, bé con? Anh ngã người xuống ghế rồi nói. Ánh mắt của anh nheo lại mỉm cười.

Tại sao anh nói sẽ cho em 10 điểm hả hả hả, vậy mà...chỉ có 9 mà chẳng được 10 em thật ngu ngốc khi tin anh mà Cô nhặng nhó nói. Vẻ mặt không hài lòng, khoanh hai tay lên trước mặt nhìn rất ra vẻ một cô vợ đang gia giáo chồng khi bị phát hiện đối phương ngoại tình!

_Là vì...

Vì sao? Cô đứng xích lại anh, còn Nhung che miệng mỉm cười nhỏ, Nhung cảm thấy cô và anh thật xứng đôi, có một tình yêu thật đẹp. Vừa ganh tỵ vừa vui cho bạn. Chỉ mới hai ngày quen nhau mà đã như vậy, còn ...mình thì sao? Có phải mình không tốt? Hay là do mình không xứng mà Mạnh không thích mình? Khóe mắt của Nhung đột nhiên cay cay, cô cất bước chạy khỏi phòng đi tìm nơi yên tĩnh phía sau trường để khóc chỉ vì hai chữ “tủi thân”!

Nhưng, Nhung mày sao vậy? Thấy Nhung chạy đi cô cảm thấy là lỗi tại mình, tại mình mà Nhung thấy tủi mà.

Không sao, rồi Nhung sẽ hiểu và tìm người thích hợp với mình hơn, Quân Quân à Anh nhìn cô, vẻ mặt triu mến ấy thật sự rất thu hút cô. Cô như bị người đàn ông trước mặt mê hoặc. Cô vội xua đi ánh nhìn ấy, bình tĩnh lại và nói.

Anh chưa trả lời em. Cô lại chống hông nói, là giờ ra chơi tiết cuối nên phòng giáo viên không còn ai cả, mọi người đều đi thư giãn. Chỉ có anh và cô ở trong đó rất bí mật.

Vì em không có khả năng đạt quá 10 điểm chuẩn Anh nói, quả thật anh nổi tiếng vì sự công bằng mà, ngay cả người. mình thích là cũng chẳng cho điểm cao quả là công bằng hết sức!

_Anh có coi em là bạn gái không?, Thầy Nguyên? _ Cô hỏi, trong lòng hơi tức giận.

_Chỉ cần em biết, anh luôn coi em là bánh gỏi và chỉ có một mình em là bạn gái thôi là đủ! Chỉ một mình em! _ Cô tròn xoe mắt nhìn anh, thật sự không thể tin người trước mặt mình nói vậy. Cô thật sự rất hạnh phúc mà, có anh cô coi như là người hạnh phúc nhất rồi... Cô nhón chân lên hôn vào má anh một cái, đúng lúc Mạnh đi ngang qua phòng giáo viên để tìm thầy Tuấn thì thấy cảnh tượng đó, anh nắm chặt tay lại đánh mạnh vào bức tường. Ánh mắt đỏ hân lên sự tức giận của ghen tuông.

_Em về đây...

32. Chương 32: Lâm Minh Huy

Một cô gái đang co người ngồi ở vệ đường của hàng hoa của trường, cô đang khóc, từng giọt nước mắt lăn dài trên mi, chỉ một mình cô một mình cô mà thôi...Đột nhiên, hàng rào của tường có tiếng động...Một người từ phía ngoài nhảy tót vào, bức tường không quá cao nên dễ dàng làm đồng phạm cho những học sinh hay thích “tập thể dục” leo tường trốn học. Một người từ cái cây phượng cao đây hùng vĩ bước ra, anh ta chính là Lâm Minh Huy. Anh năm nay 25 Tuổi, làm nghề kiến trúc sư... Anh là cựu học sinh của trường Free.

Lại thêm một cô gái khóc vì tình yêu tan vỡ...haizz còn nhỏ không lo học hành mà ngồi ở đây khóc! Huy ta nhìn Nhung nói, anh rất thích về thăm ngôi trường đã dạy mình thành tài, nhưng lại rất thích leo tường vào thăm thầy cô, không bao giờ thích đi cổng chính.

Anh kia, anh là ai dám vào trường của tôi? Anh định...Ấn...trộm? Nhung nói rồi nhìn vào con người kia, sao lại có thể vì...Anh là một người có vẻ tri thức và trong cái áo sơ mi kia cũng đã nói lên anh là người như thế nào cơ mà.

Không cần biết đâu, nhóc con Anh ta nói xong rồi vội bước đi.

Nè anh tên gì, để tôi còn nói với trường có người đột nhập Nhung nói, vẻ mặt suốt mướt đã biến mất mà thay vào là sự tò mò.

_Lâm Minh Huy cứ nói vậy nhé! _ Anh nói xong rồi vội đi về phía trước rất ung dung. Cô đang đi tìm Nhung thì thấy Nhung ở đằng trước, cô lập tức chạy đến đụng phải ai đó, nhưng cô không quan tâm cứ đi về phía trước. Còn Nhung đang suy nghĩ về người đó, đó là ai? Sao lại bí ẩn như vậy?

_Nhưng, có sao không? _ Cô hỏi, thấy mắt Nhung hơi ướt.

Không sao, tao quyết định rồi tao sẽ tỏ tình với Mạnh Nhung nói bằng cả quyết tâm của mình, cô gật đầu ủng hộ, cũng mong rằng Nhung có một người đàn ông nương tựa giống như Thầy Nguyên của cô.

_Ừ, tao ủng hộ mày!

33. Chương 33:hạ Quân Rồi Tôi Sẽ Dành Được Em

Tan học...

Cô và Nhung vui vẻ ra về, còn anh do phải dậy tiết cuối cho các lớp nâng cao nên phải đi về trễ hơn, anh dặn cô, phải về cẩn thận và đi cùng Nhung cho đỡ phải gặp nguy hiểm. Mà nhà cũng đâu xa trường nhiều đâu? Chỉ cách trường vài ngôi nhà thôi mà. Anh thật khéo quan tâm cô. NGười đàn ông này, quả nhiên đáng để người ta dựa dẫm cả đời!

...

Cô và Nhung đang đi trên đường, Thế Mạnh không biết từ đâu xuất hiện, chạy đến chặn đường cô.

Có chuyện gì sao, anh trai cô hỏi, trong lòng luôn coi Mạnh là anh trai, vì cô chẳng có anh chị em ruột nào, có anh chị em họ hàng thì cũng ở xa tít chẳng khi nào gặp nhiều, bệ đối với cô có thêm anh trai cũng là điều đáng vui cần nên trân trọng!

Quân và Thầy Nguyên đang quen nhau sao? Mạnh hỏi, vậy giờ mới để ý ánh mắt của Mạnh dường như hơi khác, nó cứ đỏ hần vạch máu như đang tức giận vậy!

Sao...sao Mạnh biết? Cô và anh giữ bí mật lắm cơ mà?, Sao lại có thể...

_Hừ... thừa nhận rồi chứ gì? Được lắm!_Mạnh ghì chặt cô vào bức tường, đưa bờ môi của mình ép sát vào.môi cô, cô vùng vẫy tránh né cự tuyệt.

_Cậu làm gì vậy hả???_Nhung nãy giờ không hiểu gì, cứ nghĩ Mạnh sẽ đến chúc mừng cho em gái kết nghĩa của mình, ai ngờ... Hiện tại cô chẳng biết gì, người mà cô yêu mến thương thầm trộm nhớ hai năm nay là con người vậy sao? Thật không thể tin vào mắt của mình, người ấy...đang cưỡng hôn con bạn thân thiết nhất của mình. Nhung nắm chặt lòng bàn tay lại, nước mắt rơi xuống má, cô dùng hết bằng tất cả sức mạnh mình có đẩy Mạnh ra, tránh xa bờ môi ấy khỏi bạn cô. Mạnh tức giận hất Nhung ra xa, cô văng ra bước tường, Chảy máu!

_Cậu không được hại Quân, tôi sẽ không cho cậu làm điều đó_Nhung yếu ớt ngày nào nay đã trở nên lạnh lùng và mạnh mẽ hơn. Lúc này cô rất là hung dữ, dùng cả sức lực để giúp cô.

Cô làm gì được tôi? Mạnh ghéech môi lạnh lùng, thật sự thành một con người khác.

_Đây, số công an tôi sẽ báo nếu cậu có hành vi này thêm lần nữa_Nhung dơ ra chiếc điện thoại.

_Được, coi như tôi chịu, Hạ Quân anh sẽ dành được em!_Mạnh nói xong rồi bỏ đi, đút tay vào túi bước đi đầy tính chất mưu mô...

34. Chương 34:nhận Ra

Mạnh đi rồi, cô hết hoảng sợ chạy đến bên cạnh Nhung, hiện giờ trán Nhung đang chảy máu vì vết sườn của bức tường do va chạm.

Mày, Chảy máu rồi Cô trợn mắt, cảm thấy sốt cho Nhung quá. Mạnh thật là của xử chả ra làm sao cả. Chắc Nhung bị tổn thương lắm.

_Không sao_Nhung thở thều thào, do sự mệt mỏi của việc hoảng sợ. Nhung đau cả thân xác lẫn tinh thần, trái tim.Cô càng đau đớn hơn. Dường như, cô không còn tin vào tình yêu nữa rồi, nỗi đau lấn át tinh thần. Nhung co người lại, từ nay sự ngưỡng mộ của Nhung đối với Mạnh đã không còn nữa, chấm hết. Chấm dứt tại đây!...

Mày không sao chứ? Cô hỏi, vì thấy Nhung không khóc không nói gì, có lẽ đây là nỗi ốck của cô gái 17tuổi như Nhung trong cuộc tình đầu.

_Đi thôi, từ nay không yêu đương gì hết _nói ra những lời này cô đau biết bao, nhưng thà vậy thà cô nhận ra cái kết như thế còn hơn phải đau lâu dài. Cô ngồi bệch xuống đường ôm lấy Nhung và khóc.

Nhung mày là người mạnh mẽ nhé! Dù sao tao luôn bên mày, nên mày cố gắng quên đi người đó, tìm người mới tốt hơn, được không? Cô khóc như một đứa trẻ con. Một đứa trẻ làm lỗi.

_Được, đi thôi_Nhung đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc, nở một nụ cười tươi. Cô cũng mừng vì... Nhung vẫn như xưa...

_Anh à, em đang chán nè anh dẫn em đi chơi mau!!!_cô nói chuyện điện thoại với anh

_Không được, hôm nay anh phải soạn giáo án_Bên đầu dây người đàn ông tay đánh máy tính tay đang nghe điện thoại khẽ chau mày.

_Hứ, à anh biết không? Lúc đó Nhung rất tội nghiệp á_cô nghiêng người nói.

_Ừ, không ngờ Mạnh như vậy, nhưng tất cả chỉ tại em__ anh nói

_Sao? Sao tại em chứ?_Cô bĩu môi.

_Vì...Em quá đáng yêu! Thôi khuya rồi em ngủ ngon._Người nói làm cho người nghe cảm thấy như bay bay. Tận chín tầng mây!

_Vâng, anh ngủ ngon_Cô cúp máy đi lên giường ngủ, anh cúp máy rồi hoàn thành giáo án. Đêm nay thật đẹp những vì sao lấp lánh sáng tỏa chiếu vào phòng cô, trong giấc mơ cô mơ thấy khi cô tốt nghiệp sẽ có một đại gia đình thật vui vẻ. Miệng mỉm cười, mắt nhắm tịt trống cô rất đáng yêu!

35. Chương 35:gặp Mặt Lần Hai

Tiếng chuông điện thoại không ngừng reo lên, mới có 7h thôi sao cô lại nghe lời thầy bảo khuya rồi mà ngủ thế này! Mặc kệ tiếng chuông reo, cô tựa người bực bội không nghe máy, lấy hai tay dùng gối bịt kín lỗ tai lại. Đầu dây bên kia, buồn bã, muốn có người đi dạo phố với mình nhưng người bạn thân nhất của cô lại không nghe máy. Nhung bực bội, đập máy rồi thay chiếc váy ngắn tối đầu gối, rồi bước đi ra ngoài.

Cái gió lạnh lạnh của phố phường làm da của Nhung buốt lên, da Nhung co lại.

_Lạnh quá!

Nhung cứ nghĩ sẽ đi một chút cho bớt buồn nên không mang áo khoác, chỉ có cái váy không mỏng lắm trên người, bước chân đi nhẹ nhàng... Cô mua một số thứ, rồi lập tức quay về. Nhung đi nhanh thật nhanh, sau đó băng qua một con hẻm tối nhỏ, bóng tối ớn cả người...

EO...EO..EO

Tiếng gì vậy? Nhung cẩn thận cầm bao nilong chạy thật nhanh, một thứ ánh sáng gì đó chạy qua người cô. Phù! Là một con mèo mun. Nhung giật thốt người, bước đi tiếp thì gặp một đám người nào đó đang hút thuốc lá, khói bay nghi ngút trong màn đêm tĩnh mịch.

_Cô em, lại đây chơi với bọn anh nào_Một tên nào đó bước đến sờ vào cánh tay Nhung, cô giật mình hất tay người đàn ông kia ra.

_Láo! Giờ mày muốn gì phục vụ bọn tao? Hay muốn bị nhiễm căn bệnh thế kỉ? Để tao tiêm cho vài mũi, phê tận chân trời em gái nhì_Những giọng cười rú lên, nghe rất khiếp sợ. Tên đầu đàn bước gần lại đưa tay định xé áo Nhung, cô lập tức dùng chân đá vào tay tên đó rồi chạy thật nhanh về nhà! BỌN hấn đuổi theo, Nhung chạy mãi vẫn không thoát, gần kiệt sức cô như buông tất cả thì một cánh tay bao lấy Nhung, dẫn cô thoát khỏi bóng đêm ấy.

_Ai?

Không cần biết, đi theo tôi Người đó dùng tay bịt miệng cô lại rồi dắt đi. Nhung chẳng biết người này là ai cả.

...

Ra khỏi ánh sáng, cô nhận ra đây là người rất quen dường như cô đã gặp ở đâu rồi thì phải, trong lúc suy nghĩ người ấy bỏ đi. ..

_Tôi....

_Không cần cảm ơn, tự về được rồi nhé!_Người ấy.nói rồi bỏ đi... không cho Nhung nói lời nào cả.

...

Sáng hôm sau, cô thức dậy đi học rất vui vẻ như con nít đi học mẫu giáo chứ không còn là thiếu nữ 17tuổi với những bài học lộn xộn nữa, vào tới lớp Cô đã thấy ánh mắt viên đạn của Nhung. Đặt chiếc balo xanh lá xuống bàn, cô mấp máy hỏi:

_Sao..sao thế?

_Hừ... tôi qua đây đi đâu? Gọi không thèm nghe máy_Nhung tỏ ra giận dữ. Nét mặt hơi lạ.

_Hi ngủ sớm_Cô cười nhẹ rằng, nhưng Nhung hôm nay khác lắm tươi hơn trước, không còn ủ rũ như hôm qua.

_Mày...

_Thôi không sao, nhờ mày mà tao có tình yêu mới

_Hả cái gì? Tình yêu mới? Còn...Mạ..

_Im ngay, tao sẽ không yêu người đó nữa hiểu không? _Nhung hét lên,cắt ngay câu nói của cô. Hôm qua, khi về nhà Nhung nghĩ mong lung thì ra đó là Lâm Minh Huy! Cô đã quyết tâm sẽ tìm người đó làm chồng! Người đàn ông như vậy không nên bỏ mất cơ hội.

_Xỉa.. có cần vậy không? Trọng sắc kinh bạn_Cô bĩu môi, vẻ mặt không hài lòng.

Tao đi kiểm N.G.... À không tìm thấy Nguyên có việc Nói xong cô lập tức chạy đến phòng giao viên tìm anh, muốn xem coi anh đã đi làm chưa... Chân đi vui vẻ, miệng hát líu lo hôm nay cô quả thật là rất vui trong những ngày đi học vì người yêu của mình là thầy giáo! Trước kia khi coi nhiều phim cô cũng từng nghĩ rồi một ngày mình cũng sẽ giống họ. Có tình cảm với thầy giáo của mình. Lúc trước, cô luôn nghĩ mình sẽ rất ghét chồng làm thầy giáo khi cô gặp anh vào lớp 10, hai năm nay vẫn không thể thay đổi, vậy mà hôm nay cô nhận ra mình yêu anh rất nhiều, yêu người đàn ông đó rất lâu từ rất lâu rồi mà cô vẫn cố chấp muốn phủ nhận, để rồi khi có kẻ thứ ba xen vào cô mới biết người mình yêu cũng rất yêu mình...

36. Chương 36:trình Độ Của Em Hôn Thật Kém!

_Quân...

Có tiếng kêu cô, cô quay đầu lại nhìn thì thấy Mạnh đang kêu cô, ánh mắt tỏ vẻ đáng thương. Cô lùi về sau, tránh xa con người trước mặt.

_Đừng sợ... Có lẽ hôm trước là do Mạnh không kiềm chế cảm xúc. Mạnh muốn xin lỗi Quân và Nhung_Mạnh nói.

_Xin lỗi? Cậu nghĩ như vậy là xong à? Cậu có biết Nhung yêu cậu hai năm nay rồi không? Vậy mà cậu lại đối xử với Nhung như vậy, thật không biết cậu đang nghĩ gì_Giữa cái nắng sớm chói chang, Cô và Mạnh đứng nói chuyện. Cô nhìn Mạnh bằng cái ánh nhìn kinh bỉ vì những việc Mạnh đã làm cho Nhung và...Cô.

_Chỉ vì Mạnh yêu Quân mà thôi! Còn Nhung, mặc kệ như thế nào tôi vẫn không cần biết_Mạnh tức giận tiến lại gần cô, ánh mắt giận dữ của ngày hôm đó.

_Cậu bước đến một bước tới sẽ la lên, đây là trường học...

_Mạnh biết không? Yêu một người là muốn cho người khác hạnh phúc và buông xuôi khi người đó đã hạnh phúc, trong cuộc sống có vô vàng sắc màu vì thế cần nên tôn trọng cái mà ta có, không nên hất hủi để khi

mình cần cái thứ mà ta không trân trọng trước kia đã biến mất... hiểu không? _ Lời nói của cô từ tận đáy lòng, cô muốn khuyên Mạnh buông bỏ cô mà đến với Nhung.

BỘP BỘP!

Mạnh vỗ tay, cười nhếch môi đầy nguy hiểm.

_Hay lắm, nhưng những thứ này tôi đều không cần nghe. TÔI_CẦN_QUÂN Mạnh gầm lên từng tiếng, mặc kệ sự tức giận đó bùng cháy, cô vẫn bỏ đi... mái tóc khế tung bay trong gió!..

...

Tại phòng làm việc của giáo viên, cô lấp ló nhìn... trong phòng chỉ có một người đàn ông điềm đạm ngồi đọc giáo án, ngón tay thon dài lật từng trang giấy, đôi mày khế chau lại. Hừ... Sao mà các giáo viên đi trễ thế này? Chỉ có Nguyễn của mình giỏi thôi!

Cô rón rén bước nhẹ đến đứng hai bàn tay búp măng nõn nà trắng muốt của cô bịt hai mắt của người đàn ông nào đó!

Im lặng

Im lặng

“Sao không có phản ứng nhỉ?” _ Cô thầm nghĩ.

_Ngọc Vi, em đừng như vậy nữa thầy biết em thích tôi mà _ Những lời này thoát ra từ miệng của người thầy ấy. Hây, người đàn ông này chính là đang ngoại tình mà. Dám ngoại tình với học sinh cơ đấy, đáng chết mà.

KIỀM NÉN

KIỀM CHẾ

Một cánh tay nào đó hất cô nhẹ bổng lên. Cô được ăn tọa trên đùi anh. Anh tiến sát vào lỗ tai cô thì thầm.

_ Là Ngọc Vi hay Hạ Quân?

_ Là Quân Quân

_ Quân Quân là ai? _ Anh hỏi đầy ngây thơ (vô) số tội.

HẦY! Dám không nhớ tới mình chết thiệt.

_ Em là học sinh Lê Hạ Quân, lớp 11 chuẩn bị lên lớp 12 trong hai tuần nữa. Người yêu của Khánh Nguyên!

_ Vậy à? Sao tôi không biết?

_ Thật là... _ Cô bực bội đứng dậy, kéo cô vào lòng của mình, cơ thể nhỏ nhắn nằm gọn trong bàn tay anh. Anh hôn lướt nhẹ trên môi cô. Thật ngọt!

_ Có người nhìn thấy bây giờ _ cô chau mày lại.

_ Yên tâm, nó đã là phòng riêng của anh từ ngày hôm qua rồi. Có cách âm nên không sao cả, _ Anh giải thích, cô cứ thắc mắc tại sao lại là của anh chứ? HỦ... Kì lạ! Anh hôn nhẹ lên môi cô lên lần nữa, không cho cô định mấp máy nói gì đó. Nụ hôn kéo dài, cô khó thở buông ra.

_ Trình độ hôn của em thật kém!

37. Chương 37: Liệu Có Duyên Không?

_ Thật quá đáng! _ Cô chu mỏ tức giận, cái môi của cô đã nhiều lần bị anh làm sưng mọng lên rồi... Vậy mà giờ anh nói cô kém cỏi! Kém ư? Cô và anh chỉ hôn nhau có ba lần à không hình như bốn lần cơ đấy! Vậy mà nở lòng nào nói cô như vậy, tức chết tức chết mà... Thấy anh không có vẻ gì hối lỗi, cô tức giận đến đỏ mặt. Đánh vào lòng ngực của anh.

__Đáng ghét, đáng ghét mà!

__Được rồi, Quân Quân đi về lớp đi __Anh nắm lấy bàn tay của cô, khẽ cười.

Ọt ọt...

Bụng của cô đang đánh trống kêu “QUAN” lúc vào đây cô dự định sẽ rủ anh đi ăn sáng nà. Giờ sắp vào học rồi, phải làm sao đây?HỦ tại cái nụ hôn quyến rũ đến mê người của anh làm cô quên mất đi.

__Em chưa ăn? __Anh nheo mắt về phía cô.

__Ừm...__cô cúi đầu gật gật.

__Không sao, em đã ăn rồi đấy!.__Anh nói.

__Ăn? ĂN gì cơ?__ cô khó hiểu

__Ăn nụ hôn! __ Anh nói, cô ngượng đỏ cả mặt định cất bước đi. Anh kéo tay cô lại, đưa cho cô một cái bánh ngọt hương bơ. Mùi thơm phức!

__Anh đưa em rồi lấy gì ăn __Cô cầm bánh trên tay rồi nói

__Không sao, Anh còn bánh hương kem __Anh nói

__Sao anh đưa em ăn bơ mà không phải kem? __Cô hỏi.

__Vì anh biết em không bao giờ thích ăn kem!

...

Sân sau của trường, Nhung đang ngồi bên gốc cây phượng để chờ Huy, nhưng hôm nay có lẽ anh ta không đến. Lá cây rì rào Nhưng ngược nhìn lên nhưng chỉ là gió thoảng qua chứ không có ai leo vào cả, thất vọng! Nhung ráng chờ thêm tí nữa... vẫn không có gì. Tiếng trống vang lên, cô ngoái lại lần cúi rồi bước đi vào lớp!

Xoẹt Xoẹt... Lá cây xao động, Nhung bước đi cứ nghĩ chỉ là gió mà bước thẳng vào lớp.

Một chàng trai nhảy vào không ai khác chính là __Lâm Minh Huy, người mà Nhung thích gặp nhất! Nhưng có lẽ cô chưa có duyên rồi, kể vừa đi người bước đến thật là...haizz nếu như vậy liệu Nhung và anh còn có duyên không??? ...

...

Vào lớp cô đang ăn bánh ngọt còn Nhung thì uể oải nằm dài trên bàn.

__Sao vậy?__Cô liếm môi rồi nói.

__Không có gì...__Nhung nói xong rồi nằm xuống tiếp. Aizz sao lại không chia sẻ mà giấu trong lòng đây? Đúng là bạn thân có khác, tuy tính cách không giống nhau Cô thì nhí nhảnh hay cười còn Nhung thì yếu đuối và trầm lặng hơn, nhưng có một điểm cực kỳ giống không thể nào khác được đó là giấu nỗi buồn trong lòng!

__Liệu có duyên không?__, Nhung ngẩn đầu dậy hỏi cô, cô trợn mắt thật là to. Nhung đang nói gì thế nhỉ? Có bị ầm đầu không? Cô áp bàn tay nhỏ bé của mình vào trán Nhung. Nhiệt độ bình thường...

38. Chương 38: Tổng Kết

Trải qua kỳ thi nghệ của năm học, cũng đã kết thúc kỳ thi học kỳ thì chỉ còn một ngày nữa thôi, hôm sau là tổng kết rồi! Cô thấy rất là vui vì kì nghỉ hè đã đến với mình miệng cứ cười nhả răng ra, còn các bạn cô thì buồn rầu quan tâm nhau chơi với nhau lần cuối. Hừ...Thật đáng ghét mà!. Năm sau vẫn học chung đó thôi, vậy mà ai cũng nói cô không có cảm xúc! Cô mặc kệ cứ ngồi thăm vắn về Nhung cùng người “thương thầm trọn nhớ” bí mật.

__Nói nào

_Không, đang mệt

_Nói!!!

Hừ, tao mệt đi ngủ Nói rồi Nhung quay mặt về phía khác tránh mặt cô. Thở dài...

...

Hôm sau, là ngày trường cô làm lễ tổng kết năm học, cô có tâm trạng rất buồn. Vì làm nhiều bảng kiểm điểm như vậy sẽ không được học sinh giỏi mặc dù cô đã cố gắng rất nhiều. Cô ngồi trên chiếc ghế kế Nhung, nhìn lên người thầy đang đọc diễn văn chán ngắt. Đọc giọng khàn mà còn nhiều nữa. Thật chán! Cô đưa mắt nhìn sang chỗ khác thì thấy một bóng dáng của ai đó trong chiếc áo sơ mi với nụ cười tỏa sáng. Đó là người yêu cô mà... Sao lại nói chuyện thân thiết với các phụ nữ khác chứ! Nhung thì cứ cầm cúi xuống chơi game. Tiếng các học sinh nói chuyện xì xào, những cặp mắt hướng về phía sân khấu, tiếng nhạc vang lên.

_Lại chuyện gì nữa đây? _Cô và Nhung chán ngán ngược lên. Ôi! Hai người đàn ông trong mộng của cô và Nhung trong cái áo sơ mi trắng tinh y chang như một học sinh, à nhắc mới để ý đó là áo sơ mi nam của trường cơ mà? Còn có cái ren xanh bên hai cánh tay. Đó là dấu ấn để nhận ra, Nhung nhìn người đàn ông bên cạnh thầy Nguyên bằng ánh mắt ngưỡng mộ và hạnh phúc, mọi thứ trong đầu Nhung lún lún, còn Cô thì đang du dương trong điệu nhạc mà thầy Nguyên và ai...kia hát! Các nữ sinh, reo hò cười vang khi hai người này xuất hiện.

_Woa thầy Nguyên và Anh Huy đẹp thật

_Còn tài nữa

_Ngưỡng mộ quá!!!

Những lời khen dành cho hai người đàn ông đó khiến cô và Nhung không khỏi bực mình. Tiếng nhạc chấm dứt mọi người đều vỗ tay, thầy hiệu trưởng bước ra. Mỉm cười.

_Các em thấy màn trình diễn này hay không nào? _Thầy hiệu trưởng khô hài, các học sinh ai cũng kêu vang lên "CỐ" thật to.

_Thầy xin nói luôn Nguyên và Huy là hai học sinh giỏi của trường, Huy đã gắn bó với trường lâu hơn còn Nguyên do gia đình di cư sang Anh nên có lẽ gắn bó ít hơn, nhưng giờ đang làm giáo viên của các em!!! Các em có thích hai học sinh ưu tú này của thầy không nào????

_Thíchhhhhh

Thật không ngờ hai người là bạn và còn là cựu học sinh của trường, chẳng khác nào Nguyên được ưu ái hơn các thầy cô khác. Còn Huy thì đến lúc nào cũng được! Sau khi thầy giao lưu xong, mọi người về lớp để trao giải thưởng học sinh giỏi. Giáo viên chủ nhiệm của cô không mà bước vào là Thầy Nguyên và Huy. Cả lớp phấn khích reo lên.

Cô Mỹ có công việc phải về sớm nên hôm nay thầy sẽ làm chủ trì liên hoan cùng với thầy Huy bạn của Thầy nhé!!! Cô Mỹ gửi lời xin lỗi đến cả lớp Anh nói, cười với học sinh.

KHÔNG SAO Ạ Cả lớp đồng thanh, có hai người thầy đẹp trai như vậy thật là thích quá còn gì bằng mà!

...

Đến phần trao giải thưởng, cô và Nhung lắng nghe anh đọc, từng gương mặt bước lên. Tươi cười. Phấn khích.

Cuối cùng là Quân và Nhung Cô cười nhe răng nắm tay Nhung bước lên, không hiểu sao cô lại được học sinh giỏi nữa. Mặc kệ cô đi lên trong hạnh phúc...

Ích Ân chào mọi người, vì đi học hơi nhiều nên Ích Ân ra chap hơi chậm, mong mọi người thông cảm cho Ích Ân nhé! Ích Ân sẽ dành thời gian nhiều hơn để ra chap nhiều hơn nữa ^^ Cảm ơn mọi người!!!

39. Chương 39: Chơi Thật Là Vui

Ai bước lên cũng đều tươi cười hơn hở nhận phần thưởng, Huy được anh cho phát thưởng, Huy tươi cười với chúc vụ này. Các đứa khác trong LỚP đua nhau lấy máy chụp hình điện thoại ra chụp để lẳng-xê cái lớp vào cuối năm. Huy phát gần hết dây tới lượt cô và Nhung, cô liền tinh ranh nói.

-Em muốn Nguyên- Cô nói vậy, cả lớp nhìn cô, cô cười títt mắt. Huy giật mình, người này sao lạ thế, dám kêu cả tên của thầy giáo cơ đấy, à còn vẻ mặt hơn hở y như là người yêu của nhau, thật là không bình thường. Huy cần để ý! Còn có một ánh mắt đang nhìn Huy, cô gái này... quen quen giống cô gái mà khóc hôm bữa ấy nè! Hôm nay vui tươi hơn rồi, cơ mà sao nhìn mình chằm chằm vậy đang muốn quà hay là yêu mình? Lớp này... quả thật khó hiue63 bởi nên cô chủ nhiệm trốn luôn rồi đây này!

-Rớt nước miếng Nhung ơi!!!- Cô nói lớn, và bị Nhung'đá đít" một phát nhẹ

-AAA Nguyên, Nhung đá Quân- Cô lờ miệng hét thật to, cái thái độ này rất 'không bình thường' mà! Cả lớp há to miệng trợn mắt to ra dòm ngó về phái cô, cô cười khi giải đầu nói.

-Mọi người đừng hiểu lầm nhé! Nguyên là tên thằng cháu Quân hen, Nó thương Quân lắm hì hì- Cô vội biện minh, liếc xéo quá Nhung. Phù! chút nữa lộ rồi, thật may may may quá đi.

...

-Em nhìn rất quen- Huy đến đưa phần quà cho Nhung khẽ nói.

-Em là người anh cứu hôm trước- Nhung, với đôi mắt to tròn nói.

- À...

...

Phát thưởng xong, cả lớp vui vẻ hát hò ăn bánh kem tri trét vào nhau, đứa nào cũng như là một cái bông tuyết, rất giòn. Cái mặt của anh là giòn nhất, và thứ nhì là Huy hai chàng trai đẹp để ngày hôm nay sau bãi chiến trường thì trở thành một con người giòn ghiết. Cô liếm thử miếng bánh kem, nó béo quá thật ghê mà. Từ trước giờ cô chẳng thích kem cũng bánh kem tẹo nào, cái nào là kem cô đều không thích.

-Mặt em thật đẹp- Anh chỉ vào mặt cô cười khanh khách. Lấy điện thoại ra chụp khuôn mặt của cô.

-Hãy, anh chụp em trông bộ dạng này à? Em mệt nha!- Cô trợn mắt chu mỏ ra, anh chụp thêm vài tấm nữa.

-Này, trả đây, xóa mau mau - Cô đuổi theo anh, tà áo dài tinh nghịch làm cô té ngã xuống, ngã vào người anh. Hai người môi chạm môi thêm lần nữa trước đám đông. Cả lớp nén lại vài giây để đứng hình.

-AAA ghê ghê quá!- Cả lớp nói, trong lòng ai cũng bối rối, cảnh tượng gì đây? Phim lãng mạn? Hay HÀN QUỐC hạnh phúc? Anh và cô vội rời nhau ra. Mặt cô đỏ bừng.

-Ghê ta!- Nhung lại chọc cô.

-Grừ.. ghét biến đi!- Cô đuổi Nhung, Còn anh thì làm cho không khí vui vẻ trở lại, mọi người chỉ nghĩ là hiểu lầm nên cho qua tiếp tục vui vẻ hơn trước nữa. Cùng nhau tạo nên một sân chơi tuyệt vời với những trò chơi nghịch phá! Đúng là nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò mà!

-Hôm nay, Chơi thật là vui!!!- Cả lớp reo lên

...

Chơi xong, ai cũng rửa mặt mũi rồi chia tay nhau ra về, cô uể oải về nhà, liền đánh một giấc thật say. Trong mơ cô thấy cô và anh đi chơi dã ngoại, có Nhung và còn có cả...Huy bạn của Nguyên nữa. Bốn người đi chơi rất vui vẻ, cô cứ cười mãi.

-AAAAA

cô thức dậy, đó chỉ là mơ, cô có được đi chơi đâu chứ, hừ... cô liền lấy điện thoại gọi cho anh.

- Alô?- Giọng người đàn ông ấy trầm ấm vang lên.

-Nguyên à. Em muốn đi dã ngoại à...-Cô nói, quả thật kêu tên anh thật sự rất thích, biết vậy cô cứ kiếm đại có để yêu anh cho rồi.

-Nhưng đi đâu?- Anh hỏi, bàn tay phải đang đánh máy.

- Đi biển và leo núi đi em muốn...-Cô cố gắng nặn nỉ

-Được, nhưng còn ba mẹ vợ?- Anh hỏi

-Ba mẹ vợ? Là ai?- Cô vờn hỏi

-Hừ Lê Hạ Quân, em xin ba mẹ chưa ?- Anh tức giận hỏi.

-Nhưng mẹ sẽ à... Anh quyết định vậy nhé!- Cô nói

-Ừ, Quân Quân ngoan, cuối tuần chúng ta đi!

-Yeah, moazz yêu Nguyên- Cô nói xong rồi cúp máy, leo lên giường. Nằm nghĩ đến chuyện đi thật hạnh phúc của bốn người.

40. Chương 40: Đi Chơi

Cô nhanh chóng chạy xuống nhà để tìm mẹ của mình, đi xuống phòng chả có ai trong phòng. Mùi thức ăn thơm phức đang “Quyến rũ” cái bụng của cô, cô đi từ từ chậm chậm xuống bếp, ôm lấy mẹ. Mím cười, rồi bịt lấy mắt của mẹ khi mẹ đang chiên cá.

- Hãy nói cho ta biết, ta là ai nào bà Hạ- Cô giả giọng của một người khác.

-Vâng! Là con tôi Quân Quân đúng không?- Bà Hạ nói, lắc đầu với những trò tình nghịch này của cô. Cô từ từ mở bàn tay búp măng nhỏ nhắn của mình ra. Mẹ xúc cá vào đĩa thơm phức, tháo tạp dề rồi quay sang cô.

-Có chuyện gì sao?- Bà Hạ hỏi, Bà luôn là người hiểu cô nhất, khi có chuyện gì bà cũng đều biết, và cũng là người luôn nghiêm khắc nhắc nhở cô chút nào, chỉ có ba cô là người luôn chiều cô nhất thôi!

-Cuối tuần này, con muốn đi chơi- Cô cười tình nghịch lay tay mẹ.

-Xa không?- Mẹ cô vờn hỏi, liếc xéo

-Xa, đi biển và leo núi- Cô nói.

-Hừ, đi với ai?- Mẹ cô bắt đầu tra hỏi

- Nhưng, và Thầy Nguyên- Cô đáp

- Nhưng...chẳng phải trước đây con rất ghét người thầy đó sao? giờ sao lại đi chung?- Bà Hạ thấy lạ liền hỏi, nhắc đến đây gương mặt của cô ửng đỏ cả lên. Mẹ nhìn cô, cô cười khi

-Con đang quen thầy ấy à?- Mẹ cô hỏi về mặt có chút giãn ra hơn lúc nãy.

-Uả...sao mẹ biết?- Thật đúng là cái gì cũng hiểu mà. Mình từ trong bụng mẹ chui ra, đáng ra mình phải hiểu mẹ chứ! Đành này, lại là ngược lại. Lỡ mẹ biết mình yêu đương lại chửi thì sao? Không được, không được. Cô lắc đầu, suy nghĩ.

-Không sao, gái lớn rồi thì cũng nên có người yêu, nhưng phải lựa chọn người thật tốt để nương tựa, biết chưa cô nương? à còn nữa cũng đã chuẩn bị 18 tuổi rồi già luôn cho đỡ tốn cơm nhé!- Mẹ cô nháy mắt.

-Mẹ,... mẹ cứ nói thế con thật là ...

-Thật cái gì? Nhưng đi chơi chỉ được một ngày thôi đó!- Bà Hạ cắt ngang lời.

-Con biết rồi...

-Sẵn tiện bữa nào ẹ gặp mặt con rể- Bà Hạ nói vọng ra rồi đi vào bếp tiếp.

...

Cuối tuần, sau khi cô xin mẹ xong thì liền lập tức rủ Nhung đi, cô thường ngày rất hay ngủ nướng, vậy mà hôm nay đi chơi, cô dậy rất sớm. Chuẩn bị một cái balo thật to, chứa đầy thức ăn vặt.

-Mẹ có làm Kimpad cho các con đó nhớ ăn nhé!- Bà Hạ nói.

-Chúng con cảm ơn ạ- Tất cả nói rồi leo lên chiếc BMW của anh đi.

-Em đừng cái gì mà nặng vậy nè?- Anh nhăn nhó, khi thấy cái balo xanh lá kia, to đến nỗi nhô lên các đồ vật ra ngoài.

-Đem gì kệ em- Cô chu mỏ

-Có phải con rể kia không?- Mẹ cô áp vào lỗ tai cô hỏi, cô chỉ gật đầu nhẹ không nói gì. Rồi vẫy tay, lên xe đi. Vẫn là mùi hương của hôm đó, sấp hương rất dễ chịu. cô ngồi trên với anh, còn Nhung và Huy ngồi phía dưới, chả ai nói gì với nhau, thật chán ngắt mà. Cô suy nghĩ đậm chiêu rồi bày trò trên xe.

-Gio chơi gì đi- Cô nói, tất cả suy nghĩ rồi ầm ừ.

- Chơi trò “THÁCH NÓI DẮM LÀM NHÉ”- Cô hô to lên tận hưởng làn gió của cái mui trần trên xe bay vào, ánh nắng sáng sớm ấm áp, cái làn gió nhẹ pha sương, làm người ta rất thích thú cho ngày mới.

41. Chương 41

_Trò chơi được bắt đầu như sau, Quân sẽ nhắm mắt lại bốc thăm tờ giấy có ghi tên người nào thì người đó sẽ bị 3 người còn lại hỏi và trả lời tùy ý nhé! _cô nói rồi nhắm mắt lại bốc ra một lá tên “Nhung” .

_Là Trần Tuyết Nhung, sao ai là người hỏi trước? _Cô lại hỏi

_Quân đi_Huy nói, cô suy nghĩ đậm chiêu rồi nói.

_Nụ hôn đầu tiên của mày trao cho ai chưa? Và là ai?_Cô hỏi.

_Chưa!

_Vậy em có đang yêu ai không? _Anh hỏi

_Có

_ Người đó là ai?_ Huy hỏi

_Là anh!

Mọi người trợn mắt khi nghe Nhung nói vậy, trò chơi này quả thực rất là diệu kỳ nó đã đem đến một bí mật không hề nhỏ ọi người biết. Huy im lặng suy nghĩ đây có phải là lời tỏ tình không? Sao cô bé này lại bạo gan như thế, Huy cứ nhấn chìm vào suy nghĩ, còn Nhung thì cúi gằm mặt xuống không muốn đối mặt. Để không khí được yên bình cô bèn chơi tiếp. Và người tiếp theo là cô. Nguyên bốc lá thăm của cô, Huy thì là của Nguyên và Nhung là của Quân cứ như thế trò chơi diễn tiếp trên xe tới bãi biển. Cô bước xuống đang tay đón chào nó.

...

_Aaa đẹp quá, mát quá_Cô cười tíu tít.

_Chúng ta xuống nướng thịt đi_Nhung bày ra tiệc nướng. Cô thì ngồi quạt lửa cho Nhung nướng. Còn hai tên kia... thì đi tắm biển, cô rất thích và muốn nhưng cô chả biết bơi nên cô không xuống. Mùi thịt nướng thơm nghi ngút. Cô bốc bỏ vào miệng.

_Ngon tuyệt_Cô dơ tay số 1 lên chỉ về hướng Nhung.

_Hay mình ăn hết khối cho hai ổng ăn nhé!- Cô nháy mắt với Nhung, Nhung khẽ gật đầu, hai người kia từ từ bước lên bờ cát. Với chiếc quần đùi cùng cái body sáu múi làm cho cô và Nhung đỏ mặt. Thân hình họ ướt sũng. Mái tóc nhỏ xuống từng giọt nước rất quyến rũ.

-Xuống tắm thôi!- Huy kêu

-THôi em chả tắm- Cô lắc đầu lia lia

-Nhưng em đi tắm cùng tụi anh- Anh nói, liếc xéo cô

-Em...

-Không được, Nhưng ở lại với em Hừ! - Cô nói, mục đích của cô là ăn hết thịt nướng cùng kimpad mà.

-Ồ ngoài ấy có ốc đây ốc xanh lá em rất thích- Anh nói

-Xanh lá? Ốc? Ốc nào lạ thế?- Cô mở hai mắt sáng trưng.

-Ừ, đẹp lắm Huy nhỉ? - Anh liếc xéo qua Huy, bảo ăn khớp với anh. Huy gật đầu lia lia. Cô buông đũa xuống. Anh bồng cô ra biển.

1...2...3 Bùm

Cô đã bị anh quăng xuống biển một cách bất ngờ!

42. Chương 42

- AAAAA, E.m .kh.ô.n.g b.i.ết b.ơi! - Cô hấp hối, anh lôi cô lên. Người khô thành một con chuột lột. Cô tức giận liếc xéo anh.

-Ra em không biết bơi à? Vậy mà đòi đi biển- Anh nói. Vẻ mặt cực kì thần nhiên

-Hừ, em thích cái mùi nước biển hiểu không? thích những con ốc cùng con dã tràng chạy lên chạy xuống dưới bãi cát trắng. Hừ anh thật quá đáng- Cô tức giận nói. Cô bước đi, anh kéo tay lại bị cô giật ra đến chỗ nướng thịt.

-Chín rồi đây ăn đi mày- Nhưng nói.

-OK- Cô gấp miếng thịt vào miệng thì anh lại vịn tay cô lại, há miệng ra.

-AAA, cho anh ăn?- Anh nói với cô.

-Có tay, có chân tự lấy mà ăn- Cô hờn anh, dứt phắt miếng thịt lại cho vào miệng. Nhưng và Huy lặng lẽ nhìn hai người khiến cô càng bực thêm.

-Ăn đi, hai người nhìn gì?

-Vì ghen ăn tức ở- Thần giao cảm cảm đã mang đến, huy và Nhung đồng thanh.

Ghe ta Cô khẽ chọc. Hai người kia ngượng đỏ mặt. Vội bước đi.

....

Ăn xong, mọi người rủ nhau đi leo núi nhân tạo. Cô buồn bã, leo đến mệt chảy mồ hôi nhễ nhại.

Haizz, mệt quá Nhung xuống trước đây Nhung tuột dây xuống. Cô cũng đi theo chỉ còn anh và Huy.

_Lâu rồi, không leo núi tao với mày thì coi ai nhanh hơn _Huy đập vào bả vai anh. Anh gật đầu. Bắt đầu hăng hái leo lên tận đỉnh núi.

....

Nhưng ới! Tao đi thay đồ mày đứng đó nha Cô nói rồi thay đồ. Nhung nghe thấy tiếng em bé khóc. Nhìn xung quanh thì thấy thằng bé kia đang ngồi ở bãi cát khóc, Nhung đi lại gần nó, một chiếc máy bay giấy bay lại Nhung, Nhung lấy nó ra xem.

_“Huy đang gặp nguy hiểm ở rừng, cô nhanh đến đó. ML!”

Nhung nhìn dòng chữ đó, suy nghĩ chẳng phải Huy đang cùng anh leo núi sao? Cô có nên tin không. Tờ giấy rơi xuống trên mặt đất. Thằng bé cầm lên đọc. Rồi lay tay Nhung.

_Cô ơi! Lúc nãy cháu thấy có chú kia vào rừng bên cạnh rồi không thấy ra nữa. Rừng đó rất nguy hiểm toàn rắn rết, thú dữ nơi cắm vào_Thằng bé ngây thơ nói. Cô chợt thót tim. Vứt tờ giấy rồi bỏ chạy vào khu rừng bên cạnh.

43. Chương 43

Nhung đi vào trong rừng, không khí âm u, từng cơn gió thoảng qua lạnh người. Nhung thật sự rất sợ. Mặc dù, là đã trưa nhưng vẫn có cảm giác sợ vì đây không làm cũng đã khoảng 12h trưa. Mà không biết HUY vào đây làm gì? Có đang gặp nguy hiểm không? Nhung bất chấp can đảm đi vào sâu hơn tí nữa.

....

Cô thay chiếc áo khác ra, thấy rất thoải mái vì không còn bám bẩn mồ hôi. Nhìn xung quanh kiếm Nhung thì chẳng thấy bóng dáng Nhung đâu. Cô bắt đầu hoảng hốt đi tìm. Ra xa hơn chút cũng chẳng thấy. Cô có linh tính không lành, vội vàng tìm Huy và anh. Đi dọc qua bờ cát thì chẳng thấy ai. Nước mắt cô sắp tuông xuống, thật sự cô đang rất lo lắng cho Nhung, cô không biết kiếm Nhung ở đâu cả.

_Anh! Nhung đã biến mất_Cô hét lớn cho hai người đang leo cao. Nghe tin vậy hai người đi xuống, mồ hôi nhễ nhại.

_Sao? Nhung đâu? Chẳng phải đi cùng em sao? _Huy hỏi, có chút lo lắng. Cô không nói gì, chỉ gật đầu. Mọi người bắt đầu đi tìm kiếm. Thì một chiếc máy bay giấy lần nữa lại bay về phía họ. Anh cầm lấy chiếc máy bay lên mở ra xem.

” Trần Tuyết Nhung đang ở trong rừng sâu, hãy vào đó khi muốn tìm nó MT“”

Dứt lời, Anh bóp nát tờ giấy đó. Cô như sụp đổ chẳng phải trong rừng có rất nhiều thú dữ sao? Nếu chậm trễ... sẽ bị ăn thịt mất! Cô cảm thấy choáng váng, ngã xuống. Anh vội giúp cô tựa vào vai mình.

_Quân, Quân em làm sao vậy?_Anh khẽ kêu. Cô mở mắt ra.

_Không sao, em thấy lo cho nó quá_Cô khẽ đáp.

_Huy, mày vào trước đi. Tao cùng Quân sẽ theo sau_Anh nói rồi dìu cô đi. Trong lòng Huy đang nóng như lửa đốt, Huy cũng chẳng biết mình làm sao lại lo cho cô bé đó nữa.

...

Dưới đường phố ầm ĩ nhạc sàn, trong quán bar Lớn của thành phố. Một người đàn ông đang bước vào nhìn thấy một cô gái rất quen thuộc. Anh ta đi lại ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Môi khẽ nhếch lên.

Sao lại ra nông nổi này, thất tình sao? anh ta nói, cô gái kia cứ cầm lấy chai rượu cho hết vào miệng. Liếc nhìn qua anh ta.

_Ừ! Rồi sao? Chẳng phải anh rất thích như vậy sao?_Đồng nước mắt nóng hổi chảy xuống khóe mắt cô.

_Là ai? Là ai đã làm em như vậy hả Khánh Liên? _Anh ta cười gượng đây chẳng phải là người mà trước kia đã yêu thương anh mà bị anh từ ruồng bỏ sao? Vậy mà một năm nay không gặp, cô ta lại yêu một người khác điên dại như vậy. Thật khiến anh tức chết mà.

_Là Cao Khánh Nguyên._Liên dứt lời, anh nghiêng rằng. Muốn lập tức bóp chết Nguyên ngay bây giờ. Rất tiếc, anh ta không có khả năng đó.

Được lắm, Anh sẽ trả thù cho em được không? Anh ta nói

_Anh đừng hại anh ta, là do em không biết thân phận, anh ta sao có thể thích một người mới gặp một lần chứ? Em ngốc quá đúng không?_Liên cười gượng gạo. Liên đã từng vì Nguyên mà phải điều trị bệnh rối loạn thần kinh. Ngày đêm cô nhung nhớ hình bóng đó. Cho nên khi điều trị xong cô muốn về Việt Nam để gặp Nguyên và chúc anh hạnh phúc bên người anh yêu. Cô ta đã điều tra rất kĩ vì thế đã biết anh đã có người yêu! Và cũng giúp cô nhận ra mình không nên cướp những thứ không thuộc về mình.

_Anh sẽ trả thù!_Anh ta gần lên từng tiếng, rồi bỏ đi.

_Mạ... _Liên định nói gì đó nhưng mà do rượu quá nhiều thấm vào người nên cô gục xuống bàn.

44. Chương 44

Nhung bắt đầu thấy dường như có sự không bình thường ở đây, Nhung vừa đi vừa gọi tên Huy.

_Minh Huy, Anh ở đâu?_Nhung gọi thật lớn nhưng chẳng ai trả lời cả. Cô gọi thêm nhiều lần nhưng cũng chẳng có ai lên tiếng.

_Ấu da _Nhung khê kêu, cô vừa vấp một cái gì đó đau qua, gượng đứng dậy thì không đứng dậy nổi, nó buốt quá.

_Có ai không??? Cứu tôi với! _Nhung cầu cứu nhưng cũng chẳng ai đi qua. Chẳng lẽ cô phải chịu chết ở đây? Nhung ngồi bệch xuống đó bắt đầu lo lắng, tìm kiếm điện thoại thì cũng chẳng thấy đâu, chắc lúc nãy quên mang theo, Nhung bắt lực ngồi đó khóc. Da cô lạnh buốt.

...

Rì rào....

Nhung nghe thấy tiếng bước chân ai đó.

_Tuyệt Nhung, em ở đâu?_Huy gọi

_Tuyệt Nhung....

Có ai đó gọi Nhung, cô nhanh chóng trả lời.

_Ai đó?

Một người con trai bước đến, đó là Huy, người cô đang mong đến nhất. Cô rất muốn đến ôm lấy Huy, nhưng đôi chân cô không cho phép. Cô ngồi đó, Huy bước đến ôm lấy Nhung.

_Vì sao lại vào đây? HẢ? _Ánh mắt lóe lên tia tức giận.

_Em...

_Vì sao???

_Em sợ anh nguy hiểm nên nên...em sợ lắm!_Nhung như vỡ òa lên. Huy ôm cô vào lòng

-Không sao, có anh rồi. Đi thôi- Huy nói rồi đỡ Nhung dậy nhưng Nhung không đứng lên nổi, chân đổ lền. Chắc bị sưng rồi. Không nói gì, Huy nhắc bổng Nhung lên. Nhung không thể tin được, Huy đang bổng mình, thật sự như là một giấc mơ...

....

Về đến nơi nghỉ, Nhung được băng bó và uống thuốc đầy đủ... Mọi người đang thắc mắc vì sao, đang yên đang lành lại có người phóng máy bay giấy để gửi những điều làm cho người ta phải làm theo chứ? Thật là đáng khó hiểu...

- Nhưng đỡ rồi, em đi ra ngoài mua tí quà lưu niệm nhé?- Cô nói, nhưng anh lắc đầu

-Không được, rất nguy hiểm lỡ em bị gì sao?-Anh tỏ vẻ không an tâm.... Cô đành ngồi đó, đợi khi anh đi tẩm cô tỉnh ngịch lén ra ngoài dạo chơi. Nhung đã ngủ, huy cũng vậy nên cô đành đi một mình... Dạo một vòng quanh các nơi bán những vỏ sò thật thích thú! Cô nghe người ta nói ra ngoài biển có những vỏ ốc ở dưới cát rất đẹp cô cũng muốn ra đó khám phá thử...

....

Anh tẩm xong, không thấy cô đâu thì hốt hoảng chạy đi tìm. Một chiếc máy bay lại phóng tới anh...

‘Lê Hạ Quân đang ra biển, biển to, nguy hiểm! MT’ Anh bắt đầu cảm thấy sôi máu, bóp nát thêm một chiếc máy bay nữa. Vì nó mà làm Nhung bị thương. Liệu Quân Quân của anh có xảy ra chuyện không? Anh lập tức chạy ra ngoài tìm kiếm, tức thiệt! Tại sao cô lại không nghe lời chứ? Vẫn tỉnh ngịch mà chạy

đi tìm kiếm mua đồ, nếu lỡ gặp nguy hiểm thì sao. Anh ngược nhìn đồng hồ, chỉ mới 3h chiều không sao, vẫn còn tốt hơn là buổi tối! Anh đi kiếm xung quanh, hỏi mọi người mãi. Tới khi gần 3h30, anh mới nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé, của mình ở gần bờ biển. Phù! Cuối cùng cũng tìm ra.

-HẠ QUÂN!!!- Anh gọi rồi nhanh chóng chạy về phía cô.

-Dạ? - Cô bỗng nhiên thấy tia giận dữ của anh. Cô co người lại mặt cúi gằm xuống đất.

-Tại sao em đi chưa xin phép anh?- Anh không những không giận dữ mà còn rất hiền hòa, ánh mắt anh giãn ra. Tia giận dữ cũng bay đi mất.

-Em...

-Không sao. Em ổn là được rồi- Anh ôm chầm lấy cô, chả hiểu sao anh lại hành động như thế này giữa chốn đông người nữa! Hai cái má của cô đỏ ửng lên, vội tránh xa cái ôm ấm áp kia.

-Người ta nhìn kìa... Em ngại

-Không cần ngại. Vì anh là người yêu anh!

Hôm nay, những trò của người bí mật nào đó đã phá rối buổi đi chơi của bốn người, mặc dù vậy anh cũng rất lo cho cô. Từ việc Nhung bị đau chân, đến việc cô đi đâu và làm gì người đó cũng biết. Thật quá nguy hiểm! Anh cần phải tìm ra người đó, người bí mật đã làm nên chuyện này. Sẽ sớm nhanh thôi...

45. Chương 45

Sau khi trải qua chuyến đi chơi đầy nguy hiểm và vui vẻ. Mọi người đều quay về với công việc của mình. Cô và Nhung tăng cường học thêm hơn cho cái năm cuối cấp, còn Anh vẫn phải đi công tác và làm việc trong hè. Huy thì thiết kế cho các công ty. Mọi việc lắng đọng xuống hơn. Kể phá hoại cũng ngưng đi những trò điên rồ đó. Tất cả đều theo về quỹ đạo cũ của nó.

....

Tuần sau, do là ba mẹ cả hai muốn gặp mặt nhau để nói chuyện nên ba mẹ anh đã về Việt Nam để tham gia buổi cơm gia đình của cả hai. Không khí ở nhà cô rộn nhịp hơn.

KING KONG...

Có tiếng chuông cửa vang lên, bà Hạ nhanh chóng mở cửa, nhìn người đàn bà trước mặt của mình. Mắt không chớp, hai ánh mắt nhìn nhau. Mọi người đều khó hiểu.

Hạ, có phải bà không? bà Kim cất tiếng. Bà Hạ khẽ gật đầu. Mím cười thật tươi vừa vui vừa mừng.

_Trời ơi! Lâu lắm mới gặp bà, tôi mừng quá! _Bà Kim mặc chiếc áo đầm màu tím nhạt.

_Trông bà kìa, 35tuổi rồi mà cứ teen như con nít vậy. _Bà Hạ nói.

_Teen vậy mới xứng với con dâu tôi chứ! _Bà Kim liếc nhìn sang cô, cô khẽ gật đầu. Cô chưa bao giờ thấy bà, hôm nay là ngày đầu gặp, trước đó đã được nghe anh kể bà rất teen nhưng cô cứ không tin, hôm nay gặp nhau cô mới tin anh nói là sự thật. Tuy hai người bằng tuổi nhưng có lẽ mẹ cô chừng chạc và nghiêm nghị hơn, còn mẹ anh thì quá trẻ trung và năng động!

Cả nhà ăn bữa cơm vui vẻ, hai bên rất hài lòng về nhau, một là do cô và anh rất xứng đôi, hai là bạn bè lâu năm nên rất dễ nói chuyện. Bà Kim cứ đi với cô gọi cô là con dâu và bắt buộc từ nay phải gọi bà là mẹ nữa. Cô rất vui vì tính cách của bà. Bà còn bắt cô phải thường xuyên liên lạc với bà bằng mạng cộng đồng, hoặc là điện thoại chỉ bà nữa.

Tháng sau là sinh nhật lần thứ 18 của Hạ Quân Anh nói, khi gia đình cùng nhau ăn hoa quả trên ghế sofa.

Thật sao? Mẹ sẽ làm sinh nhật lớn nhất cho con dâu, chịu không? Mắt bà Kim sáng rực, bà nắm tay con dâu hỏi.

_Bà cứ trẻ con mãi, con dâu bà tôi thấy con chứng chặc hơn bà đấy!_Ông Ngụy nói, nhắc nhở vợ mình. Liên bị một ánh mắt nào đó lườm ột cái.

_Cứ để chị đây teen, bà nhà tôi cứ trầm lặng lắm_Bà cô nói vào, thế là hai ông tránh nhau nói “xấu” vợ mình. Còn hai bà thì ra ngoài nói về lớp học trước kia. Từ khi tốt nghiệp cấp 3 hai người đã không còn gặp mặt nhau, nay lại được gặp mặt với vị trí là sui gia với nhau thì thật không có gì sánh bằng!

...

_Thấy chưa, Anh đã bảo là mẹ anh rất hiền mà_Anh và cô đi ra ngoài vườn nhà cô hóng gió. Cô im lặng gật đầu, tựa người vào vai anh, gió thoảng qua man mát. Tiếng lá cây rì rào như chúc phúc cho hai người. Cô hiện tại đang rất hạnh phúc. Mới đây thôi, quen anh 2 năm với vị trí thầy trò, vậy mà giờ đây chỉ quen nhau với vị trí người yêu mấy tháng thì cô lại sắp cưới anh. Đúng như ước nguyện của hai người.

...

Nhung bước đến cầu Huê Cúc, Nhung đang ước mình sẽ có được một người nương tựa giống như cô. Nghĩ đến mấy năm qua Nhung đã yêu lầm Mạnh, thì bây giờ cô mới ngộ nhận rằng mình chưa từng yêu Mạnh, có lẽ cô đã say nắng cái học giỏi và vẻ bề ngoài lương thiện của Mạnh, giờ Nhung đã biết được Mạnh là người như thế nào thì hy vọng vụt tắt. Đối với Huy hiện tại, cô luôn cảm thấy có sự ấm áp quan tâm và bảo vệ. Còn ngược lại với Mạnh chẳng có gì là lưu luyến. Khẽ bước chân đi dòng cây cổ thụ, nó là nơi tâm sự giữa Nhung và người bán thân mang tên Hạ Quân. Cô áp tay vào cây cổ thụ, ngày nào còn chứng chặc thì nay đã lớn hơn cao hơn trước, chạm vào tay một ai đó, Nhung ngẩn mặt lên. Khuôn mặt cô đang mong đã đến, đó là Huy trong cái áo sơ mi đen thẫm.

_Em xin lỗi_Nhung cúi mặt xuống

_Không sao. Em đến đây làm gì?

_Tìm người yêu!_Ánh mắt của Nhung trở nên mơ hồ trong màn đêm.

_Chẳng phải em có rồi sao? _Huy hơi ngạc nhiên, lần đầu gặp Nhung đang khóc, Huy nghĩ đang giận người yêu, còn lần cô nói thích anh thì cũng nghĩ rằng đó là một trò chơi để trêu nhau!

_ Haha em chưa có_tự nhiên khóe mắt Nhung long lanh từng giọt nước mắt rơi xuống.

_Sao lại khóc? Ai bắt nạt em?_Huy cuồn cuồn lên. Mình nói gì sai? Sao Nhung phải khóc giữa chốn đông người như thế này, quả thật là...

_Em sẽ kể cho anh nghe_Cô bước đến ghế đá của cây cổ thụ ngồi đó rồi kể cho Huy nghe về mình.

...

Có tiếng chuông reo lên, Khánh Liên ở trong khách sạn của thành phố bật máy.

_Alô?

_Còn nhớ anh không? _ giọng trầm trầm nói lên.

_Ừm, em nhớ mà tìm em có việc gì?

_Anh muốn gặp em, tại quán bar lần trước, cho em 5 phút._Dứt lời người đàn ông kia cúp máy. Khánh Liên mặc chỉ mình chiếc váy cúp ngực đen quyến rũ bước ra phố...

Ích Ân chào mọi người! Ích Ân sẽ sớm hoàn thành truyện này trong hè nhé!

Hiện tại mọi người muốn cho Khánh Liên ác hay hiền ? ^^ cho Ích Ân ý kiến nhé!

46. Chương 46:bí Mật

Đã tối nên gia đình anh đã xin phép ra về cho cô và gia đình nghỉ ngơi. Nhưng bà Kim cứ không chịu về đòi ở lại với con dâu và bạn thân chí cốt. Ông Ngụy đầu đầu chau mày lại. Người vợ này lại bướng nữa rồi.

__Mẹ phải về, sáng nay Quân Quân còn phải học nữa.__Anh đề cao vấn đề học lên.

__Mẹ không chịu, mẹ có làm gì đâu chứ? Mẹ muốn ở lại. Việc học con làm thầy giáo có thể chỉ Quân Quân học!__Bà Kim đáp trả mặt mày nhăn nhó. Cả gia đình ai cũng cười với sự trẻ con này của bà.

__Bác cứ về à không mẹ cứ về đi có gì chúng ta nói chuyện qua mạng cộng đồng nhé!__Cô đưa ra đề nghị, không thấy bà phản ứng cô liền thêm đề nghị.

__Sáng nay, con nghỉ học cùng mẹ đi shopping?__cô ra thêm điều kiện bà cười khanh khách, rồi mới gật đầu ra về.

__Con nhớ nhé!.

....

Nhung ngồi kể cho Huy nghe về mình, nước mắt không ngừng rơi trên mi. Huy quệt nước mắt về tay mình.

__Đừng khóc nữa!Anh sẽ bảo vệ em?__Huy mỉm cười, Huy thật sự thấy cô gái này rất đáng yêu, và cần nơi chăm sóc.

__Thật không? Nhưng Huy đâu yêu em?__Nhưng cảm thấy vô cùng xấu hổ khi được người khác thương hại như thế này.

__Không sao, Anh cũng đang rất thích em, làm bạn gái anh? Được không?__Huy tỏ tình với Nhung. Cô không biết nên vui hay buồn nữa đây! Thật chất cô muốn nói ra để tỏa nỗi lòng của mình và mong người khác có thể thông cảm, nhưng hiện tại, cô đang lằng lằng, cô như đang mơ vậy! Khẽ gật đầu trong niềm hạnh phúc. Nhưng được Huy ôm vài lòng chờ che.

__Ngoan nào, cô gái của anh!

...

Khánh Liên đã đến quán bar của người đàn ông đó hẹn mình. Thấy người đàn ông đó đàn ngồi uống những loại rượu hạng sang đắt tiền, ánh mắt thoáng buồn tựa như mơ hồ, trắng đục.

__Có chuyện gì sao?Anh uống nhiều quá rồi đó__Liên khẽ nhắc nhở.

__Đến rồi à? Ngồi đi__Người đàn ông đó mời Liên ngồi xuống. Cô ngồi xuống bên cạnh anh ta, cầm lấy chai rượu không cho anh ta uống nữa.

__Em rất yêu Nguyễn đúng không?__Anh ta nhìn vào thẳng ánh mắt của Liên. Liên không phủ nhận khẽ gật đầu, cười gượng gạo.

__Anh muốn em giúp anh? __Anh ta nói.

__Không, em không muốn. Anh làm ơn đi. Yêu người mình thích thật là chả sai gì, nhưng yêu người ta là để chỉ người ta hạnh phúc chứ không phải là ép buộc người đó thích mình, hiểu không? Anh tỉnh ngộ ra đi sẽ tốt hơn? __Liên nói, bỗng anh ta ôm chầm lấy Liên thì thầm

__Em rất giống cô ta

__Giống hay không, điều đó không quan trọng, nhưng anh buông bỏ thù hận đi__Liên khuyến nhủ.

__Không, em nghe cho kĩ đây, em là Victoria Khánh Liên, là người chiến thắng chứ không phải Victoria là thất bại hiểu không hiểu không?__Anh ta như muốn xé xác Liên.

__Tùy anh!

...

Về đến nhà, Anh và ba mẹ vào nhà. Anh trở về phòng của mình tắm rửa. Còn ba mẹ thì nghỉ ngơi trong phòng khách.

__Con đã lớn rồi, có nên cho con biết em không phải mẹ ruột nó không?__Bà Kim nói ánh mắt đầy u ám.

__Không sao, cứ để nó không biết có lẽ sẽ tốt hơn em à__Ông Ngụy đáp lại lời bà, an ủi ôm bà vào lòng.

__Là em không tốt không sinh con được cho anh, em xin lỗi, xin lỗi anh__ Bà khóc, nước mắt bà rơi xuống hai bờ má.

Xoảng! Có tiếng thủy tinh rơi xuống sàn gỗ nhà anh, Anh thật sự không tin vào mắt mình và tai mình, mẹ hiện tại không phải mẹ ruột anh!

...

Ích Ân không ảo đâu, sự trên lệch về số tuổi của Nguyên và mẹ mình sẽ được sáng tỏ trong chương sau nhé! Còn độ tuổi của Quân và Mẹ mình là sự thật, chỉ là do bà lấy chồng sớm thôi nhé ^^ Cảm ơn mọi người đã góp ý cho Ích Ân nhé!

47. Chương 47: Quá Khứ Của Mẹ

__Ba...Con vừa nghe gì vậy?__ Anh thật sự bất ngờ với hoàn cảnh này...Hai ly sữa mà anh pha cho ba mẹ uống vào buổi tối đã vỡ trên sàn, bà Kim bước lại thu dọn nó qua chỗ khác. Căn phòng chỉ còn lại anh và ba

__Nghe ba kể, cả hai mẹ con đều là một người phụ nữ rất tuyệt vời.__ Ba anh bắt đầu kể.

Năm đó, một ngày nắng đẹp trời. Ông Ngụy đi công tác ở thành phố khác. Bà Lâm-mẹ ruột anh, dẫn con mình đi siêu thị ở thành phố, khi đi ra đường. Vì mua được quả bóng mà cậu bé vui sướng đi rất nhanh. Bà Lâm chậm rãi nhìn theo bóng lưng con mình đi lon ton trên đường.

Kết...

Một bàn tay ấm áp đã kéo cậu bé ấy vào vệ đường. Mở mắt ra, chiếc xe tải do người đàn ông say rượu đó đã cướp đi sinh mạng của một người phụ nữ ấy. Một người phụ nữ, trung niên đang nằm trên vũng máu đỏ tươi.

__MẸ!!!__ Cậu bé chạy lại lay tay mẹ.

__Mẹ ơi mẹ mở mắt ra đi, mẹ...__, Những người đi đường lập tức đưa bà vào bệnh viện nhưng đã muộn, bà đã mất máu quá nhiều và va chạm quá mạnh. Ông Ngụy lập tức quay về trong thời gian ngắn nhất. Từ ngày mẹ mất Nguyên trở nên rối loạn trí nhớ, dường như anh chẳng nhớ chuyện gì xảy ra và thường xuyên gặp ác mộng vào mỗi đêm. Nhiều khi còn hay đi tìm mẹ của mình.

...

Mấy tháng sau, ông đi dự lễ hội ở một công ty có sự góp mặt của các người trong ngành giải trí. Một người đàn ông 35 tuổi đã mất vợ nhưng bên cạnh đó ông là một người rất yếu thương con trai và là một trong những người đã làm nên sự nghiệp phát triển thời ấy. Bà Kim từ năm 17 tuổi đã bước vào ngành giải trí, bà là một diễn viên trẻ tuổi. Và sau ba năm bà hiện tại đã 20 tuổi và là một người phụ nữ khá nổi tiếng trong ngành giải trí. Bà luôn cho rằng đàn ông rất chẳng hoa và đa tình trước một trong những diễn viên nổi tiếng nhất, nóng bỏng nhất. Nhưng hiện tại bà thấy sai hoàn toàn, bà thấy người đàn ông kia rất lạ, luôn giữ chừng mực với phụ nữ khác, đặc biệt là phụ nữ đẹp! Kể từ đó, bà cảm thấy yêu ông yêu ông từ cái ánh nhìn, từng cái cử chỉ của ông. Nhiều ngày sau, bà cố công tìm hiểu về ông, hóa ra vợ ông mới mất vào hai tháng nay. Ông còn có một đứa con trai lớn chỉ thua mình 10 tuổi. Và ông hơn bà 15 tuổi. Nhưng chẳng biết duyên hay sao bà lại bám theo ông. Hằng ngày, bà thường đến nhà ông để giúp ông việc nhà mặc dù ông đã thuê người giúp việc. Bà thường chơi với Nguyên và coi như một đứa em, mô phỏng con trai của mình. Nhìn các bạn cùng tuổi của mình đã có chồng và con, như người bạn thân nhất của cô là Bà Hạ đã và đang mang thai đứa con đầu lòng, nhìn thật ngưỡng mộ. Trước sự tỏ tình của nhiều đàn ông, nhưng bà đều từ chối và đeo đuổi theo ông.

__Em rất thích anh!__ Bà Kim nói, vẻ mặt rất tự tin.

__Thua nhau tận 15 tuổi, em đừng đùa. Là diễn viên điện ảnh. Em có thể có nhiều người đàn ông khác tốt hơn tôi.__ Ông nói.

__Không! Xa nhau 15 tuổi thì sao? Tình yêu không quan trọng tuổi tác. Em chỉ thích một mình anh! muốn làm vợ anh!__ Bà Kim nói trong sự quyết định.

_Không, tôi không đồng ý!

...

Một năm sau, Bà Kim vẫn luôn chăm sóc gia đình như một người vợ một người mẹ của hai ba con anh. Nhiều khi ngồi chơi với Nguyên, bà vẫn hay đùa.

_Con muốn ta là mẹ con không?

_Có ạ, chị xinh đẹp mà làm mẹ em thì thật tốt! Nguyên không có mẹ, mẹ Nguyên đâu?

_Mẹ Nguyên đã đi lên thiên đường rất đẹp.

_Vậy ạ? Vậy chị thay mẹ làm mẹ Nguyên nhé!

Hai người cùng cười với nhau, ông Ngụy đứng sau cánh cửa đó nghe những cuộc trò chuyện này cảm thấy rất ấm áp và hạnh phúc. Rồi thời gian trôi qua, bà và ông cùng đã yêu nhau, gia đình bà không chấp nhận việc tuổi tác và con riêng của ông, nhưng cho tình yêu bà chịu mọi chửi mắng của cha mẹ, và các lời khuyên của bạn bè trong đó có bà Hạ. Nhưng rồi bà và ông vượt qua bao thử thách đã đến được với nhau. Bà rút khỏi ngành giải trí để chăm sóc cho gia đình nhiều hơn. Nhưng hai năm sau đó, bà đã phát hiện mình không thể sinh con! Bà mắc bệnh rối loạn nội tiết nên không thể sinh con. Vì thế chỉ có Nguyên là đứa con duy nhất của hai người! Được sự chăm sóc kỹ lưỡng của bà mà bệnh tình của Nguyên càng tốt hơn, và Nguyên chỉ nhớ rằng Bà Kim là mẹ mình, một người mẹ rất hiền trong ký ức của Nguyên.

Thời gian trôi qua đi mau, xóa tan ký ức của mọi người có lẽ do học nhiều nên anh cũng chẳng có để ý đến độ tuổi của mình và mẹ, và dường như anh đã luôn nghĩ rằng Kim là mẹ anh! Ngỡ như là giấc mơ thoáng qua, nhưng đó là sự thật.

48. Chương 48

Anh chăm chú lắng nghe, mọi chuyện đều muốn tốt cho anh mà thôi. Anh thật may mắn khi có hai người mẹ yêu thương mình như vậy. Giờ đây anh mới để ý, thật đúng, vì anh và mẹ cách nhau 10 tuổi. Có lẽ mẹ đã hy sinh cho anh quá nhiều.

_Nhưng sao...Con chưa từng thấy di ảnh của mẹ và cả ông bà ngoại?_Anh hỏi ba mình.

_Vì mẹ Lâm mất ông bà đã buộc phải để ông bà giữ lại di ảnh và thờ cúng, mỗi năm ba chỉ gửi đóa hoa hồng trắng mà mẹ con thích nhất thôi. Nếu con thích chúng ta có thể đi tảo mộ mẹ Lâm._Ba anh nói.

_Và...hiện tại ông bà cũng qua đời trong ít năm sau đó, di nguyện cuối là ông bà muốn ba đưa gia đình ông bà vào chùa để thanh thản hơn._Giải tỏa ra hết bí mật ông cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Anh bước xuống bếp nơi mẹ đang pha sữa, ôm mẹ từ phía sau.

_Con yêu mẹ lắm, cảm ơn mẹ đã chăm lo cho con trong khoảng thời gian qua._Anh nói, mẹ Kim tuy không sinh thành nhưng đã nuôi dưỡng anh từ nhỏ đến khi anh khôn lớn. Không sinh thành nhưng có công nuôi dưỡng!

_Ừ, nhóc con chuẩn bị lấy vợ _Bà Kim xoa đầu anh.

_Con có cần kêu mẹ là mẹ “trẻ” không?_Anh phì cười.

_Thằng ranh con này! Sữa nè, uống đi rồi ngủ, đem vào cho ba con._Bà đưa cho anh hai ly.

_Không ngờ... mẹ lại yêu ba tha thiết!

...

Một tháng sau, cô phải bắt đầu kết thúc kỳ nghỉ hè của mình, chưa tới sinh nhật mà phải đi học thật là chán nản mà... Cô lại lê bước đi học thêm lần nữa. Đi học lại trễ, và Thầy chủ nhiệm của lớp cô là anh! Là Nguyên! Aizz cô lại gặp đối thủ nặng cân rồi đây, cô lại đi trễ. Rón rén bước vào lớp.

_Hạ Quân!_Ai đó kêu cô từ phía sau, cô quay đầu lại, cười khì.

_Em muốn viết bằng kiểm điểm nữa không?_Anh hỏi cô, cô lắc đầu liên tục. Nhưng cô cứ thắc mắc vì sao, cô viết nhiều như vậy mà sao vẫn không bị hạ hạnh kiểm nhỉ?. Phải hỏi mới được.

_Sao em viết nhiều bằng vậy mà vẫn không bị hạ hạnh kiểm?_Cô ngó nhìn ánh mắt của anh.

_Vì viết nhiều để em tốn giấy và mỗi tay thôi, còn bao nhiêu tôi đi bán vé chai..._cô suýt làm rơi cái cặp. Anh đang nói giỡn hay đùa đây? À mà giỡn với đùa giống nhau cơ mà. Thấy cô im lặng suy nghĩ, Anh vội lên tiếng.

_Chọc em thôi, vào lớp đi. Chuyện người lớn không được xen vào!_Anh nói, khiến cô tức giận. Gì mà cô là con nít của chứ, đáng ghét mà!

49. Chương 49

Suốt hai tuần qua đầu cô đau như búa bổ, căng như dây chun để ngồi nhét cái kiến thức vô vàng ấy vào đầu để có thể thi tốt nghiệp chuẩn bị cho cái tuổi 18. Cái tuổi thiếu nữ trưởng thành. Vậy mà cô vẫn cứ như con nít ấy chứ. Còn Nhung thì từ khi có tình yêu mới thì lúc nào cũng ngây người mơ mộng quên mất cả coi. Suốt ngày Huy, Huy và Huy. Khiến cô thấy tức chết khi có người bạn như vậy mà.

_Nè, còn nhớ Quân Quân đáng yêu này không?_Cô nói, đang thấy Nhung bấm điện thoại nhắn tin cho chàng Huy.

_Quân là ai? Tên lạ vậy hử? Tao chỉ biết Huy à?_Mắt chú vào chiếc điện thoại trên tay, không thèm ngó nhìn cô dù chỉ một cái.

_Mày...Phải rồi một cũng Huy hai cũng Huy mà. Ghê gớm và nguy hiểm_Cô vờn giận dỗi. Gục mặt xuống bàn. Chán nản.

_Thôi mà, tao nhớ, nhớ Quân Quân đáng yêu được chưa?_Nhưng cất điện thoại, lay tay cô.

_Giận à?

_Dỗi à?

_Không biết!_Đáp lại một câu ngắn ngủi,cô liếc xéo Nhung rồi cầm đầu vài cuốn ngôn tình.

...Suốt mấy ngày qua cô và Nhung dường như không thấy Mạnh, Mạnh cũng chẳng còn đến phiền cô. Nên cô có vẻ yên tâm hơn. Nhưng ai biết được sẽ là tai họa nào đó. Mà cô khó ngờ đến. Trải qua bốn tuần vất vả học, cuối cùng ngày mà cô mong đợi nhất cũng đã đến. Cô háo hức, lại đứng vào ngày chủ nhật, là ngày nghỉ của mọi người. Bà Kim đã bảo sẽ cho cô sinh nhật lớn nhất năm, nên cứ vu vơ mời ai thì mời. Lập danh sách rồi báo lại với bà đặt tiệc. Cô mời tất cả các bạn thân của mình, và kể cả những người đã gần bó với cô khá nhiều năm. Vậy mà cô lại quên mất Mạnh!

...

Tại nhà hàng Thế Giới, khách của cô cũng khoảng rất ít người. Chỉ chừng hai ba chục bạn trong lớp và bạn thân. Ai cũng đều gói quà màu xanh lá vì biết cô thích màu đó. Cô mặc ình chiếc váy tím than, tôn lên nước da trắng của cô không quá già hơn so với tuổi, bạn bè đã đến ai cũng vui vẻ tươi cười. Bánh kem đã được để ra, không khí ngập tràn tiếng cười. Mọi người cùng bắt bài hát happy birthday cho cô để chúc mừng sinh nhật.

...

_Hôm nay, là sinh nhật Hạ Quân, Anh muốn em đến đó phá hoại hai người đó!_Anh ta nói, trong một góc tối trong nhà hàng ấy.

_Không! Em chả làm. Đứng nhìn phía xa nhìn người mình yêu thật là mạn nguyện!_Liên cảm thấy hài lòng với những gì đang có.

Chát!

_Từ khi nào cô đã có thái độ đó? Lúc trước không phải cô yêu tôi lắm sao?_Sự giận dữ khiến mắt anh ta đỏ gần lên những tia máu.

_Đó là khác, và thật sự rất khác. Anh hiện tại đã khác xưa lắm rồi!_Liên nói rồi cầm lấy túi xách của mình ra đi. Khuôn mặt đỏ ửng lên vì cái tát đó.

_Cái tát này, coi như chúng ta hết duyên phận nhé!_Liên nói xong, rồi rời khỏi nơi đó.

Ánh đèn đang sáng rực ọi người nhảy nhót vui vẻ trong sân khấu của nhà hàng.

Phụt! Tất cả các đèn trong nhà hàng tắt hết. Mọi người la lên hoảng sợ.

50. Chương 50

Anh vội ôm sát cô vào lòng, sợ cô hoảng hốt. Cô cảm thấy hiện tại rất hạnh phúc mặc dù trong cái ánh đèn tối thui này. Nhân viên của nhà hàng đã đi chỉnh sửa lại điện trong nhà hàng. Một bàn tay nào đó dường như nắm chặt tay cô. Cứ ngỡ là bạn bè của cô, nên cô khẽ kêu.

Chờ có điện sẽ sáng, đừng sợ Cô nói cho người bên kia nghe. Người đó không đáp. Cứ nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô kéo về phía đó. Cô chống cự, và liên tục hỏi ai vậy? Nhưng không có tiếng trả lời. Cô sờ được thứ gì đó trên tay kẻ đó. Mà cô chưa hình dung ra được. Người đó buông tay cô ra, rồi tiến lại anh cúi vào cho anh một tờ giấy ghi chú nhỏ, rồi bỏ đi. Sau khi người đó bỏ đi thì hai phút sau, đèn lại sáng lên. Nhà hàng đã thông báo về sự cố bất ngờ và mong gia đình thông cảm cho sự cố ấy mà tiếp tục vui chơi. Anh nhìn tờ giấy trong tay mình.

“Sẽ có thời gian nhất định MT”_ chỉ câu ngắn gọn như thế thôi cũng khiến anh suy nghĩ kỹ hơn. Lén không cho cô biết mặc dù cô đang dò hỏi anh, nhưng anh vẫn giữ niềm vui tươi với mọi người nhưng lại luôn suy nghĩ câu hàm ý đó. Cô nhìn xung quanh, nhìn xem ai có thể là người ban nãy kéo cô đi, nhưng vô ích vì cô chẳng thấy ai đứng gần mình. Chỉ có anh và cô đứng ở đó. Vậy chắc có lẽ người khác nhầm người cứ tưởng bạn mình nên kéo đây mà. Mặc kệ cô không quan tâm, cô vui đùa với mọi người, vì hôm nay là ngày vui của cô mà. Lớn thêm một tuổi nữa rồi!

...

_Làm rất tốt, đây là của anh

_Cảm ơn cậu chủ

Ừ người đàn ông đó được kêu là cậu chủ? Tức là người đó có mối quan hệ và làm ăn với nhà hàng Thế Giới.

...

Đồng hồ đã điểm 8h tối bên mọi người đều xin phép ra về. Chỉ còn gia đình và Nhung Huy thôi. Cả nhà lại ở lại thêm một chút nữa để có cái không khí gia đình hơn. Cô hí hoáy mở quà của mọi người. Đầu tiên là Nhung và Huy, hai người này tặng chỉ cô một cặp áo cặp rất đáng yêu, nhưng cô bắt đầu nhăn nhó quay sang Nhung và Huy.

Từ khi nào mà hai người trở nên keo thế, hai người mà tặng chỉ một cặp áo Cô bĩu môi trách móc.

Quân Quân hư. Quà người khác tặng không nên nói vậy biết chưa. Phải quý tấm lòng người tặng. Bà Hạ nghiêm khắc nói.

Con biết rồi! Mặt cô xụ xuống.

Hahahaha mọi người không khỏi buồn cười mà bật cười ra thành tiếng vui vẻ.

_Mở quà của mẹ đi_Bà Kim nói, cô gật đầu rồi tách hộp quà ra, là một bộ trang sức làm bằng đá quý rất đẹp.

_Đẹp quá! Con cảm ơn mẹ_Cô thốt lên, bà Kim cười vui vẻ. Cô từ mở ra hết tất cả món quà, chỉ còn quà duy nhất là chưa có đó là quà của Anh.

_Sao em không thấy quà của Anh?_Cô quay sang anh.

_Anh tặng rồi đấy, rất nhiều là dành khác à nha!_Anh nói thế làm cho cô không khỏi phải khó hiểu! Tặng? Tặng rồi? Ở đâu? Sao cô chưa từng hay biết

51. Chương 51

_Tặng em một nụ cười mỗi ngày, tặng em một vòng tay ấm áp, tặng em một hạnh phúc tuyệt vời, tặng em một người thầy tốt, và...tặng Em một người chồng tương lai,đấy thấy chưa anh tặng em nhiều như thế con gì?_Anh nói xong, cả nhà ai cũng mỉm cười không ngừng.

_Hừ... em cũng tặng anh như vậy thôi!_Cô bĩu môi.

_Nhưng chưa tới sinh nhật của Anh!_Anh nhếch môi. Rồi đưa ra cho cô một cây bông hồng.

_Đó là quà của em, khi nào về em phải mở từng cánh hoa ra, sẽ có món quà bí mật._Anh nói

_Hai đứa này muốn để cho bốn ông bà già này và hai người bạn trẻ kia ganh tị với hai người sao_Bà Kim đá đểu với anh, khiến cô cúi gầm mặt xuống ửng đỏ cả mặt.

_Thôi, Quân nó 18tuổi rồi, đợi nó thi tốt nghiệp xong gã cho nó đi luôn_Bà Hạ nói.

_Mẹ...

_Mẹ con gì, ngày xưa tôi cũng lấy chồng sớm như cô. Và sinh ra cô sau nhiều tháng đấy_Bà Hạ trách móc. Cả gia đình nói chuyện với nhau vui vẻ, 9h mọi người đi về bà Kim cứ đòi qua ngủ với cô. Nhưng ông Ngụy không cho khiến bà liếc nhìn ông.

Lần trước con chưa đi shopping với ta đấy! bà Kim lại lấy tính trẻ con ra.

_Vậy thì sáng mình đi luôn nhé!

_Không! Đợi khi con về nhà mình rồi chúng ta đi luôn._Bà thật là vui tính mà.

...

Về đến nhà, cô cầm cây hồng ấy vào nhà, cùng tất cả món quà đó. Nằm lên chiếc giường thân yêu. Từ từ cất những món quà qua một bên. Sau đó cầm cánh hồng lên nghiên cứu. Anh có lừa mình không ta? Vì sao cái hoa nhĩ như thế có thể chứa được thứ gì?, gấu bông không được, đồ ăn càng không, đồng hồ cũng không, vì những thứ đó quá lớn không chen chúc vài cánh hoa đó được. Đành tách nhẹ cánh hoa ra, một cánh hai cánh ba cánh... có cái thứ gì đó nhỏ nhỏ chiếu vào mắt cô. Cô thầm nghĩ... chả lẽ là đèn pin thu nhỏ của doremon? Nhưng đó là hoạt hình còn đây là thực tế cơ mà?. Cô mở toạt cái bông ra trong sự tò mò. Một chiếc nhẫn kim cương từ từ hé lộ trong cánh hoa cuối ra. Cô há miệng, ngạc nhiên, hạnh phúc. Đây là chiếc nhẫn kim cương mà. Trong lúc ngạc nhiên thì tiếng điện thoại cô lại vang lên. Cô vớ tay.lấy nhìn vào màn hình hiện thị tên thì đó là anh, cô nhấn nút nghe áp vào tai mình.

_Đã mở quà chưa?_Tiếng anh trong đêm tĩnh mịch.

_Rồi ạ!

_Thích không?_Giọng điệu anh nhẹ tênh.

_Thích lắm!

_Vậy đeo vào đi_Anh nói.

_Nhưng anh tặng em có nghĩa là cầu hôn. Mà cầu hôn phải nói lời ngọt ngào và trao nhẫn cho em chứ!_Cô không hài lòng chu môi nói.

_Em thay anh đeo nó đi

_Nhưng còn lời ngọt ngào?

_Ngủ đi, Anh yêu em _Anh nói xong rồi cô nghe cảm thấy thật hạnh phúc.

_Vâng em cũng yêu anh. Ngủ ngon! _Cô nói xong rồi tắt máy, đeo nó vào ngón áp út của mình trong hạnh phúc và say ngủ lúc nào cũng không hay biết.

Gió thổi rì rào, thoảng từng cơn mát lạnh vào phòng. Mặc dù lạnh nhưng hai trái tim của hai người vẫn luôn có nhau!

52. Chương 52

Sáng hôm sau, cô đi học rất sớm. Ngắm nghía chiếc nhẫn trên tay đến cả chục lần. Mẹ cô bước đến lấy đồ ăn sáng cho cô.

_Đừng ngắm nữa, rách cả mắt bây giờ ăn đi! _Bà Hạ nhìn cô rồi lên tiếng. Cô ăn nhanh rồi xách balo lên và đi.

_Con đi đây! Bye mẹ

...

Hôm nay, tiết đầu là môn anh văn do anh dạy, cô rất ghét môn này. Vậy mà hôm nay lại học rất chăm chỉ. Cực kì chăm chỉ. Những câu cơ bản cô đều phát biểu để làm bài tập vì cô bỗng nhiên thích lên bảng cầm phấn viết để khoe bàn tay xinh xắn có chiếc nhẫn lấp lánh đây mà. Cô đang lên bảng làm bài. Có tiếng bước chân đi vào.

_Thầy có thể cho em Quân nghỉ học hôm nay không thầy chủ nhiệm? _Có người gọi tên mình và xin ỉnh nghỉ học? Cô tò mò nhìn xuống phía dưới thì thấy bà Kim đang nói chuyện với anh! Cả lớp nhìn bà thấy rất quen vì hôm qua đi sinh nhật, vậy mà hôm nay bà đeo kính râm vào khiến cho cả lớp nhìn thấy vừa lạ vừa quen.

_Đây là giờ học thưa bà _Anh và bà quả nhiên giả vờ không quen biết nhau thì phải. Nói chuyện rất xa lạ với nhau, cô ngưng viết bảng há miệng chờ hai người nói. Bà đang làm gì vậy? Sao lại đến đây vào giờ này?

_Hôm nay nhà của Bé Quân có chuyện, mong thầy thông cảm cho nhé! _Bà nói, rồi nhát mắt với anh. Anh nhìn bà rồi gật đầu quay qua cô.

_Em có thể đi với Mẹ chồng của mình. _Anh nói khiến cả lớp giật cả mình. Mẹ chồng? Chẳng lẽ cô đã có hôn ước? Cả lớp toàn đầu chăm hỏi trên đầu.

_Dạ nhưng... _CÔ nhìn xuống phía Nhung ở dưới. Bà nhìn thấy vậy liền mỉm cười.

_Cho cả bé Nhung luôn nhé? _Bà nói, Anh nhìn bà nhăng nhí rồi gật đầu. Được sự chỉ dẫn của bà hai người đã đi theo bà vào một chiếc xe BMW.

_Đến khu thương mại! _Bà nói với tài xế, tài xế gật đầu rồi lập tức lái xe đi. Đến khu mua sắm với bộ đồng phục học sinh, may mà không phải thứ hai, nếu không cô và Nhung sẽ bị cho là quê mùa quá đi mất, đối với đồng phục này vẫn còn được. Bà Kim kéo hai người vào khu quần áo, nhìn từ trên xuống của cô, rồi bà lấy cho cô một chiếc váy xòe màu xanh nhạt.

_Đi vào thay đồ ẹ _Bà đưa cho cô rồi bắt cô vào phòng thay.

_Nhưng con thích cái nào thì chọn đi nhé! _Nhưng gật đầu rồi nhìn xung quanh, không biết mẹ của Huy có như vậy không, Nhung chưa từng gặp chỉ có vài lần nói chuyện điện thoại với bà. Nhưng nghe giọng nói của mẹ Huy rất là hiền dịu, Nhung cũng mong sao mình cũng có được người mẹ chồng giống như Cô. Nhung nhìn xung quanh rồi vẫn chưa lựa được cái nào thấy vậy bà Kim liền đưa ra cho cô một bộ váy đỏ đô nhìn rất đẹp.

_Của con, vào thay đi!

Sau khi thay đồ xong, hai người bước ra trong cái váy xinh xắn. Bà Kim gật đầu rồi quay qua cô nhân viên.

Tôi lấy hai bộ này gói lại đồ cũ kia cho tôi Bà nói xong rồi đưa thẻ thành toán cho cô Ta. Tiếp theo đó là Bà dẫn cô và Nhung lựa giày dép, hôm nay bà bảo phải giúp con dâu và bạn nó thật xinh đẹp. Bà dẫn qua gian hàng này rồi đến gian hàng kia, cô thấy tiền lên đến sáu con số không thì chóng mặt, nhưng bà bảo không sao, cứ trừ vào tiền lấy con trai bà và chăm sóc nó là được. Bà đã từng ao ước có con gái nhưng tata tiếc lại không được, nhưng không sao ông trời đã ban cho bà một đứa con trai rất khôi ngô, cùng một đứa con dâu rất xinh xắn mà.

...

Đay xong tiết đầu tiên, Anh về phòng giáo viên đặt tay lên trán suy nghĩ xem người đêm qua là ai? Có trùng với người phim trước không? Hai tay xoa vùng thái dương của mình, ánh mắt anh dày đặc như sương mù. Chân mày khẽ chau lại một mỏi. “MT” hai từ này quả nhiên là một manh mối lớn, vì hầu hết đều có chữ này trong mỗi bức thư, lúc đưa cho anh dường như tay anh chạm phải một vật gì đó của kẻ đó. Lúc trước chuyện xảy ra ở biển là anh nói dối cô chắc chỉ là sợ ý và ọi người bớt quan tâm. Và dần dần không lập lại nữa khiến anh rất vui mừng và lãng quên chuyện ấy đi. Nhưng hôm nay không phải là những chuyện xảy ra trong giấy mà là... một câu hàm xúc ý nghĩa “Sẽ có thời gian nhất định” không lẽ là một thời gian nào đó sao? Có thể là tuần sau, tháng sau hoặc là...Hôm nay! Nhắm mắt lại và suy nghĩ, hình như là chiếc đồng hồ đeo tay, kiểu dáng mà anh cảm nhận được thật là chiếc đồng hồ đặc tiền và của đàn ông! Nhìn xung quanh xem anh đã có mối thù với ai? Không có! À có đó là học sinh của Anh Thế Mạnh. Vậy chẳng lẽ “MT” là chữ Mạnh Thế viết ngược hay không? Nhưng... Có thể là một từ khác thì sao? Chiếc đồng hồ rất quen anh đã thấy nó và cảm nhận là nó, đúng rồi rất có thể là Mạnh bày trò. Và một thời gian nhất định? Chẳng lẽ là hôm nay? Lưu ý từ nhất định sẽ thấy được sẽ tương đồng với đó là chỉ một ngày sau đó! Chẳng lẽ cô sẽ gặp nguy hiểm? Anh lập tức gọi điện thoại cho cô ngay-lập-tức!

53. Chương 53

Tại khu thương mại.

Con mỗi chân quá! Cô than vãn, ngồi xuống chiếc ghế ăn của KFC.

Được rồi con dâu, hai đứa ngồi đây chờ nhé ta lại mua thức ăn cho hai con Bà Kim nói rồi đi.

Con đi với bác Nhung nói rồi đi theo bà để lại cô ngồi ở đó.

...

_Chị ơi, lấy giúp em cái bóng ngoài kia đi _Một bé trai khoảng 6 tuổi nói, cô gật đầu rồi đi ra cửa. Vớ lấy được bóng cho bé cô đưa cho nó, rồi quay lại cửa hàng.

Cảm ơn chị Cậu bé vui mừng.

Ừ, ngoan quá! Cô xoa đầu thằng bé.

Ưm... ưm

Một bàn tay có kèm theo cái khăn tay đó đã bịt lấy miệng của cô, cô ngất xỉu thì trong vòng tay của người đó.

A, đó là Quân mà? Một tiếng nói nào đó phát ra nhỏ rồi nép về phía chậu cây trước mặt. Người đó kéo lấy cô và cho lên chiếc xe taxi rồi lái đi.

,Taxi! người kia gọi. Chiếc taxi ngưng lại, lập tức leo lên.

_Chạy theo chiếc xe phía trước!

...

Anh gọi cho cô mãi Mà không được, chuông đổ mà không nghe máy, Anh liền gọi cho Nhung thì cũng như vậy, gọi cho bà Kim, cuối cùng đã được. Anh thở phào nhẹ nhõm.

_Sao con trai?_Bà Kim bắt máy.

_Có Quân ở đó không mẹ?_Anh hỏi

_Có!

_Con muốn nói chuyện với Quân.

Ừ bà bước đến nơi cô đang ngồi, nụ cười tắt lịm. Cô đâu? Chỉ còn túi xách mà thôi chả còn người.

Quân... mất...tích rồi Buông ột câu, Anh nghe máy bỗng nhiên thấy thất lại. Không lẽ đã ra tay?

_Mẹ... đừng sợ ! Tìm kiếm xung quanh rồi hãy gọi cho con! Con sẽ đến ngay nơi mẹ đang ở_Anh nói, rồi lập tức tắt máy. Đến lớp của MẠNH thì không thấy đâu. Vậy là đúng như anh nghĩ Mạnh là chủ mưu của nhiều việc. Bà Kim và Nhung ra sức tìm kiếm và hỏi thăm nhưng không có kết quả. Chuyện trước đây mọi người đều nghĩ chỉ là tình cờ, vậy mà hôm nay... lại đúng như anh nghĩ. Trách bản thân đã quá lơ là giữa chuyện này. Bình tĩnh lại và suy ngẫm, cô là người Mạnh thích chắc hẳn sẽ không làm hại đến.

...

Thuốc mê đã hết tác dụng, cô mở mắt ra đầu hơi nhức. Đây là đâu? Là một vùng cao nào đó có rất nhiều cây và vách núi. Cô đang ở trong một căn nhà mục nát tối đen. Có thể nó là nhà hoang. Cô bị cột vào một cái ghế. Nhìn xung quanh cô thấy một bóng lưng nào đó quen thuộc.

_Tĩnh rồi sao?_người đó không quay mặt lại mà lên tiếng khi nghe tiếng động của cô. Tiếng động này rất quen tai. Lục tung trí óc lại để nhớ.

_Đây là đâu?

Người đó không đáp, quay mặt về phía cô, người đó chính là Mạnh!

54. Chương 54

_Mạnh... Sao cậu lại...

_Sao nào? Không thích à?

_Mạnh bắt Quân về đây làm gì?_Cô bắt đầu sợ với cái nhếch môi đều cán của Mạnh.

_Có lẽ không gặp nhau một thời gian nên Quân quên Mạnh rồi, Quân biết không Mạnh yêu Quân lắm!_Mạnh tiến lại gần cô.

_Không, Quân vẫn coi Mạnh là anh trai mà

_,Anh trai,? Anh trai và anh trai, Quân không có một chút nào với Mạnh sao?

_Quân...

Mạnh từ từ tiến lại gần cô, sờ vào gương mặt của cô. Rồi khẽ cúi xuống hôn vào đôi môi của cô, cô vùng vẫy không chịu, cứ tránh xa cái hôn kia.

Chát! Môi cô rớm máu, Mạnh tát cô, một cái tát thật mạnh. Cô nhìn thẳng vào mặt Mạnh.

,Diên rồ, thật là diên rồ, tôi không yêu Mạnh đó là sự thật sự thật hiểu không? Tôi chỉ yêu một mình Cao Khánh Nguyên mãi mãi và mãi mãi! cô hét lên trong sự tức giận, có lẽ cô đã quá dễ dãi tin rằng cuộc đời luôn có đầy màu hồng mà. Đến giờ người bạn mà cô coi là anh trai kết nghĩa.

Mặt lệ phản ứng của cô ra sao, Mạnh cứ ép sát cô hôn cuồng nhiệt. Nước mắt cô chảy dài xuống, nụ hôn này mang đầy tính chiếm hữu chứ không phải nhẹ nhàng như anh từng hôn cô.

...

_Alô anh Nguyên, em là Khánh Liên_Liên gọi đến cho anh.

_Liên?

_Là người trong lễ hội của Anh quốc._Liên giải thích thêm.

_À có gì không?_Giọng nói mang hết sức lạnh lùng.

_Quân...

Quân sao? anh như giật thót lên, lập tức hỏi.

_Anh mau đến cứu Quân, Quân đang ở vùng được gọi là Mỹ ..._Liên đang cố nhớ lại cái bản giới thiệu, đây là một vùng cao của thành phố rất vắng người qua lại. Cô sống bên Anh từ nhỏ nên về địa lý nước khác cô đều không biết, lần này đến là để chơi và gặp anh!

_Là Mỹ Hy!

Có tiếng nói phát ra, không phải cô mà là Mạnh! Điện thoại Liên cầm trên tay rơi xuống! Anh ở đầu dây bên kia nghe thấp thoáng nhưng không rõ.

Tút Tút..tút

_Cô giỏi lắm, bán đứng tôi_Mạnh gần lên rồi kéo Liên về phía cô đang ngồi.

Chát! Mạnh như con thú dữ tát vào mặt Liên.

_Ngưng!

Cô nói, Mạnh ngừng tay lại. Liếc nhìn Liên.

_Bạn có sao không? _Cô hỏi rồi vớ tay xóa vào vết thương của Liên.

...

_Quân đang ở chỗ gì đó gọi là Mỹ...

_Mỹ gì?_Huy và Nhung hỏi.

_Dường như không có nói, có tiếng rơi điện thoại rồi không có tiếng hiệu_Anh đặt tay lên trán.

Là Mỹ Hy!,Bà Kim nói, trước đây bà cung từng lên đó quay diễn một vài lần nó rất đẹp nhưng lại rất vắng vẻ ít người còn có nhiều căn nhà hoang nữa. Tất cả vui mừng rồi rít leo lên chiếc xe BMW để đi đến đó.

...

Mạnh từ từ mở trố trố cho cô, cô ngạc nhiên nhìn thấy chiếc đồng hồ kia. Nó rất giống cái cô sờ được, cô suy nghĩ thì ra Mạnh là người hôm đó!

_Liên, dậy nhanh giúp anh đưa Quân ra khỏi nơi này_Mạnh lay tay Liên.

_Không, thà chết chứ tôi không đi_Liên cứng đầu không đi.

Bốp! Mạnh kéo cô đi rồi đá vào người Liên đang nằm trên sàn nhà rồi bỏ đi.

...

Chỉ còn một chap nữa thôi là hoàn truyện rồi, có ai sẽ nhớ đến Ích Ân và truyện nữa không? T.T

55. Chương 55 :kết Thúc

_Đây là cái gì?_Mạnh rút chiếc nhẫn khỏi ngón áp út của cô. Cô im lặng không nói.

Cốp! Mạnh vứt nó xuống đất.

_Cậu làm gì vậy hả? Trả nó lại cho tôi_Cô chạy theo chiếc nhẫn trong sự giành co của cô và Mạnh. Cô nhặt lấy nó, nhưng có một bàn chân ngăn cản và cúi xuống nhặt giúp cô. Ngược nhìn khuôn mặt đó, là không mặt rất quen thuộc, là người cô yêu.

__Anh...

__Ừ, Anh đây __Anh ôm lấy cô vào lòng. Còn có cả Huy và Nhung cả bà Kim cũng có mặt ở đó. Trước sự bất ngờ đó chân của Mạnh đứng chả vững nữa. Một tia lóe sáng lên, Mạnh chạy vào căn nhà hoang kia để dung dao kẻ cổ Khánh Liên đang mệt mỏi thiếu sức sống với những vết đỏ ửng của cái đánh kia.

__Các người đi thi tôi sẽ giết nó __Mạnh gằn lên trong sự hoảng loạn.

__Mọi... người đi đi __Liên mấp máy.

__Không bạn đã giúp tôi vì sao tôi có thể dễ...

Một bàn tay đã ngăn lại lời nói của cô, Anh tiến lại gần Mạnh.

__Em muốn gì? Chúng ta có thể trao đổi __Anh khẽ nói, vô cùng bình tĩnh.

__Nếu thầy chịu được sự đánh đá của tôi trong 30phút thì tôi sẽ tha cho nó, còn nếu thầy chết hoặc không chịu nổi thì cả hai sẽ là của tôi? __,Mạnh đưa ra điều kiện. Anh khẽ gật đầu, Bà Kim lắc đầu không đồng ý nhưng anh vẫn kiên quyết bước đến.

Bốp! Bốp! Bốp ba cú liên tiếp đá vào người của Anh, Anh vẫn không làm gì vẫn đứng yên cho Mạnh đánh. Vì anh biết bao công an sẽ làm cho Mạnh hoảng và dẫn đến giết người. Là anh không tốt nên đã để cho học sinh của chính mình có thù phải báo. Anh không muốn cô bị tổn thương cũng chẳng muốn Liên-người quen biết chưa được bao lâu với anh mà phải vì anh chịu đau đớn. Tốt nhất tự anh làm anh sẽ chịu. Máu trên người anh bắt đầu chảy ra, chiếc áo sơ mi đỏ cả máu. Mạnh càng hăng lên càng đánh thêm. Nước mắt mọi người bắt đầu rơi xuống. Cô như ngã quỵ vì sợ cảnh tượng này.

__NGỪNG!-cô hét lên trong sự đau đớn, nhìn anh như vậy cô thấy đau quá.

__Tại sao, tại sao thầy được cả hai mà tôi không có hạnh phúc đó? Người yêu thích tôi lúc trước trong kì hợp tác của ba tôi cũng bỏ tôi. Người mà tôi yêu thì lại yêu thầy. Còn Nhung. .. lại là bạn gái của bạn thầy. Thầy đã cướp mất, mất tất cả của tôi. Tôi hận thầy hận thầy. Đúng tất cả chuyện xảy ra là di tôi làm, Nhung vào rừng là tôi làm tôi muốn cô Ta nhận ra Huy là người xấu mà từ bỏ. Còn Lá thư gửi cho anh là tôi muốn anh phải lo lắng trong sự mập mờ. Còn đêm sinh nhật đó là tôi cố tình ngắt điện để gửi cho thầy lá thư đó. MT là mãi thù! Mãi thương một người. Và có Thêa cùng là Mạnh Thế theo thầy suy luận nhanh nhất. Tôi cũng chính là cậu ấm của cái nhà hàng đó. __Mạnh như rơi vào vực thẳm hiện tại anh đã thua đã thua tất cả, chính anh đã cướp mất điều đó.

Hú hú hú! Có tiếng xe cảnh sát đến là do Huy gọi trong sự lơ đã của Mạnh. Những anh công an bước đến chia súng vào phía Mạnh.

__Anh đã bị bắt vì hành vi bắt cóc và hành động đánh người khác, mau đầu hàng đưa và về đồn __Cảnh sát trưởng nói.

__KHÔNG!!!! __Mạnh nói rồi đẩy anh về phía sau.

Bốp! Đầu anh va vào vách đá khá to phía dưới. Máu trên đầu tứa ra. Còn Mạnh thì bỏ chạy trước sự sợ hãi khi thấy anh toàn thân là máu.

Bằng! Bằng! Hai phát súng đã hướng về phía Mạnh. Mạnh ngã xuống máu cũng chảy Ra.

__Mạnh!!!! __Khánh Liên chạy về phía Mạnh.

__Anh ...sắp ...không...qua nổi, em.. sống tốt lo cho ba ...mẹ giúp anh! __Mạnh hấp hối

__Không, Liên sẽ đưa anh vào bệnh viện phải ráng lên. __Khánh Liên khóc òa lên.

__Không!!! Buông bỏ thù hận sẽ không sao

__Đúng! Buông bỏ thù hận...Mạnh đã nhắm mắt, đã trút hết hơi thở để căn dặn. Và cũng đã buông bỏ thù hận. Chỉ có như vậy ở nơi tuổi vàng Mạnh sẽ không thẹn với đời. Cuộc đời này có lẽ đã sống ác quá nhiều nên kiếp sau sẽ nhất định sẽ làm nhiều việc thiện.

Ồ í e! Xe cứu thương đã đến mọi người nhanh chóng đỡ anh và Mạnh lên xe, Anh còn hô hấp rất kém. Còn Mạnh đã rời xa thế giới này.

Anh phải cố gắng nhé Nguyên, cố lên em tin ở anh! Cô nói trong giọng nấc nghẹn ngào. Bà Kim cũng khóc khi chứng kiến tình thế này. Khánh Liên như người mất hồn, có lẽ cô không nên đến đất nước này thì đúng hơn. Liên đã nhận ra cuộc đời này thật là nghiệt ngã.

Mạnh Ôi! Con tôi! ba mẹ Mạnh ngã quỵ khi nhìn thấy con trai.

...

Năm tháng sau.

Nguyên à, Anh mau dạy đi, lớp mình có giáo viên mới đó, thật đáng ghét chả đáng yêu như anh đâu! Cô đang nói chuyện với anh.

...-Nhưng anh vẫn im lặng vẫn ngồi đó.

bác sĩ anh ta sao rồi, có triển triển gì nữa không? Cô lay tay bác sĩ.

Rất tốt, chúc mừng cô, bác sĩ nói rồi đi. Kể từ ngày đó mọi chuyện đã lắng xuống mọi việc đều theo quỹ đạo của nó. Liên cũng đi về nước của mình. Ba mẹ của Mạnh đã chuyển toàn bộ cho đứa cháu quản lý và làm từ thiện giúp trẻ em nghèo. Cô vẫn đi học rất chăm chỉ và chuẩn bị hết lớp 12. Còn anh vẫn nằm đó. Nhưng và Huy đã hoảng đảm cưới lại để chờ anh. Còn anh vẫn im lặng mặc thời gian trôi qua, mặc người quen thương nhớ mong anh tỉnh dậy.

Một tháng sau.

Nguyên à, Anh mau dậy đi em sắp thi tốt nghiệp rồi dạy kèm cho em đi. Xin anh, anh dậy đi đừng ngủ nữa. Dậy rồi thì chờ em thi tốt nghiệp rồi chúng ta kết hôn được không? Thầy giáo khó tính! Lại làm khó tôi nữa sao? Cô khóc, dòng nước mắt lăn xuống mặt anh.

Quân...Quâ... Một bàn tay khều nhẹ cô, cô dụi mắt. Là anh, anh đã dậy. Cô mừng khôn xiết.

Anh tỉnh rồi sao? Cô hỏi lại thực sự không tin vào sự thật.

Ừ... Anh mỉm cười.

Em yêu anh, yêu anh nhiều lắm cảm ơn anh đã tỉnh dậy. Cô ôm anh, thật sự hiện tại cô đang rất hạnh. Ngoài trời nắng trong veo, ông trời đã ban cho cô và anh hạnh phúc mãi bên nhau!

Copy link để Like page và ủng hộ Ích Ân nhé! Ích Ân cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ Ích Ân ngày qua, hết hè rồi nên Ích Ân sẽ kết vợ. Nhưng không sao Ích Ân sẽ tạo thêm nhiều tác phẩm mới, và sửa các góp ý của mọi người. Yêu tất cả nhiều lắm! <>

s://.facebook.com/pages/Th%C3%A2%CC%80y-gia%CC%81o-kho%CC%81-ti%CC%81nh-La%CC%A3i-la%CC%80m-kho%CC%81-t%C3%B4i-n%C6%B0%CC%83a-sao-I%CC%81ch-%C3%82n/901321513280590?ref=hl

56. Chương Ngoại Truyện

Bốn năm sau, hiện tại cô và anh đã cưới nhau. Nhưng và Huy cũng vậy họ cũng đang có một cuộc sống rất vui vẻ. Hôm nay, là ngày tất niên, cả gia đình sum họp lại để vui mừng ăn chơi, cậu nhóc 3 tuổi chạy về phía cửa cô mà ẩn nấp. Lấp ló vui vào lòng ngực cô, trong sự ngạc nhiên của nhiều người.

-Khánh Nam, em đứng lại đó cho chị!!!!-Cô bé gái khoảng 3 4tuổi đuổi theo trong sự giận dữ. Nhưng thấy thế liền bế con gái trên tay, vuốt nhẹ mái tóc của con gái mình mỉm cười.

-Có chuyện gì sao?, ai chọc bé Minh Nhi của cô đây?-Cô hỏi cô bé, cô bé giận dỗi liếc sáng Khánh Nam. Cô mỉm cười, thì ra là cu cậu đã chọc bé con này giận đây mà, hiện tại cậu bé làm lơ chả nói gì mà nghịch ngợm những cúc áo của cô.

-Nam, con làm gì chị Nhi vậy?-Anh đang nướng thịt quay sang hỏi cu cậu.

-Con nói,... Nhi là em còn con...là anh và còn nghịch tóc Nhi thôi ạ-Tiếng nói của Khánh Nam nói, cả nhà ai cũng cười rộ cả lên.

-Ba, con muốn phạt Em Nam-Nhi chạy đến kéo tay Huy đang nướng thịt.

-Rồi, từ nay đến lớn ba sẽ bắt Nam chịu trách nhiệm với con được không?-Huy nói

-Anh sao lại nói với con vậy?-Nhưng khê nhăn mặt. Bé con cũng thế cũng nhăn mặt. Không hiểu chịu trách nhiệm là gì. Gãi đầu liên hỏi ba.

-Chịu trách nhiệm là gì ạ?

-LÀ bảo vệ che chở cho con

-Con không chịu đâu, đồ hung dữ vậy thì con càng tránh xa

-Em...-Nhi tức giận chạy đuổi Nam khắp sân nhà rất vui vẻ, cả nhà ai cũng tươi cười. Trẻ con thật là...hiện tại, anh và cô cảm thấy rất hạnh phúc, trải qua sóng gió củi cùng cô cũng đã đến với anh con đường hạnh phúc.

...

Tại nước Anh xa xôi, hiện tại Khánh Liên đang đứng trước mộ của Mạnh, hình ảnh người con trai đó rất thu hút mặc dù đã làm báo nhiêu tội lỗi. Nhưng cậu cũng đã trả giá, nước mắt Liên lăn dài trên mi, Liên cũng thấy nhớ Mạnh quá. Đặt bó hoa tươi xuống , quệt nước mắt cô khẽ mỉm cười vì suy cho cùng cũng mình cô nhớ anh.

-Liên, mình về thôi tối rồi-Một anh thanh niên bước đến , mặt rạng rỡ nụ cười.

-Ừ, đi thôi vị hôn phu của em-Anh ta vén mái tóc cho cô, hiện tại anh ta là du học sinh và cũng là người mà ba cô chọn cho. Anh ta cũng rất tốt đối với cô. Bước đi trong bầu trời sụp tối, cô sánh bước bên anh thật hạnh phúc.

...

Cuộc sống là vậy, ở hiện gặp lành. Rồi ai cũng có thể tìm được hạnh phúc ình. Cái gì không là của mình thì mình cũng không nên giành lấy, vì vốn dĩ cái gì thuộc về mình rồi cũng sẽ thuộc về mình. Cái gì không phải của mình thì mãi mãi cũng không có kết quả!

~ Ích Ân ra ngoại truyện rồi nhé ^^

57. Chương Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện về Nhung + Huy

Trước ngày cưới.

“Huy, dạo này anh lạnh lùng với em lắm nha. ”

Nhung phồng má, liếc nhìn Huy. Huy im lặng giả vờ như không nghe, ánh mắt cứ dán vào trò chơi trong chiếc ipad, ngồi chiếm chệ trên cái ghế sofa.

“Hừ... Anh được lắm ! Chúng ta hủy hôn đi ”

Nhung bực tức, mặt đỏ như quả cà chua chín, Nhung giậm mạnh vào bàn chân của Huy. Nhưng hấn ta chỉ nhìn Tuyết Nhung một cái rồi chơi tiếp.

Nhung không còn cách nào nữa, hủy hôn mà Huy vẫn làm ngờ, Nhung ủ rũ bước xuống bếp... vừa bước đi, một bàn tay ấm áp đã choàng lấy eo Nhung, khê thì thào vào tai Nhung, khiến tai mẫn cảm của Nhung đỏ ửng lên...

” Ở yên đó, anh sẽ không cho em hủy hôn đâu. ”

“Hừ, tại sao chứ ? Anh mê game còn hơn cả em ?”

“Đúng vậy, game có thể mê, nhưng vợ thì không thể bỏ !”

Dứt lời, Nhung bị Huy cưỡng hôn, nụ hôn nhẹ nhàng lướt trên môi Nhung. Huy cười gian, khe liếc nhìn Tuyết Nhung với đôi môi đang sưng đỏ kia. Tuy hôn nhẹ nhưng Huy vẫn cố tình để lại vết sưng ở môi.

” HAY là chúng ta đi thử áo cưới đi ? Dù sao thì hai tuần nữa cũng đã đến ngày cưới ?”

“Được. ”

Nhung gạt đầu, bàn tay vớ lấy điện thoại trên bàn, bấm dãy số quen thuộc.

“Alo ? Quân Quân đáng yêu xin nghe ”

“Đáng yêu cái đầu mày ! Đi thử áo cưới không ?”

“Tất nhiên là...Không rồi, tao thử ngày hôm qua rồi. Giờ đang đợi Nguyên trở tài nấu nướng ”

“Mày...thôi tao cúp máy đây ”

“Ồ...”

Nhung bức bối cúp máy, là bạn với nhau tổ chức ngày cưới với nhau chung một ngày mà Quân không rủ đi thử áo cưới gì cả... thật đáng ghét cơ mà. Lại cùng nhau vui vẻ ăn uống ở nhà cơ đấy.

Thấy Nhung có vẻ bức tức, Huy ôm Nhung từ phía đằng sau, khe khẽ hỏi.

“Sao vậy ?”

“Quân và thầy đi thử áo cưới rồi chẳng rủ gì cả...”

“À có ...mà ?”

“Khi nào ?”

“Nguyên gọi anh nhưng anh nói không đi ”

Rầm! Nghe như sét đánh ngang tai, lại là tên Huy này gây tội, tại sao lại không hỏi ý mình chứ ?

...

Bước vào studio thử áo cưới, Nhung khoác lên cho mình chiếc áo cưới màu trắng tinh khôi, dính đầy hạt cườm. Cô quay vòng nhìn vào gương rồi khe khẽ gạt đầu, quay sang nhìn Huy.

“Anh, thấy em đẹp không ?”

“Xấu ! Em thay bộ khác đi !”

“Hừ...”

Hôm nay Huy làm sao á chứ, lúc nào cũng phật ý Nhung, Nhung phụng phịu nhăn nhó không chịu thay bộ mới. Huy cau mày khe khẽ nhăn nhó, bước lại gần Nhung, kéo cái dây áo lên cao, khe thì thầm.

“Hở hang như vậy anh không thích !/người khác sẽ cướp mất em !”

Những lời ngọt ngào ấy như rót mật ngọt vào tai Nhung. Nhung gạt đầu suy ngẫm, cũng phải! Mặc hở như vậy tuy đẹp nhưng Nhung sẽ không mặc nếu chồng tương lai không thích.

Trong suốt thời gian thử, cuối cùng Nhung và Huy cũng đã lựa chọn những bộ áo cưới lộng lẫy nhất. Họ tay trong tay bước về nhà.

...

Hai tuần sau,

Ngày cưới cuối cùng cũng đã đến, những đóa hoa bách hợp trắng được đặt vào lọ để trên bàn tỏa mùi hương rất dễ chịu, cánh hoa hồng đỏ tượng trưng cho tình yêu được rải khắp thảm đỏ. Cô và Nhung đang khoác trên người những bộ váy cưới đẹp nhất. Nụ cười mở thật tươi trên môi của cả hai.

“Tuyết Nhung, Hạ Quân con có đồng ý lấy Minh Huy, Khánh Nguyên làm chồng dù có khó khăn đau đớn bệnh tật vẫn luôn ở bên nhau không?”

Tiếng cha sù thốt lên, cả hai nhìn nhau khẽ cười. Gật đầu, đồng thanh.

“Con đồng ý!”

“Minh Huy, Khánh Nguyên con có đồng ý lấy Tuyết Nhung, Hạ Quân làm vợ dù có khó khăn đau đớn bệnh tật vẫn luôn ở bên nhau không?”

“Con đồng ý!”

Cả hai đồng thanh, họ nhìn nhau mỉm cười, đeo nhẫn vào ngón áp út, khẽ cười. Trao cho nhau những nụ hôn nồng cháy. Cô và Nhung tung hoa, người bắt được chính là hảo chị em sinh đôi bạn của cô và Nhung. Đó là duyên phận...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-giao-kho-tinh-lai-lam-kho-toi-nua-sao>